

Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Index Eorum omnium quæ in prima & secunda parte Quæstionum Beneficialium, Canonicarum & Regularium continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

INDEX

Eorum omnium quæ in prima & secunda parte Quæstionum Beneficialium, Canonicarum & Regularium continentur.

Priores numeri, sedem materie; posteriores paginam indicant.

A.

ABBAS.

ABBAS, quando judicialiter aut extra-judicialiter contra Monachos agere teneatur. cap. 41. num. 25. p. 56

Abbas succedens jure spoli non dicitur hæres, sed successor; & bona caput tanquam peculium. c. 95. n. 11. p. 165

Abbates non quidem à jure, sed in vim privilegiorum procedunt contra Monachos, etiam in forma judicii, & in delictis quæ sunt contra communem conversationem. c. 41. n. 26. p. 56

Abbatia Monialium, nec non eæ quæ inter viros caput Ordinis constituunt, eximuntur à nominatione Regis. c. 89. n. 7. p. 155

Abbates & alii Prælati inferiores non habent regulariter potestatem conferendi beneficia. part. 2. c. 3. §. 9. n. 1. p. 277

Posunt tamen jus illud consuetudine, præscriptione, vel privilegio acquirere. ibid. n. 3. p. 277

Abbates provident de beneficiis, quæ sunt membrum seu grangia Abbatia. part. 2. c. 3. §. 9. n. 33. p. 278

Abbas mortuo religioso succedit in ejus peculio jure spoli, non autem ejus consanguinei. part. 2. c. 3. §. 9. num. 39. p. 279

Abbas non potest possidere prioratum ab ejus Abbatia dependentem, licet monachus ex dispensatione duos prioratus ab eadem domo regulari dependentes obtinere possit. ibid. n. 40. p. 279

Abbatia in Gallia suppositæ sunt Regi nominationi, exceptis tamen temporalibus. part. 2. cap. 3. §. 9. num. 42. p. 279

Quod ad Regiam nominationem Abbatiarum consuetudo servari debeat. part. 2. c. 3. §. 9. n. 43. p. 270

Abbatissa potest esse capax collationis beneficiorum etiam curam animarum habentium; sed hoc casu concursus fieri debet coram Episcopo. part. 2. c. 3. §. 9. num. 41. p. 279

Abbatissa electa posteriorem habens Regis nominationem præfertur illi, quæ licet antea nominata, fuit tamen à minori parte electa. part. 2. c. 3. §. 9. num. 44. p. 279

Abjuratio.

Condemnatus ad abjurandum, non removetur ab officio Superioris sui Ordinis. c. 44. n. 5. p. 60

Abjuratio duplex est, una formalis, alia penalis: & hæc vel levis, vel vehemens. c. 44. n. 6. ibid.

Ex constitutione fel. rec. Vibani VIII. Religiosi qui

abjuraverunt etiam de levi, removendi sunt ab officio. c. 44. n. 7. ibid.

Quid de vehementi abjurant, non sunt admittendi ad audiendas Fidelium confessiones. c. 44. n. 10. p. 61

Absens.

Si redditus beneficii consistant omnes in distributionibus, absens causâ studii illas lucratur, demptâ tertiâ parte, quæ reservatur interessentibus. c. 102. num. 25. p. 181

Si ex massa Capitulari certa portio præsentibus detur, portio deficiens accrescit Capitulo, non autem interessentibus. c. 105. n. 18. p. 187

Absentes causâ studii lucrantur fructus; sed non distributiones; reprobata contrariâ opinione. c. 102. n. 15. p. 181

Quando omnes redditus consistunt in solis distributionibus, absentes ex iustâ causâ illas percipiunt, quia sunt loco præbendæ. c. 102. n. 37. p. 182

Demptâ tertiâ parte, ex mente Congregationis. ibid. c. 102. n. 38

Et ita declaratur per Congregationem pro Civitate Avenionensi. c. 102. n. 39. ibid.

Hoc locum habet in absentibus causâ studii. ib. n. 40

Absentia causâ studii non dispensat à residentia in parochialibus. ibid. n. 41.

Explicantur casus in quibus detrahi debet tertia pars distributionum absentium. c. 102. n. 42. 43. & 44. p. 182

Abusus.

Contra abusum nulla datur cujuscumque temporis præscriptio. Quomodo id sustineri possit. cap. 37. n. 12. & vide n. 4. p. 48

Acceptatio.

Acceptatio resignationis si non interveniat, imperfecta manet resignatio. part. 2. c. 4. §. 7. n. 17. p. 298

Acceptatione nondum factâ, si resignatarius moriatur, beneficium non vacat per obitum resignatarii. part. 2. c. 4. §. 7. n. 18. p. 298

Acceptatione nondum factâ, si contingat resignatarius mori, & resignans moriatur in mense reservato, beneficium reservatum manet. part. 2. c. 4. §. 7. n. 19. p. 298

Acceptatio electionis debet fieri intra tres menses. part. 2. c. 4. §. 6. n. 32. p. 296

Ante tamen acceptationem electionis, tertius potest impetrare, quia electio ante acceptationem tribuit jus ad rem, non in re. part. 2. c. 4. §. 6. n. 33. p. 296

Acceptatione non factâ, jus in re non acquiritur per collationem, sed tantum jus ad rem. part. 2. c. 4. §. 6. num. 34. p. 269

D d 2

Acceptatio

Index Prior,

Acceptatio alternativæ per Episcopos, & Prælatos collatores, quomodo fieri debeat; & quæ ad illam requirantur. part. 2. c. 3. §. 8. n. 24. p. 274

Accusatio.

Per accusationem irrogari potest infamia facti, juris verò dumtaxat per sententiam. c. 44. n. 2. p. 60

Explicatur circa hoc Riccii decis. 327. part. 2. ibid. c. 44. num. 3.

Accusatus potest resignare etiam post conclusum in causa, quādo nō privatur ipso jure. c. 27. n. 17. p. 33

Accusatus potest resignare in favorem coram summo Pontifice etiam post conclusum in causa, secundum certior sententiam; licet alii contrarium sentiant. c. 27. n. 18. p. 33

Actus.

Actus quidam sunt indifferentes, quorum bonitas, vel malitia dependet ex intentione agentis. c. 48. num. 14. p. 69

Actus interiores ab humana voluntate procedentes, nullo modo possunt dependere à voluntate alterius hominis. c. 48. n. 15. p. 69

Adjutor.

Adjutor, seu secundarius, quando dari debeat Parocho. c. 25. n. 1. p. 25

Adulterium.

Mulier nupta de adulterio convicta, etiam post sententiam manere debet in sequestro. c. 55. n. 11. p. 84

In adulterio non potest esse pœna privationis beneficii, sed depositionis potest infligi. cap. 97. num. 14. pag. 171

Clericus propter adulterium potest relegari. cap. 97. num. 15. p. 171

Adulterii actio datur etiam adversus sponsam per verba de præsenti. c. 117. n. 14. p. 208

Æstimatio.

Æstimatio fieri debet juxta tempus ad quod differtur executio contractus, & quo nascitur actio. c. 46. num. 14. p. 64

In evictione attenditur æstimatio temporis, quo contingit evictio. c. 46. n. 15. p. 64

In æstimando bona ad effectum domini laudimil, attendi debet valor de tempore solutionis. cap. 46. num. 16. p. 65

Æstimatio fieri debet de tota re, & non per partes. c. 46. n. 17. p. 65

In æstimatione bonorum debet haberi ratio expensarum, quæ sunt pro illarum conservatione. c. 46. num. 18. p. 65

Res emphyteutica non debet uti libera æstimari, sed cum suo onere. c. 46. n. 19. p. 65

In æstimatione rei onera realia deducenda sunt. ibid. num. 20

An æstimetur domus ex fructibus, an ex communi valore. c. 46. n. 21. p. 65

Quid in domibus rusticis, quomodo illarum æstimatio fieri debeat. c. 46. n. 22. p. 65

Ætas.

Omnia beneficia simplicia hodie ex Concilio Trident. requirunt ætatem 14. annorum. c. 3. n. 1. p. 3

Sufficit tamen annus 14. inceptus. ibid. n. 2.

In Gallia sufficit septennium in simplicibus beneficiis, secundum jus antiquum. c. 3. n. 3. p. 3

Beneficia quæ sonant in nomen Rectoriæ per se stant, non possunt possideri in Gallia à minore 14. annorum. c. 3. n. 4. p. 4

In prioratibus conventualibus minor 25. annis non admittitur. ibid. n. 5. p. 4

Prioratus non conventuales curati 25. annos requirunt. ibid. n. 6. p. 4

Prioratus non conventuales, in quibus cura per

Vicarium perpetuum exercetur, requirunt annos vigesimum. c. 3. n. 7. p. 4

Prioratus non conventuales in quibus cura, nec per se, nec per alium exercetur, exigunt annos 14. ibid. n. 8. p. 4

Hodie tamen ex Concilio Trident. & ex Regis constitutionibus requiritur annus 16. ibid. n. 9. p. 4

Ætas, & aliæ qualitates requisitæ dum beneficium regulare datur in titulum, debent intervenire in Commanda. c. 3. n. 10. Intellige ut n. 12. p. 4

Ætas 25. annorum requiritur ad obtinendam primam dignitatem post Pontificalem. c. 99. n. 1. p. 4

Ætas quæ requiritur ad obtinendam primam dignitatem in Ecclesia Collegiata. c. 99. n. 2. p. 4

In dignitatibus habentibus curam animarum, ætas 25. annorum requiritur, si cura competat in foro interiori, si in foro exteriori. cap. 99. num. 4. pag. 174

Ætatem non habenti facta beneficii collatio nulla est. part. 2. c. 5. §. 5. n. 1. Ampliatur n. 2. etiam quod minimum ad ætatem desit. p. 31

Ætatis sola expressio summo Pontifici facta, dispositionis vim obtinet; quamvis Concilio Tridentino expressè non fuerit derogatum. part. 2. cap. 5. §. 5. n. 3. p. 31

Ætas quatuordecim annorum sufficit ob obtinendam Canoniarum in Ecclesia Collegiata. part. 2. cap. 5. §. 12. n. 1. p. 31

Ampliat, ut non requirantur quatuordecim anni completi, sed sufficiat illos attingere. ibid. n. 2. p. 31

Ætas viginti duorum annorum requiritur in canonicatibus Ecclesiæ Cathedralis, sed sufficit quod sit inchoati. part. 2. c. 3. §. 12. n. 3. p. 31

Ætas eadem 22. annorum requiritur in dignitatibus Ecclesiæ Collegiatarum; sed anni viginti debent esse completi: si tamen esset prima dignitas Collegiata, ut plurimum viginti quinque anni exiguntur. part. 2. c. 3. §. 12. n. 4. & 5. p. 31

Ætas viginti quinque annorum requiritur in dignitate majori post Pontificalem. part. 2. cap. 5. §. 12. num. 6. p. 31

Affectio.

Affectio beneficii, & reservationis, quæ in absentia. part. 2. c. 3. §. 1. n. 2. p. 31

Affectio minoris non est potentia quam reservatio. ibid. n. 3. p. 31

Affecta sunt beneficia per appositionem manuum, etiam si gratia esset nulla, vel subreptitia. ibid. n. 4. Intellige ut numeris sequentibus. p. 31

Affectio cessat si gratia Papæ fuerit sortita. ibid. part. 2. c. 3. §. 1. n. 9. p. 31

Affectio cessat si gratia non possit sortiri effectum non adimplementum conditionis. eodem. c. 3. §. 1. n. 12. p. 31

Affectio cessat, si vacatio beneficii contingeret durante genere vacationis. ibid. n. 13. p. 31

Affectio utrum inducat in beneficiis Gallia, ibid. n. 14. & 18. p. 31

Aleator.

Aleatori publico facta beneficii collatio, nulla est. part. 2. c. 5. §. 1. n. 26. p. 31

Alienatio.

Beneficium Apostolicum requiritur ad validam alienationis bonorum ad capellaniam. ibid. part. 2. c. 98. n. 2. p. 31

Bona Ecclesiæ nondum incorporata alienantur in emphyteusim concedi possunt sine solemnitate. c. 119. n. 1. p. 31

Mendicantes non possunt nova loca acquirere, vel alienare sine sedis Apostolicæ licentia. c. 15. n. 1. p. 31

Rerum & Verborum.

In alienationibus bonorum magni Collegii Avenionensis adhibenda sunt omnes solemnitates requisitae in alienatione bonorum Ecclesiae. c. 74. num. 1. pag. 125

Quando res solita est concedi in emphyteusim ab Ecclesia, potest alienari, vel concedi sine solemnitatibus. c. 74. n. 3. p. 125

Alienare qui non potest contrahendo, non potest etiam alienare delinquendo. part. 2. c. 1. §. 11. n. 14. pag. 241

Alimenta.

In alimentorum taxatione religiosae translatæ, debet haberi ratio obsequiorum, & servitorum secundo Monasterio per translatam præstandorum. c. 65. num. 16. p. 104

Debet etiam in taxandis alimentis translatæ haberi ratio, quod primum Monasterium amittit jura superioritatis in personam translatam. c. 65. num. 17. pag. 105

Alimenta clerico contumaci & fugitivo semper sunt reservanda. part. 3. cap. 1. §. 11. n. 15. p. 241

Alimenta semper reservanda sunt clerico fugitivo, & contumaci, ne cogatur mendicare. ibid. num. 16. pag. 241

Alienigena.

Alienigenæ in Gallia sunt incapaces beneficiorum, nisi à Rege ex gratia admittantur. c. 4. §. 8. n. 12. Nec beneficia etiam permutationis titulo possunt obtinere. ibid. n. 13. p. 300

Allegatio.

Allegatio Lapi 89. vult præsumi titulum prædecessoris in beneficio ex longa possessione. c. 85. num. 3. pag. 145

Allegatio Lapi 89. duo requirit. Primum possessionem diuturnam, & pacificam. Secundum, quod possidens communi existimatione habitus fuerit pro vero, & legitimo successore. c. 85. n. 4. p. 145

Longum tempus erat decem annorum in terminis dictæ allegationis Lapi 89. Hodie est triennium. ibid. n. 5. p. 145

Allegatio Lapi 89. non solum vult præsumi titulum prædecessoris, sed etiam habilitatem ipsius, si duo requisiti concurrant, longa possessio, & communis reputatio. c. 85. n. 6. p. 145

Cessantibus duobus requisitis in allegatione 89. Lapi, titulus antecessoris probandus esset, si colligens alium alterius anteriorem cum possessione probaret ibid. n. 7. Intelligit ut n. 9. p. 145

Materiam integram allegationis Lapi tractat Marcotus. ibid. n. 8. p. 245

Concurrentibus requisitis in dicta allegatione Lapi, præsumitur quod prædecessor in beneficio habuerit meliorem titulum de mundo. c. 85. n. 10. p. 146

Quando quis non suo, sed alieno nomine possidet, nihil prodest longi temporis possessio, nec locus est dictæ allegationi Lapi 89. c. 85. n. 13. p. 146

Quomodo differat ista præsumptio ex allegatione Lapi, cum regula Cancellariæ de Triennali. ibidem num. 14. p. 146

Allegatio Lapi 89. facit ut non teneatur quis sui antecessoris titulum probare. ibid. n. 15. p. 146

Alterare. Vide Commutatio.

Alternativa.

Alternativa jus non competit inferioribus collatoribus, qui jus conferendi acquisiverunt ex consuetudine, vel privilegio. part. 2. cap. 3. §. 8. num. 25. pag. 274

Alternativa non gaudet Episcopus, nisi verè, & non fictè relideat, etiamsi ex justa causa recesserit. part. 2. c. 3. §. 8. n. 27. p. 275

Sanleg. Refol. Tom. I. Pars I.

Alternativa usus utrum statim incipiat post illius acceptionem, an verò finito mense. ibid. num. 28. pag. 275

Alternativa non gaudet Episcopus quoad beneficia quæ non sunt liberæ collationis, & quænam illa sint, dicto §. 8. num. 33. p. 275

Capitulum sede vacante non gaudet Alternativa. part. 2. c. 3. §. 8. num. 29. p. 274

Amortizatio.

Amortizatio quid sit in Gallia, & unde duxerit originem & quomodo ab indemnitate differat. c. 46. num. 4. p. 64

Amovibilis.

Amovibilis Presbyter, non proprio, sed deputantis nomine possidet. c. 56. n. 12. p. 86

Amovibilis Vicarius in Parochiali deputatus potest amoveri sine causa, sed non animosè, aut ex odio, hoc enim casu posset iudicis officium implorare. c. 56. n. 14. p. 86

Officia Ecclesiæ amovibilia dari possunt ad vitam cum consensu Capituli, & autoritate Papæ. ibid. num. 16. p. 86

Episcopus non potest revocare concessionem ad vitam officii manualis, si Papæ confirmatio accesserit. c. 56. n. 17. p. 86

Qui semel officium amovibile consensit dari ad vitam, non obligat ad id in futurum. c. 56. num. 18. pag. 86

Amplia, ut per talem consensum, si de ejus animo, vel protestatione appareat, sibi non præjudicet in petitorio, nec in possessorio. c. 56. n. 19. p. 86

Prioratus sunt amovibiles, quando monachi alicui ruri, seu grangia monasterii præponuntur, & tales dicuntur veri monachi, & habent vocem in electionibus Monasterii. part. 2. cap. 3. §. 10. num. 13. pag. 280

Animæ.

Legatum pro salute animæ factum dicitur pium. cap. 108. num. 8. p. 190

Qui negligit animam, dicitur causare mortem animæ, quæ deterior omnino est morte corporis. cap. 115. num. 11. p. 203

Animalia.

In computanda decima animalium, non ad prædia, sed ad ipsorum animalium numerum respectus haberi debet. c. 67. n. 11. p. 110

In animalium numero debet separatim fieri calculus cujuslibet domini, licet pecudes sint sub eodem baculo, & pastore. ibid. n. 12. p. 110

Qui dicit animalia gregis alieni ad se pertinere, id probare tenetur. c. 67. n. 17. p. 110

Numerus animalium unius anni conjungi non potest cum numero animalium alterius anni. ibid. n. 20. aliàs 19. p. 111

Animus.

Conjecturæ referuntur ex quibus provisos habere præsumitur animus resignandi. c. 59. n. 8. p. 91

Qui habet animum resignandi, vel dimittendi beneficium, non debet ad concursum admitti. c. 59 num. 9. pag. 91

Annalis.

Regulæ de annali possessione primum caput exponitur. c. 85. num. 16. p. 146

Regulæ de annali quoad primum caput Papa, & Legatus, seu Vicelegatus derogat. c. 85. num. 17. pag. 146

Ut regulæ de annali derogatum censetur, derogatio debet esse specialis. c. 85. n. 18. p. 146

Derogatio regulæ, de annali non attenditur, si gratia principalis sit nulla. c. 85. n. 19. p. 146

D d 3 Secundæ

Index Prior,

Secundæ parti regulæ de annali non derogatur, qua tempus liti præfigitur super beneficio impetrato movendæ, & terminandæ. c.85.n.20. p.146
Adversus lapsum temporis præfixum in regula de annali, facile datur prorogatio. ibid. num.21. pag.146

Stante legitimo impedimento, tempus statutum ad effectum regulæ de annali, non currit impedito, contra Gratianum, cap.85. num.22. p.146

Quoad effectum regulæ de annali, sufficit lis super executione litterarum. ibid.n.26. p.146

Lis juxta regulam de annali, debet terminari in petitorio, sed tempus non currit quandiu adversarius suspendit petitorium. ibid.num.27. p.146

Regula de annali, locum habet in quocumque impetrante, sive per obitum, sive alio modo. c.85.n.28. pag.146

Item locum habet in impetratione ex capite simonia. cap.85. num.29. p.146

Differentia quæ sit inter regulam de annali, & de Triennali. ibid.c.85.n.30.& 31. p.146

Regulæ de annali, locus est, quamvis quis fuerit intrusus in beneficio reservato. cap.85. num.32. pag.146

Regula de annali non procedit in præjudicium veri Patroni, qui debet præsentare. ibid. num.33. pag.146

Non est locus illi regulæ, si constet de non titulo auctoris. ibid.n.34. p.146

Intellige, dummodo de hoc constet evidenter per confessionem partis, vel per rem judicatam. cap.85. num.35. p.146

Annexio.

Annexio probanda est per eum qui in ea se fundat. c.110.n.18. p.196

Quomodo cognoscatur quæ præbendæ sint annexæ, quæ separata; adhibita distinctione explicatur. c.110. num.29. p.196

Anniversaria.

Infirmi, & senes lucrantur stipendia anniversariorum. cap.102.n.5. p.180

Anniversariorum lucrum æquiparatur distributionibus quotidianis. c.102.n.6. p.181

Anniversaria veniunt sub nomine distributionum quotidianarum. c.102.n.10. p.181

Si testator mandaverit anniversaria distribui inter præsentem, & assistentem, infirmi illa nihilominus percipere debent. ibid.n.11. p.181

In materia stricta, appellatione distributionum non veniunt anniversaria. ibid.n.12. p.181

Anniversaria gaudet eisdem privilegiis, quibus distributiones quotidianæ. c.102.n.13. p.181

Capitulum Canonicorum sine interventu Beneficiorum potest statuere super anniversariis. cap.105. num.7. p.186

Anniversariorum distribuendi formam consuetam Capitulum sine Episcopo alterare nequit. cap.105. num.10. p.186

Anniversaria, pro quibus adest corpus separatam à massa Capitulari, non debent accrescere Capitulo pro absentium portione; sed solis præsentibus, & inter eos distribui. c.105.n.17. p.187

Annus.

Annus de quo in regula de Triennali, incipit à die citationis exequatur. c.85.n.24. p.146

Annus pensionis beneficiariæ computari debet ad ratam temporis perceptionis fructuum, non temporis vitæ pensionarii; & hæc vera est sententia. c.22.num.7. p.22

Anni computatio in materia pensionum Ecclesiasti-

carum incipit à die, quo pensiones reservatæ sunt à quo tempore computatio sic rata fructuum perceptorum: quod propositis exemplis explicatur. c.22.n.8. p.22

Annus à quo tempore incipiat in aliis causis præter pensiones Ecclesiasticas. Remissivè. cap.12.num.9. pag.22

Annus, ad hoc ut quis dicatur infortescens in communicatione, numerandus est non à die incursæ, sed à die declaratæ excommunicationis. part.2. c.5.§.3.num.14. p.39

Annus, intra quem debet promoveri minor, cui beneficium est commendatum, numerandus est à die quo ad ætatem legitimam pervenerit, non autem à die collationis. part.2. cap.1. §.12. num.6. pag.244

Antianitas.

Antianitas inter Canonicos non computatur à die concessæ coadjutorie, sed à die mortis coadjutoris. part.2. cap.1. §.13. num.10. Potest tamen introduci consuetudo contraria, quæ hoc casu peragantem probanda est, cum suis requisitis. num.12. p.47

Anticipatio.

Anticipatas solutiones prohibet Concilium. cap.1. num.33. p.18

Ante Concilium non ita rigore erat prohibita anticipatio solutionum. c.66.n.34. p.18

Quando dicatur solutio facta per anticipationem. c.66.n.35. p.18

Solutio beneficiario facta ante fructus petitorum non liberat conductorem. ibid.n.36. p.18

Fallit, si pecunie essent versæ in utilitatem Ecclesiæ, saltem pro rata versionis. cap.66. num.37. pag.108

Antidata.

Suspicio antidatæ Ordinarii purgari debet per rationes & legitimas probationes. cap.70.n.12. p.18

Appellatio.

Appellatio à provisionibus beneficii factis per Episcopum, dicitur extrajudicialis, & causat amissionem. c.7.num.1. p.18

Si Episcopus procedat in forma indicii, non licet appellare à collatione beneficii, & suspensio exequutio. c.7.n.2. p.18

Appellari non potest à pœna imposita per Episcopum. c.11.n.11. p.18

Appellari potest à declaratione pœnæ legislativæ. c.11.n.12. p.18

Appellatio datur à pœna Excommunicationis tentata in decreto. c.11.n.13. p.18

Appellatio suspensiva non datur à decreto de favore cultus divini. c.11.n.14. p.18

Datur tamen appellatio quoad effectum devolutivum. c.11.n.15. p.18

Appellari potest à reculatione Ordinarii, cui datur commissio in forma dignum. c.13.n.8. p.18

Non datur appellatio à sententia, per quam declaratur hæreticus. c.34.n.1. p.18

Intellige ut procedat respectu iudicis à quo, & non Superior non impeditur appellationem admittere, & inhibitiones decernere. cap.34. num.1. pag.45

Appellatio datur à sententia declaratoria, si addit iusta, & legitima causa appellandi. cap.34. num.3. p.18

A declaratione pœnæ suspensionis datur appellatio quoad effectum devolutivum. cap.34. num.4. pag.45

A suspensione à divinis officiis si fuerit appellatio

Rerum & Verborum.

non suspenditur exequutio: secus si fuerit appellatum à suspensione à beneficiis, tunc enim datur appellatio, etiam quoad effectum suspensionum. c. 34. n. 9. p. 45

Licet appellare ad Metropolitanum in casibus in quibus Episcopi procedunt vigore Concilii, tanquam Sedis Apostolicæ delegati. c. 4. num. 11. pag. 45

A Prælati regulatibus appellari potest, si excedant modum Ecclesiasticæ disciplinæ. cap. 41. num. 5. pag. 55

A decretis interlocutoriis non datur tacita appellatio. c. 59. n. 3. p. 90

In beneficiis appellatio extrajudicialis habet vim citationis, & de appellatione extrajudiciali. Remissivè. c. 85. n. 71. p. 148

Appellare licet à processibus Exequutoris mittentis provisorium in possessionem beneficii, non citato possessore, quando possessio est plena. part. 2. capit. 4. §. 1. num. 14. Ampliatur, etiam in literis non adesse clausula *Vocato, &c.* ibidem num. 15. pag. 290

Archidiaconus.

Archidiaconatus de jure est prima dignitas post Pontificalem, sed tamen Ecclesiæ consuetudo attendi debet. part. 2. cap. 3. §. 1. num. 11. Vnde in Ecclesia Avenionensi Archidiaconatus non est prima dignitas, nec uti talis supposita reservationi. ibid. n. 14. pag. 281

Archidiaconus debet esse Doctor in Theologia, vel jure Canonico, aut saltem Licentiat. ibid. n. 15. Quod est verum si Archidiaconus jurisdictionem habeat, quales pauci hodie reperiuntur. ibid. n. 16. & 17. p. 281

Archidiaconatus debet conferri habenti ætatem viginti quinque annorum, si jurisdictionem habeat, alioquin sufficiunt anni viginti duo, cum Ordine Diaconatus. ibid. c. 3. §. 1. n. 8. & 19. p. 281

Arma.

Arma fundatoris non possunt tolli, etiam si tota illius familia esset extincta. capit. 73. numer. 12. pag. 124

Ampliatur, etiam si Fundator fuisset declaratus proditor & rebellis, ex Romani sententia. c. 73. n. 13. pag. 124

Vide *Insignia.*

Argumentum.

Argumentum valet à matrimonio carnali ad spirituale. c. 77. n. 13. p. 130

Argumentum non valet à matrimonio carnali ad spirituale, si ad sit diversa ratio. c. 45. n. 12. p. 63

Arteragia.

Arteragiorum, sive reliquorum nomine, tam antiqua, quam nova arteragia continentur. c. 90. n. 6. p. 157

Assassinium.

Assassinii crimen inducit privationem beneficii ipso jure. c. 27. n. 4. p. 33

Assassinium non dicitur, nisi fiat mediante pecunia. c. 27. n. 8. p. 33

Ob assassinium inducitur privatio beneficiorum ipso jure, etiam si effectus non fuerit sequutus. cap. 97. num. 23. p. 171

Beneficium vacans ob assassinium, statim potest impetrari, non expectata sententia, cap. 97. num. 24. pag. 171

Assertio.

Assertioni Episcopi standum est in iis, quæ ejus simpliciter informationi commissa sunt, vel si non ad sit in commissione clausula, *vocatis vocandis.* c. 8. n. 3. pag. 6

Attentatum.

Attentare dicitur, qui novo possessionis genere possidere incipit. Vnde coadjutor mortuo coadjuto, si lite pendente possidere incipiat, committit attentatum. part. 2. c. 1. §. 1. n. 14. & seqq. p. 247

Attestatio.

Attestatio simplex Notarii, vel etiam Cardinalis juramento firmata, fidem non facit. c. 69. num. 44. pag. 116

Vide *Fides.*

Audientia.

Audientiâ denegata, si procedatur ad ulteriora, processus erit nullus. c. 57. num. 3. p. 87

Cui audientia denegatur, utrum denegetur appellationis remedium. Remissivè. c. 57. n. 4. p. 87

Auditor.

Auditores Rotæ possunt conferre beneficia super quibus lis pendet coram ipsis. part. 2. c. 3. §. 14. per tot. p. 287

Auditor Cameræ non habet hoc privilegium. ibidem num. 5. p. 287

Auditor Legati, vel Vicelegati Avenionensis, nihil possunt circa collationem beneficiorum, nec quoad cognitionem causarum beneficiorum in prima instantia. part. 2. c. 3. §. 6. n. 35. & 36. p. 270

Auditor Legati, vel Vicelegati, non decernunt literas citatorias extra Monarchiam, sed illæ fiunt sub nomine Legati, vel Vicelegati. eodem c. 3. §. 6. num. 37. p. 270

Augmentum.

Augmentum, sive lucra debent statim post donationem corporum inter conjuges factam, cavetur statuto Avenionensi. c. 116. num. 6. p. 205

Sancti Augustini Patres.

Patres Ordinis Sancti Augustini discalceati constituunt eundem ordinem quem alii calceati, & supponuntur eidem Generali, licet habeant discalceati suos Vicarios Generales. c. 81. n. 5. p. 137

Dicti Patres, tam Calceati, quam Discalceati, subiacentur eidem Regulæ, accidentaliter tamen diversæ. c. 81. num. 6. p. 137

Avocatio.

Post avocationem dicitur attentatum, etiam si antiqua possessio continetur. c. 88. num. 11. p. 153

Authentica.

Dispositio *Authent.* Defuncto, Cod. ad S. C. Tertullian. servatur in Gallia, & in Curia Tholosana. cap. 2. num. 5. p. 3

Authent. Ingressi. Cod. de sacros. Eccles. debet intelligi de illis qui effectualiter professionem emiserunt. c. 51. num. 21. p. 76

B

Baculus.

Baculo innixus nemo altari servire debet. cap. 94. num. 15. pag. 162

Baro.

Baronum Officiales ad vitam provisi non debent per Barones revocari. c. 74. n. 10. p. 126

Barones sine causa Officiales sic provisos removen-tes, tenentur illis damna refarcire. c. 74. n. 11. p. 126

Beneficia.

Beneficia conferri non possunt non habentibus ordinem annexum. c. 1. n. 12. p. 2

Beneficiati, vel portionarii, non sunt de capitulo. c. 1. n. 11. p. 2

Beneficia regularia secularibus non conferuntur, nec è contra: nisi ex dispensatione. c. 80. n. 8. p. 126

D d 4

Sed

Index Prior,

Beneficia secularia sub quibus conditionibus concedantur regularibus, & quæ in dispensationis scripto narranda sunt. c. 80. n. 9. p. 136
 Beneficia curata, inspecto jure communi, Episcopus cum consensu & licentia Abbatis, licet sint secularia, potest regularibus concedere. c. 80. num. 11. pag. 136
 Imputandum est illi qui nimis tenue beneficium acceptavit. c. 58. n. 6. p. 89
 Sed hæc insufficientia probanda est per allegantem. ibid. n. 6. p. 89
 Beneficium quid sit, c. 1. §. 1. Debet esse perpetuum. part. 2. c. 1. §. 2. n. 3. & erectum auctoritate Episcopi. ibid. n. 1. & 2. p. 219
 Beneficium & pensio in quibus differant inter se, & in quibus convenient, part. 2. c. 1. §. 4. n. 1. & sequentibus per tot. p. 222
 Beneficii fructus apud duos esse possunt, non tamen ipsum beneficium. part. 2. c. 1. §. 4. num. 83. & 84. p. 218. & §. 9. n. 36. p. 238
 Beneficii appellatione in penalibus pensio non continetur. part. 2. c. 1. §. 4. n. 7. etiam si verba essent generalia. ibid. n. 98. p. 228
 Beneficii fructus differunt ab ipso beneficio. ibid. n. 99. pag. 229
 Beneficia vacant per promotionem ad Episcopatum. ibid. n. 102. p. 229
 Beneficii nomine ut hospitale contineatur, sex requisiti referuntur. part. 2. c. 1. §. 7. n. 9. p. 234
 Beneficium alterius sine titulo occupans, intrusus dicitur. part. 2. c. 1. §. 9. n. 38. p. 238
 Beneficii mentio referenda est regulariter ad ea quæ jam sunt erecta, non autem ad postea fundata. part. 2. c. 1. §. 10. n. 2. & litteræ Pontificiæ non extenduntur ad postea erigenda beneficia. ibid. n. 4.
 Et reservatio juris præsentandi intelligitur de jam creatis tempore ad quod refertur dispositio. n. 3. 9. & 11. p. 239. & 240
 Beneficia quando dicantur pleno jure subiecta monasterio, vel Episcopo. part. 2. c. 1. §. 6. n. 6. p. 233
 Beneficium perpetuum non potest erigi ex fundatione simplicis legati pii, quando testator prohibuit Episcopum ne se de hac fundatione immisceret. part. 2. c. 1. §. 6. n. 15. Secus si nihil prohibuerit, tunc enim potest illa erectio fieri de consensu hæredis. num. 26. Idem de fundatione amovibili dicendum. num. 27. p. 234
 Beneficio in titulum possesso nemo renunciare potest, ut convertatur in commendam sine auctoritate Superiorum. part. 2. c. 1. §. 12. n. 21. sicut nec ille qui possidet in commendam beneficium, potest illud convertere in titulum. n. 12. Etiam si secularis commendatarius professionem emisit regularem in illo ordine, à quo beneficium dependet. n. 23. pag. 245
 Beneficium probatur regulare ex eo quod seculari concessum fuerit in commendam. part. 2. c. 1. §. 12. num. 30. p. 245
 Beneficium concessum in commendam remanet affectum, propter appositionem manus Papæ. part. 2. c. 1. §. 12. n. 13. Sed hoc non habet locum in Gallia. n. 32. p. 245
 Beneficia simultaneæ collationis non continentur sub reservatione ex causa sedis vacantis. part. 2. c. 3. §. 2. n. 4. p. 260
 Beneficia consistorialia quæ dicantur, & quæ sit præxis circa provisionem ipsorum. part. 2. c. 2. §. 7. n. 1. & 2. Et quod non expediantur sub simplici Signatura; sed Bullarum expeditio sit necessaria. ibid. num. 3. p. 271

Beneficium non præsumitur curatum, quando non habet populum, vel Clerum. part. 2. c. 2. §. 3. n. 2. p. 251
 Beneficia simplicia dividuntur in servitoria, & non servitoria. part. 2. c. 2. §. 3. n. 3. p. 251
 Beneficii curati natura non mutatur, quamvis Rector ex voluntate aliquando Sacramenta ministraverit. cap. 2. §. 3. n. 7. ibid.
 Beneficium monoculare quod dicatur. c. 2. §. 6. n. 1. & tale beneficium non supponitur Regiæ nominationi. n. 5. & utrum dicatur monoculare, quando unum situm est in Gallia, aliud verò extra Galliam. ibid. n. 6. p. 251
 Beneficiarii non habent præbendam. part. 2. cap. 1. §. 9. num. 10. p. 256

Beneplacitum.

Temporis diuturnitas non facit, ut præsumatur beneplacitum Apostolicum intervenisse in alienatione bonorum Ecclesiæ, nisi concurrat observantia. c. 98. n. 3. p. 172

Bigamus.

Bigamia triplex est, vera, interpretativa, & similitudinaria. part. 2. c. 5. §. 4. n. 10. Super vera & interpretativa solus Papa dispensat. n. 11. In similitudinaria Episcopus dispensare potest. n. 13. p. 310
 Bigamia est irregularitas, non tamen procedit ex aliquo delicto. ibid. n. 12. p. 310
 Bigamia non incurritur, nisi post matrimonii consummationem. ibid. n. 10. p. 310
 Bigamus est incapax beneficii, quamvis ante conjugium fuisset clericus. part. 2. c. 5. §. 4. n. 6. & licet non amittat characterem, tamen habetur pro simplici laico: ideo non solum beneficii est incapax, sed etiam pensionis Ecclesiasticæ. ibid. n. 7. & 8. p. 310

Breve.

Breve quare sic nuncupetur, & quomodo soleat expediri. part. 2. c. 4. §. 1. n. 1. p. 189
 Brevis & Bulla utrum eadem sit vis. ibid. n. 4. p. 189

Bulla.

Procurator potest Bullas expediri facere, quamvis resignans ante Bullarum expeditionem mortuus, si illo vivente supplicatio signata fuerit. c. 16. n. 3. pag. 19
 Bulla Pii V. super ornamentis Clericorum Ecclesiæ post ejus obitum restituendis, non observatur. p. 166
 Avenione. c. 95. n. 22. p. 166
 Sicuti nec Bulla ejusdem Pii V. super censibus. ibid. num. 23. p. 166
 Bulla, aut lex non recepta non obligat. ibid. n. 25. p. 166
 Etiam si non fuerit observata per simplicem ignorantiam. c. 95. n. 26. p. 166
 Bulla quomodo differat à Brevis, & quomodo concedi soleat. part. 2. c. 4. §. 1. n. 2. p. 189
 Bullæ fides non est adhibenda, nisi sit omni ex parte perfecta. ibid. n. 3. p. 189

C

Camera.

Bona monachorum decedentium extra claustra cum licentia Superiorum, vel sine ea in terris Ecclesiæ, pertinent ad Cameram Apostolicam jure spoli. c. 95. n. 12. p. 163
 Camera percipiens fructus beneficii propter commaciam clericis absentes, tenetur solvere peniones quibus illud beneficium oneratum est. part. 2. c. 1. §. 4. n. 110. p. 239

Campana.

Campanas in privatis oratoriis sine Episcopi licentia habere

Rerum & Verborum.

habere non licet. c. 25. n. 14. p. 27
 Campana directe respiciunt vacationem populi, &
 signum ad preces Deo fundendas. cap. 38. num. 8.
 pag. 50.
 Campanarum Ecclesiarum cura pertinet ad officium cu-
 stodis. c. 63. n. 1. p. 99
 Campanarum pulsatio permittitur confraternitatibus
 in earum capellis, sine præjudicio servitii Eccle-
 siæ parochialis. c. 63. n. 4. p. 99
 Campanarum pulsatio spectat ad inferiores clericos.
 c. 63. n. 5. p. 99
 Campanarum pulsatio Laicis permittenda non est si-
 ne licentia Custodis Ecclesiæ, vel Presbyteri pa-
 rochialis. c. 63. n. 6. p. 99
 Campanas pulsans sine licentia presbyterorum, dat
 operam rei illicitæ; ideo si sequatur homicidium,
 tenetur. Fallit stante consuetudine in contrarium.
 c. 63. n. 7. p. 99
Canonicus, Canonicatus, Canonissa.
 Canonicatus inferi sine alia expressione, stallum in
 Choro, & vocem in Capitulo. c. 27. n. 48. p. 35
 Canonicatus quasi possessio inducit possessionem
 stalli in Choro, vocis in capitulo, & aliorum ju-
 rium canonicalium. c. 111. n. 1. p. 197
 Canonici supernumerarii fruuntur omnibus iuribus
 canonicalibus, sicut & ceteri. c. 111. n. 3. p. 197
 Canonici supernumerarii vocandi sunt ad Capitulum
 & in eo vocem habere debent. c. 111. n. 4. p. 197
 Eligendi potestas fractus est possessionis; ideo com-
 petit Canonicis novis, non obitante nova dote
 data. c. 111. n. 5. p. 197
 De Canonicis novæ foundationis multa explicantur.
 ibid. n. 6. p. 197
 Canonicus novæ foundationis prius receptus, præfe-
 rendus est in optione Canonicis antiquæ fun-
 dationis postea receptis. ibid. num. 7. Intelligi ut n. 9.
 pag. 197
 Canonici novæ foundationis si fuerint recepti, cum
 protestatione & reservatione iurium antiquæ fun-
 dationis Canonicorum, nihil prætereundum possunt
 in præjudicium antiquorum. c. 111. n. 9. p. 197
 Canonici supernumerarii distributiones quotidianas
 consequuntur, si Capitulum eos admiserit sine
 protestatione, & consenserit numerum frangi.
 c. 111. num. 10. p. 197
 De Canonicis supernumerariis plura remissive. c. 111.
 num. 11. p. 197
 Inter Canonicos supernumerarios, & aggregatos Ca-
 pitulo, est differentia. c. 111. n. 12. p. 197
 Canonicorum primæ foundationis jura reservat pro-
 testatio Capituli. c. 111. n. 13. p. 197
 Canonici sunt unum corpus cum Ecclesia, & mona-
 chi cum Monasterio. c. 43. n. 6. p. 59
 Canonici novi non debent cogi ad solvendum ali-
 quid pueris Chori, Campanario, & aliis officia-
 riis Capituli. c. 47. n. 3. p. 66
 Canonici Ecclesiæ Cathedralis de jure communi sub-
 sunt jurisdictioni Episcopi. c. 62. n. 1. p. 96
 Canonici statuere possunt quando agitur de iis quæ
 ad solos Canonicos spectant. c. 68. n. 21. p. 112
 Canonici antiqui superveniente nova fundacione, si
 protestentur, non fiet præjudicium ipsorum distri-
 butionibus, & emolumentis. cap. 58. numero 13.
 pag. 112
 Canonici novæ foundationis participant etiam renu-
 entibus antiquis in obventionibus mortuorum
 & similibus, in quibus nihil diminuitur de iuribus
 antiquorum. c. 68. n. 1. 4. p. 112
 Canonici novæ fundacionis participant de mortua-
 riis, Capitulo post eorum receptionem relictis;

quamvis admissi sint cum clausula sine præjudicio
 antiquorum. c. 68. n. 15. p. 112
 Laudemium conventum, & non solum, si deinde
 solvatur tempore admissionis novi Canonici, iste
 de novo receptus participabit cum antiquis. c. 68.
 num. 20. p. 112
 Emolumenta antiquarum fundacionum non possunt
 à Canonicis auferri per novam fundacionem, nisi
 de antiquorum consensu. c. 68. n. 21. p. 112
 Canoniorum regularium origo, & institutio. c. 80.
 num. 1. p. 135
 Canonici regulares utrum contineantur sub nomine
 monachorum. ibid. n. 2. p. 135
 In quibus Canonici regulares sint similes monachis.
 ibid. n. 3. p. 135
 Canonici regulares de licentia suorum Superiorum
 possunt habere usufructum bonorum suorum.
 c. 80. n. 4. p. 136
 Possunt inter vivos disponere ad opera pia. ibid. n. 5.
 pag. 136
 Sunt verè & propriè religiosi. ibid. n. 6. p. 136
 In odiosis non veniunt appellacione monachorum,
 secus in favorabilibus. ibid. n. 7. p. 136
 Regulares etiam Canonici non possunt beneficia
 simplicia sine dispensatione Pontificia obtinere.
 c. 80. num. 10. p. 136
 Canonicus regularis provisor de beneficio seculari
 curato socium habere non tenetur, sicut veri re-
 gulares, si id commodè fieri non possit. c. 80. n. 12.
 pag. 136
 Canonicus regularis non indiget dispensatione Apo-
 stolica ad obtinendum beneficium curatum sæcu-
 lare, secundum plurimum DD. sententiam. cap. 80.
 num. 13. p. 136
 Contraria verior est, ut non possit promoveri ad
 curam secularem perpetuam, sine dispensatione
 summi Pontificis. c. 80. n. 15. p. 136
 Affertur declaratio Sacri Congreg. Regular. adver-
 sus Canonicos regulares, ut non possint beneficia
 curata sine dispensatione Apostolica obtinere. c. 80.
 num. 15. p. 136
 Fructus non distribuit annis præteritis, si sint extan-
 tes, distribui debent inter novos Canonicos, non
 inter antiquos. c. 90. n. 3. p. 156
 Canonici associantes Episcopum visitantem limina,
 excusantur à residentia. c. 102. n. 3. 1. p. 182
 Canonici isti dicuntur esse in servitio ipsius Ecclesiæ.
 ibid. n. 32. p. 182
 Canonicus associans Episcopum ad limina non po-
 test petere salarium. Intelligi non conventum. ibid.
 num. 33. p. 182
 Ampliantur prædicta ad Canonicos Ecclesiæ Colle-
 giaræ. ibid. n. 34. p. 182
 Canonici non possunt facere conclusionem, per quam
 eorum portio ex anniversariis fiat major in præ-
 judicium beneficiariorum seu portionariorum.
 cap. 105. n. 12. p. 187
 Canonicatum impetrans, utrum teneatur facere ex-
 pressionem præbendæ. part. 2. cap. 1. §. 9. num. 12.
 non tenetur si præbenda sit annexa canonicatui,
 quia per annexionem fit unum corpus cum cano-
 nicatu. n. 13. 14. & 15. p. 237
 Canonicatu concessio censetur etiam cancellum jus
 optandi præbendam, si adjecta fuerit clausula, cum
 pertinentiis & iuribus dicti canonicatus; eodem §. 9.
 n. 15. & 20. p. 237
 Canonicus supernumerarius sine præbenda habet so-
 lum nomen Canonici; sed si intra numerum, li-
 cèt non habeat præbendam, habet tamen distri-
 buciones, & alia luera, super quorum titulo po-
 test

Index Prior,

- test ad sacros ordines promoveri. part. 2. cap. 1. §. 9. p. 236
num. 7. & 8.
- Canonicus coadjutor non est verus Canonicus, sed fictus. part. 2. c. 1. §. 13. n. 6. Et aliud est capere possessionem officii coadjutoris, aliud ipsius canonicatus. ibid. n. 8. & seqq. p. 247
- Canonicus Coadjutoris antianitas numeratur dumtaxat à die mortis coadjuti. ibid. n. 10. p. 247
- Canonicis privilegium concessum non extenditur regulariter ad canonicatus postea erectos, & creatos. part. 2. c. 1. §. 10. n. 5. p. 239
- Canonicus præsumitur qui vocem habet in Capitulo. part. 2. c. 3. §. 11. n. 3. p. 281
- Canonicus potest fieri quod admittat fructus ob non promotionem, non tamen privetur beneficio. part. 2. c. 3. §. 12. n. 17. p. 287
- Canonicatus habentes ordinem annexum exigunt ætatem illi ordini requisitam. part. 2. cap. 1. §. 12. num. 8. & 9. Si verò cura sit annexa, requiritur ætas viginti quinque annorum. ibidem, num. 7. pag. 283
- Canonicatus residentiam requirit, part. 2. cap. 1. §. 12. num. 15. Sed tamen in eo regulariter sufficit ætas quatuordecim annorum: quia est beneficium simplex. n. 14. p. 244
- Canonicatui quomodo dici possit ordinem sacrum esse annexum. ibid. n. 16. p. 244
- Canonicis non sunt veræ moniales; possunt tamen infimul cum Abbatissa habere jus conferendi beneficia, & officia. part. 2. cap. 3. §. 9. numero 45. & 46. p. 279
- Canonicis subsunt obedientiæ Abbatissæ, quando manent in monasterio. ibid. n. 48. p. 279
- Illarum præbendæ non sunt vera beneficia. ibidem, num. 47. p. 279
- Canonissæ.*
- Canonistarum opinio est suspecta in materia decimarum; quia agitur de eorum interesse, ideo prævalere debet sententia Theologorum. capit. 72. num. 15. p. 122
- Capella.*
- Capella nova sine Episcopi licentia edificari nequit. c. 63. n. 16. p. 99
- Cum quibus moderationibus & conditionibus concedi possit facultas novam capellam, vel Ecclesiam intra limites Parochiæ erigendi. c. 63. n. 18. pag. 99
- Quamvis alicui competat jus sepulture in aliqua capella, non ideo sequitur ad illum spectare jus capellæ. c. 73. n. 1. p. 123
- Et è contra concessio jure capellæ, non censetur concessum jus funerandi, nisi expressum fuerit in concessione. c. 73. n. 3. p. 123
- Quando requiritur consensus Apostolicus in concessione capellæ. Remissivè. ibid. n. 3. pag. 124
- Capellæ juspætronatus non acquiritur benefactoribus simplicibus, sed solis dotatoribus, seu fundatoribus. c. 73. n. 4. p. 124
- Capellæ sunt membra Ecclesiæ, in qua sunt constructæ, & eodem modo regulandæ. cap. 73. num. 7. pag. 124
- Capella potest edificari in Ecclesia patronata, etiam invito, & repugnante Patrono. ibidem. num. 8. pag. 124
- Jus capellæ quando substituitur est extraneus, non transit ad fideicommissarium. c. 73. n. 18. p. 124
- Capellani, Capellania.*
- Capellani Francorum Regis Christianissimi lucrantur fructus ex privilegio Pontificio; sed non distributiones. c. 102. n. 27. p. 181

- Capellania non ideo est sacerdotalis, quamvis fundator dixerit, quod institutus in ea teneatur celebrare. c. 31. n. 1. p. 39
- Amplia ut hoc procedat, quamvis fundator mandasset præsentari unum qui sit idoneus. ibid. n. 2. pag. 39.
- Idem si fundator dixisset institui capellanum, qui diu nocturne celebret officia, sicut cæteri. ibid. num. 3. pag. 39
- Vel si dixisset quod teneatur assistere processionibus, & divinis officiis. ibid. n. 4. p. 39
- Capellania dicitur sacerdotalis, si ex verbis fundationis colligatur intentio fundatoris. ibid. num. 5. pag. 39
- Quando capellania est sacerdotalis tenetur provisorius de ea per seipsum intervenire, & non per substitutum. c. 31. n. 13. p. 40
- Verum in impetratione capellanix necesse sit pro illius validitate exprimere, quod habet ordinem Presbyteratus annexum. ibid. n. 16. p. 40
- Capellani duæ simplices in eadem Ecclesia non possunt obtineri, quamvis residentiam non requirant, ut contra Senatus Dolani decisionem concluditur. part. 2. c. 5. §. 6. n. 4. & 19. p. 313
- Capellani simplices amovibiles conferre spectat ad Abbatem, non ad Episcopum, cui quoad hoc non datur manutentio. part. 2. cap. 3. §. 9. num. 17. pag. 277
- Capellani duas sub eodem recto possidens, juris ignorantia non juvatur. part. 2. cap. 1. §. 11. num. 30. pag. 242
- Capella non est beneficium Ecclesiasticum, nisi fuerit erecta cum auctoritate Episcopi. part. 2. c. 1. §. 3. num. 1. p. 110
- Capellarum possessores dicuntur habere beneficium, si illarum occasione habeant stallum in Choro, & vocem in capitulo, quamvis illarum numerus non sit definitus. dict. §. 3. n. 3. ibid.
- Privatæ capellæ non possunt edificari in propriis domibus, nisi interveniente Episcopi auctoritate. dict. c. 1. §. 3. n. 2. p. 110
- Capitulum.*
- Capitulum dicitur Curatus principalis, quando cura spectat ad ipsum: Deputati verò, vel Beneficiarii pro Capitulo exercentes dicuntur coadjutores. c. 1. num. 3. p. 2
- Capitulum habet intentionem fundatam in administratione rerum Ecclesiæ suæ, capit. 1. numero 9. pag. 2
- Capitulum habet manus ligatas per clausulam decreti irritantis. c. 10. n. 3. p. 9
- Capitulum nihil potest statuere adversus ordinationem summi Pontificis. cap. 10. num. 2. & num. 4. pag. 7. & 8.
- In rebus magni ponderis consensus requiritur Prelati, & Capituli copulativè. capit. 24. numero 6. pag. 24
- Capitulum simul cum Episcopo facit constitutiones super distributionibus quotidianis. cap. 52. num. 3. pag. 77
- Capitulum solum sine Episcopo circa quodammodo distributiones statuere potest. capit. 52. numero 6. pag. 77
- Contra Capitula exempta, & personas capitulares, Episcopus potest sine Adjunctis procedere in visitatione. c. 61. n. 3. p. 94
- Capitulares qui bona Ecclesiæ administrant, coguntur per Episcopum ad reddendas rationes administrationis in visitatione. capit. 61. numero 4. pag. 94
- Capitulum

Rerum & Verborum.

Capitulum totum quando delinquit, potest Episcopus procedere sine Adjunctis. capit. 61. num. 6. pag. 94

Capitulum tenetur ad solutionem pensionis, quando fructus percipit propter absentiam, & impedimentum Canonici. c. 35. n. 13. pag. 46

Capitulum, an verò singulares personæ de Capitulo, teneantur, & cogi possint ad solutionem pensionis pro rata temporis, quo fructus canonicatus (Canonici absentibus) perceperunt. Remissivè. c. 35. num. 15. p. 46

Capitulum propter Episcopi sevitiam potest petere se eximi ab ejus jurisdictione: & ex quibus jurisdictione privative concessa dicatur. cap. 62. num. 3. pag. 96

Capitula multa sunt quæ exemptionem habent à jurisdictione Episcopi, veluti in civitate Burdegalensi, & aliis. Sed hoc casu Episcopus solet procedere cum Adjunctis per Capitulum deputandis. Et an Episcopus de jure communi procedere possit sine Capitulo. Quid de consuetudine servetur. ibid. cap. 62. num. 2. p. 96

Jurisdictionem Capitulo privative ad Episcopum competere probatur ex diuturni temporis observantia. cap. 62. num. 4. p. 97

Capitulum ab Episcopi jurisdictione Papa in totum potest eximere. cap. 62. num. 5. p. 96

Capitulum exemptioni suæ non præjudicat, quamvis ea usum non fuerit. eo quod exstimabat illis transactionibus fuisse derogatum per Concilium. cap. 62. num. 7. p. 97

Episcopus non obstantibus exemptionibus potest solus procedere contra capitulares, quoad morum correctionem, per viam visitationis. cap. 62. n. 15. pag. 97

Capitulum habet jus corrigendi per viam subtractionis distributionum. c. 62. n. 17. p. 98

Capitulum Episcopus convocare potest quando non agitur de ipsius interesse. c. 62. n. 18. p. 98

Capitulum convocare non potest Episcopus in casibus, in quibus ipse iudex esse non potest. ibid. n. 19. pag. 98

Capitulum licet certis in casibus Episcopus convocare possit, in eo tamen votum dare non potest. c. 62. n. 20. p. 98

Capitulum cum autoritate Episcopi statuere potest circa res Ecclesiæ suæ. cap. 68. numero 1. pag. 111

Quando cura pertinet ad Capitulum, potest super illius exercitio fieri statutum, aut deliberatio per Capitulum. c. 68. n. 3. p. 112

Multò magis valet statutum Capituli, per quod reditur ad jus antiquum. c. 68. n. 4. p. 112

In omnibus statum Ecclesiæ concernentibus potest statutum fieri à Capitulo. c. 68. n. 5. p. 112

Capitulum idem semper manet, idè debita & credità Capituli debentur per Canonicos de novo venientes, uti subrogatos in locum antiquorum. c. 68. num. 18. p. 112

Capitulum si reducatur ad duos Electores, illi possunt erigere Discretum. c. 82. n. 6. p. 138

Capitulum nihil potest statuere in præjudicium antiquarum consuetudinum Ecclesiæ. cap. 105. num. 8. pag. 186

Capitulum etiam cum autoritate Episcopi nihil facere potest contra jus commune. c. 105. num. 14. pag. 187

Capitulum percipiens distributiones quotidianas Canonici absentis, quando dicatur illas percipere per ius accrescendi, vel per ius non decrescen-

di; & ea ratione quando teneatur solvere pro rata perceptionis pensiones super canonicatu impositas, fuscè explicatur, part. 2. c. 1. §. 4. n. 107. 108. 111. & seqq. p. 229

Capitulo simultaneam cum Episcopo Cardinali habenti collationem, Cardinalis indultum hodierno iure non prodest. part. 2. c. 3. §. 5. n. 13. p. 265

Capitulum potest Vicarium capitularem generalem deputare statim ubi Episcopus suæ translationi consensit, quamvis nondum possessionem adeptus sit. part. 2. c. 4. §. 6. n. 14. sed hoc non servatur in Gallia. n. 16. p. 295

Cappæ.

Circa capparum delationem debet observari Ecclesiæ consuetudo. c. 11. n. 10. p. 8

Consuetudo solvendi ius cappæ in receptione Canonici vel Dignitatis, non est reprobatà Tridentino. cap. 47. n. 7. p. 67

Cautionem recipere licet pro solutione iuris cappæ faciendæ, & illius obligatio est valida. c. 47. num. 9. pag. 67

Ius cappæ Capitulum consequi non potest ex receptione Canonici ab ipso impugnata. ibid. n. 19. pag. 67

Difficilis est exactio iuris cappæ. Intellige de jure communi. ibid. c. 47. n. 20. p. 67

Secus ex statuto. ibid. n. 21. p. 67

Ius exigendi cappam non transit ad tertium, cum sit actio personalis. c. 47. n. 22. p. 67

Cap.

Cap. unicum de cleric. non resident. quomodo intelligendum. c. 52. n. 10. p. 78

Carcer.

Sola condemnatio ad carceres perpetuos, non infert pœnam privationis beneficiorum. c. 27. n. 25. p. 34

Cardinalis.

Cardinalis indulto supposita beneficia, non sunt affecta per appositionem manus Pape, nisi illi expressè derogetur. part. 2. c. 3. §. 1. n. 15. p. 255

Cardinales resignando possunt sibi loco pensionis reservare collationem beneficiorum Episcopatus vel dignitatis resignatæ. part. 2. c. 3. §. 2. n. 6. Item possunt resignare cum reservatione omnium fructuum. ibid. n. 7. p. 256. & 257

Cardinalium collationi supposita beneficia non subiciuntur regulæ mensium. part. 2. c. 3. §. 8. num. 7. p. 273. & c. 3. §. 5. n. 2. p. 264

Cardinalis si intra sex menses non conferat, ius conferendi devolvitur ad Superiorem immediatum, & non ad Papam. dist. c. 3. §. 8. n. 9. p. 273

Cardinales habent quædam beneficia dependentia à suis titulis, quæ non possunt conferre quando absunt à Romana Curia. ibid. n. 8. p. 273

Cardinalium beneficia semper vacant in Curia. part. 2. c. 3. §. 5. n. 1. Ideo inferior à Papa illa conferre non potest. ibid. n. 2. p. 264

Cardinalis conferens vigore indultus, confert uti Ordinarius, neque provisorius ab eo dicitur Apostolicus, nisi utatur indulto in iis quæ excedunt vires ordinariæ collationis. part. 2. cap. 3. §. 5. numer. 9. 10. & 11. Ideo dum confert ultra potestatem ordinariam, ejus literæ dicuntur Apostolicæ, & habent paratam executionem. ibidem. num. 12. p. 294. & 265

Cardinalis indultum non prodest quoad beneficia taxata in libris Camera. ibid. n. 14. nec in aliis casibus, de quibus, numeris seqq. pag. 265

Cardinalis si intra sex menses non providerit, & ius devolvatur ad Superiorem immediatum, non impletur Superior providere quamvis vacatio contigerit

Index Prior,

rigerit in mense Apostolico. d. cap. 3. §. 5. n. 20.
 pag. 265
 Cardinalium beneficia sunt reservata sedi Apostoli-
 ca. part. 2. c. 3. §. 3. num. 14. p. 260
 Cardinalis semper censetur providere jure ordinario,
 quando id potest, etiam si diceret se providere vi-
 gore indulti. ibid. n. 21. p. 260
 Provisus à Cardinali tenetur à sede Apostolica intra
 sex menses provisiones capere, & jura solvere.
 part. 2. c. 3. §. 5. n. 22. Aliàs illius beneficium vacat,
 & à sola sede Apostolica de eo provisio dari po-
 test. ibid. num. 25. p. 266
 Cardinales sine licentia à Romana Curia recedentes,
 amittunt privilegium indulti. ibid. num. 24. & alia
 privilegia Cardinalium. num. 25. p. 266
 Tamen concessa licentia commorandi in aliquo lo-
 co, Papa censetur tacite concessisse licentiam rece-
 dendi à Curia. n. 29. ibid.
 Cardinalis indultum non comprehendit beneficia,
 quæ vacabant ante adeptam possessionem. ibid.
 num. 27. p. 266
 Cardinalis ex indulto sedis Apostolicæ conferre po-
 test beneficia Episcopatus, quem ultimo loco resi-
 gnavit, seu dimisit. ibid. n. 23. p. 266
 Vide infra in verbo *Indultum*.
Cathedralis.
 In Cathedrali Ecclesia quilibet potest recipere Sacra-
 menta. c. 56. n. 2. p. 85
 Qui in festo Paschatis communicat in Ecclesia Ca-
 thedrali, satisfacit præcepto Ecclesiæ. c. 56. n. 3.
 p. 86
 Ecclesia Cathedralis ob jus parochialitatis, habet re-
 gulariter suam intencionem fundatam in exactione
 decimarum. ibid. p. 86
 Ecclesiæ inferiores censentur in dubio constructæ ad
 auxilium, & succursum Cathedralis. ibid. num. 5.
 p. 86
 Ecclesia, in qua Sacramenta administrantur nomine
 Ecclesiæ Cathedralis per presbyteros deputatos,
 & amovibiles, dicitur succursalis, seu auxiliatrix
 Ecclesiæ Cathedralis. ibid. n. 9. p. 86
 Matricis Ecclesiæ nomen varias quidem habet signi-
 ficaciones; sed præcipuè applicatur Ecclesiæ Ca-
 thedrali. ibid. n. 10. p. 86
 Sacerdos Ecclesiæ auxiliatricis non dicitur Rector,
 sed Officiator. ibid. c. 56. n. 11. p. 86
 Cathedralis Ecclesia ex quibus ita nuncpetur. part. 2.
 cap. 2. §. 1. n. 4. p. 249
 Cathedralis Ecclesiæ appellatione non continetur
 Metropolitana, in materia stricta. ibid. n. 8. p. 250
 Cathedralicum quid sit, unde dicatur, & quomodo
 solui debeat. d. c. 2. §. 1. n. 5. & 6. p. 250
Causa.
 Causæ piæ favore pollicitatio nuda producit actio-
 nem. c. 83. n. 2. p. 139
 Quando agitur de favore causæ piæ, Deus ipse statim
 acceptare censetur. c. 83. n. 10. p. 140
 In dubio interpretatio fieri debet favore causæ piæ,
 contra Fachincum. c. 90. n. 4. p. 156
 Ampliatur ut hoc procedat, si causa pia sit adrix,
 siue rea. c. 90. n. 5. p. 156
 Legatum ad causas piæ probari potest per duos te-
 stes. c. 108. n. 10. p. 191
 Causa semel facta appellabilis, semper durat appella-
 bilis. c. 49. n. 2. p. 162
 Causa impulsiva ea est, quæ solum legatarii commo-
 dum respicit. c. 96. n. 39. p. 169
 Præjudicialis causa. Vide *Præjudicialis*.
 Ex mente Senatus Parisiensis non potest tractari
 causa super fœdere matrimonij, nisi prius finita

causâ raprus. c. 117. n. 9. p. 208
 Causa adulterij quoad pœnas, præjudicialis est cau-
 sæ matrimonij, quando nullitas matrimonij fun-
 datur in defectu consensu, veluti propter metum;
 secus si ob affinitatem. c. 117. n. 13. p. 208
Cautio.
 Quando quis ex statuto cavere tenetur, intelligitur
 dummodo pars id petat. c. 57. n. 6. p. 87
 Cautio ante litem contestatam à devolutario peti de-
 ber, aliàs remissa censetur. c. 57. n. 7. p. 87
 Cautioem etiam post litem contestatam peti possit,
 judicatum fuit. c. 57. n. 9. p. 87
 Praxis tamen contrarium observat, ut omnino ante
 litem contestatam petenda sit. c. 57. n. 10. p. 87
 Cautio utrum danda in favorem possessoris non an-
 nalis in Gallia per Devolutarium; quod sic. c. 57.
 n. 11. & 12. p. 87. & 88
 Graduaturs si alio jure impetret quàm in vim gradus,
 tenetur cavere. c. 57. n. 18. p. 88
Cerei.
 Cerei qui dantur Canonicis associantibus funus, non
 debent dari non interessentibus, non obstant con-
 traria consuetudine. c. 102. n. 7. & 9. p. 181
Chorista.
 Choristæ, seu Chorarii non sunt de Capitulo, nec
 faciunt Collegium. part. 2. c. 3. §. 12. n. 21. p. 184
Citatio.
 Citatus personaliter ad loca remota, excusatur si
 equitare nequeat, aut alia justa de causa. cap. 41.
 num. 24. p. 56
 Citatio quæ fit initio litis, debet præcedere, & per-
 sonaliter intimari. c. 77. n. 8. p. 130
Claudus.
 Claudus irregularis est. c. 94. n. 12. p. 163
 Qui ex incisione Medicorum claudus effectus est, pro-
 moveri permittitur. c. 94. n. 13. p. 163
 Fallit, si non possit sine baculo incedere; tunc enim
 omnino Pontificia indiget dispensatione. ibidem
 num. 14. p. 163
 In Gallia consuetudo obtinuit, claudum ad sacros
 ordines posse promoveri. Intellige nisi deformitas
 sit notabilis, ita ut sine baculo non possit sustineri.
 c. 94. n. 16. p. 163
Clavis.
 Eleemosinæ quæ dantur ob applicationem clavis Ec-
 clesiæ, ad curandos canum morbos, pertinent ad
 Parochum. Et de hac clavis applicandæ consue-
 dine. c. 63. n. 10. p. 99
 Clavium Ecclesiæ custodia non spectat ad laicos.
 ibid. num. 12. p. 99
 Ostiarii ordo sacer est, & ad eum attinet custodia
 clavium Ecclesiæ, & alia de quibus ibid. num. 13.
 pag. 99
 Per traditionem clavium Ostiario factam imprimunt
 character, secundum Canonistas, contra Theolo-
 gos. c. 63. n. 14. p. 99
Clausula.
 Clausulæ illius quæ sit vis, quod major expressio fieri
 possit in litteris. c. 27. n. 32. p. 34
 Clausula, citra præjudicium juris, suffragatur etiam
 in possessorio. c. 39. n. 10. p. 38
 Clausula Et non aliter, nec alio modo, non semper fa-
 cit conditionem. c. 49. n. 11. p. 71
 Clausula, conscientiam oneramus, facit ut Communi-
 catio non teneatur procedere in forma judicii. c. 50.
 num. 21. p. 75
 Clausulæ generales non operantur citra scientiam
 rei confirmatæ, sed in contrarium probationem
 rei admittunt. c. 62. n. 9. p. 97
 Quæ sit vis, & quis effectus clausulæ, *Salva iustitia*
Ecclesiæ

Rerum & Verborum.

clesia Parochialis, & in quo consistant jura parochialis. c. 63. n. 18. p. 99
Clausula, quatenus vos, vel duo, &c. & clausula, per te, vel per alium, dant facultatem praeveniendi, & subdelegandi. c. 65. n. 26. p. 105
Clausula, quoad vixeris, non alteratur per subsequenter clausulam, quandiu benefeceris, vel per clausulam, ad beneplacitum. c. 74. n. 9. p. 126
Clausula illa, ad petendam & supplicandum, non importat necessitatem conferendi. c. 75. n. 5. p. 127
Clausula, cum iuribus & pertinentiis, &c. non comprehendit separata, & non annexa canonicatui. c. 110. num. 21. p. 196
Clausula illius quae sit vis, cum plenitudine juris canonici. c. 111. n. 8. p. 197
Per clausulam, dummodo alteri non fuerit ius quasi-tum, Papa non censetur voluisse derogare iuri quasi-to per praesentationem Patronorum. c. 118. num. 25. p. 211
Clausula, cum absolutione a censuris, non tollit impedimentum irregularitatis. part. 2. cap. 5. §. 2. num. 2. p. 307. & §. 3. n. 10. eod. c. p. 309
Eadem clausula validam reddit collationem factam excommunicato. part. 2. c. 5. §. 3. n. 6. & suspendit excommunicationem ad effectum validitatis gratiae; non tamen ideo excommunicatus celebrare potest, ibid. num. 7. & 8. Nec operatur quoad aliud beneficium diversum, n. 9. Neque quoad infor-descentes. ibid. n. 11. p. 309
Clausula de dimittendo beneficium incompatibile infra duos menses, alia gratia sit nulla, inficit titulum & possessionem, lapso tempore. part. 2. c. 5. §. 6. n. 23. pag. 314
Clausula receptionis in fratrem, & clausula cum plenitudine juris Canonici, quid operentur in collationibus. part. 2. c. 3. §. 12. n. 23. & 24. p. 284
Clausula vocatis vocandis, impedit viam exequuti-vam, & causam reddit appellabilem. part. 2. c. 4. §. 1. n. 12. p. 290
Clausula quatenus sit idoneus, non reddit gratiam condi-tionalem: aliud est in clausula, si tibi consulerit. part. 2. c. 4. §. 2. n. 9. p. 291
Clausularum, si neuri, & si nulli, & si alteri, quae sit vis, & differentia. c. 4. §. 3. n. 2. p. 292
Clausula cum cura, & sine cura, facit ut expressio cu-rae sufficienter facta esse censetur. part. 2. c. 2. §. 3. num. 19. p. 252
Clausula expulsi quibuslibet detentoribus, non tamen Nobis provisus, non excludit provisos a Legato. part. 2. c. 3. §. 6. n. 2. p. 268
Clausulae hodie in literis coadjutorum solent appo-ni, ex quibus gratia coadjutoriae sublefit indepen-denter a gratia futurae successionis. part. 2. c. 1. §. 13. num. 44. p. 248
Clausula, cum iuribus & pertinentiis, facit ut ius op-tandi praebendam, contineatur in provisione. part. 2. c. 1. §. 9. n. 21. p. 237
Clausula, habita vel non habita possessione, ad quid fue-rit inventa in concessione pensionis Ecclesiasticae. part. 2. cap. 1. §. 4. num. 39. facit ut is qui beneficium obtinet, teneatur solvere pensionem, etiam si pos-sessionem apprehendere negligat. ibid. n. 38. secus si sine culpa vel mora. n. 40. p. 225
Clausula, quod pensio annullari non possit, facit ut de ejus nullitate opponi nequeat. ibid. numero 41. pag. 225
Clausula, quod pensio medietatem non excedat, non reddit nullam pensionem excessivam, sed operatur illius reductionem. part. 2. eodem cap. 1. §. 4. n. 43. & n. 54. p. 226

Tom. I. Pars I.

Clausura.

Moniales cogenda sunt ad observationem clausurae, non obstante qualibet exemptione, & quoad hoc subijciuntur jurisdictioni Episcopi. c. 20. n. 1. p. 18.
 Vtrum in Gallia Episcopi possint cogere Moniales ad clausurae observationem, quae tempore profes-sionis ipsarum non observabatur. c. 20. n. 2. p. 18
 Text. in cap. 1. de stat. regular. lib. 6. non est receptus in Gallia: sed tamen observanda est illius disposi-tio, necnon Concilii Tridentini quoad clausuram: & de hoc adest Regia Ordinatio, ut n. 2. & 13. c. 20. num. 4. p. 18. & 19
 Clausurae vigor non pendet a monialium voto, sed a lege Superiorum. c. 20. n. 11. p. 19
 Puellae quae non vivunt in congregatione aliarum, non possunt cogi ad servandam clausuram. c. 20. num. 12. p. 19
 Licentiam egrediendi a Monasterio iustis de causis, Superiores regulares sine Episcopo concedere pos-sunt, ex multorum sententia. Alii tamen fuerunt contrariae opinionis, ut n. 2. Et haec sententia ve-rior est, & conformis declarationi Sacr. Congre-gationis Concilii, ut n. 3. c. 21. n. 1. p. 20
 In Gallia sufficit licentia solius Episcopi, vel solius Superioris regularis, ut moniales egrediantur a Monasterio. Item in Hispania. c. 21. n. 4. & 5. p. 20
 Quae poenae per Bullam sanctae memor. Pii V. impo-nantur monialibus, & superioribus sine legitima licentia egredientibus, vel egressum permittenti-bus. c. 21. n. 6. p. 20
 Moniales Sanctae Clarae speciale votum clausurae emittunt. c. 21. n. 7. p. 20

Clementina.

Clementina Auditor, de rescript. loquitur tantum de iudicibus a Romana Curia deputatis: & ideo per eam non corrigitur text. in cap. super eo, de offic. & potest. iud. deleg. part. 2. c. 3. §. 14. n. 4. p. 287
Clement. 1. in §. quaquam, de rescript. expenditur, part. 2. cap. 2. §. 3. n. 18. p. 252

Clerici, Clericatus.

Clerici sunt immunes etiam ab impositionibus factis super carne, vino, & simplicibus. c. 30. n. 11. p. 38
 Clerici bene faciunt si componant & transigant su-per collectis cum universitatibus. c. 30. n. 12. p. 38
 Clerici succedunt in onere collectarum, si bona eme-rint aut acquisiverint sub pacto expresso illas sol-vendi. c. 30. n. 13. p. 38
 Probatur clericatus per literas patentes Ordinarii. part. 2. c. 5. §. 4. n. 2. Et per conjecturas. num. 3. & per testes de fama. n. 4. & per confessionem partis in precibus. n. 5. p. 310

Coadiutor, Coadiutoria, Coadiutoria.

Statutum aut consuetudo attendi debet, dum quaeritur utrum coadjutor succedat in praebenda, vel praedio per coadjutum optato, cap. 126. num. 15. pag. 195
 Quae observanda sint dum quaeritur utrum coadjutor succedat in optione facta per coadjutum. c. 110. num. 21. p. 196
 Per coadjutoriam dum succedit coadjutor, benefi-cium dicitur vacare per obitum. cap. 110. n. 24. pag. 196
 Coadjutor succedit in annexis canonicatui, sed non in separatis. ibid. n. 25. p. 196
 Annexio, quamvis non sit perpetua, est tamen rei spiritualis; ideo succedit coadjutor. ibid. num. 26. pag. 196
 Quemadmodum canonicatus transit in coadjutorem, ita & praebenda per eum optata. ibid. c. 110. n. 27. pag. 196

Ee

Coadju

Index Prior,

Coadjutoris depuratio cum futura successione reddit
beneficium affectum. part. 2. capit. 3. §. 1. num. 7.
pag. 255

Coadjutor si obtineat gratiam *perinde valere*, propter
aliquem defectum suarum provisionum, non tene-
tur exquirere novum consensum coadjuti. part. 2.
c. 4. §. 4. n. 9. p. 293

Coadjutoria temporalis differentia, cum ea quæ jus
habet futuræ successionis. part. 2. c. 1. §. 13. n. 1. & 2.
pag. 246

Coadjutoria propriè beneficium non est. part. 2. c. 1.
§. 13. n. 3. p. 246

Per coadjutoriam non acquiritur jus in re. *ibid.* n. 4.
pag. 246

Coadjutor necessarius alicui datus, non ideo illum
privat beneficio. *ibid.* n. 5. p. 247

Coadjutoris possessio, coadjutore mortuo, non anti-
quæ continuatio, sed novæ apprehensio est. *cod.*
c. 1. §. 13. n. 13. p. 247

Coadjutor tenetur coadjutori victum ministrare, nisi
aliter literis caveatur. *ibid.* n. 24. p. 247

Coadjutor datur invito in casibus, in quibus coadju-
tus beneficio privari potest. d. c. 1. §. 13. n. 3. 1. p. 248

Coadjutoria resignationi in multis similis est. d. c. 1.
§. 13. n. 21. p. 247

Coadjutorias solus Papa concedit, non legatus, nec
Nuncius. *ibid.* n. 27. p. 247

Coadjutoris incapacitas facit ut expiret coadjutoria.
c. 1. §. 13. n. 35. veluti si coadjutor deveniat ad ex-
citatem. num. 37. & incapacitas ad hoc requiritur
perpetua, n. 36. & ut illa incapacitas superveniat
ante consummationem gratiæ futuræ successionis,
num. 38. p. 248

Coadjutor qui semel consensit, non potest recedere
à suo consensu, sub prætextu quod cessaverit infir-
mitas, d. c. 1. §. 13. n. 17. Nec est legitimus contra-
dictor adversus coadjutorem. n. 16. p. 247

Coadjuto mortuo beneficium non vacat per resig-
nationem, sed per obitum. dicto cap. 1. §. 13.
n. 19. pag. 247

Coadjutoria litterarum tenor semper est attenden-
dus. *ibid.* n. 23. p. 247

Coadjutor quibus remediis sibi consulere possit ad-
versus coadjutorem inservire reuuentem. *ibid.*
num. 26. p. 247

Collatio.

Collatio si ex fundatione fieri debeat oriundo ex cer-
to loco, non valet facta extraneo. c. 9. n. 2. p. 7

Secundò conferre potest Episcopus, si prima collatio
facta sit incapaci, aut non fuerit acceptata. c. 33.
n. 16. 17. & 18. p. 44

Dummodò res sit integra, & quando dicatur integra;
sed hoc casu debet audiri primus, cui collatio facta
est. *ibid.* n. 19. p. 44

Collatio beneficii non potest probari per aliud ge-
nus probationis, sed tantum per litteras patentes
collatoris. c. 69. n. 46. p. 116

Archiepiscopo, vel Episcopo in mensibus suis, vel
etiam vigore Alternativæ competentibus, collatio-
nis jus concedi potest, non privativè, sed cumulati-
vè ad summum Pontificem. c. 70. n. 1. p. 117

Si collatio fuerit facta non habenti qualitates ex
fundatione requisitas de consensu omnium Patro-
norum, hoc intelligitur pro unica vice, nec trahen-
dum est ad consequentiam. c. 118. n. 37. p. 212

Collatio beneficiorum dicitur fructus Episcopatus.
c. 111. n. 2. p. 197

Quando sunt plures collatores, sufficit collatio unius,
subsequente aliorum consensu. c. 40. n. 11. p. 53

Collatore recusante, recurrendum est ad Superiores;

sed ille recursus gradatim, & non omisso medio,
interponendus est. c. 93. n. 21. p. 161

Si Papa contulerit tanquam reservatum, cum non
esset, collatio nulla est. part. 1. c. 3. §. 2. n. 48. p. 259

Collatio facta sub onere quod pecuniâ æstimabile
est, dicitur simoniaca. part. 2. c. 3. §. 7. n. 13. p. 272

Collatio facta per Episcopum in suo mense residen-
tem, non revocatur, quamvis post factam collatio-
nem residere desinat. part. 1. c. 3. §. 8. n. 32. p. 275

Collationis libertas non tollitur per necessitatem
concurfus. d. c. 3. §. 8. n. 40. p. 275

Collatio facta ab Episcopo de beneficiis reservatis,
ipsum privat alternativâ, sed restant tunc illi qua-
tuor menses. *ibid.* n. 41. p. 275

Collatio pertinet ad Episcopum in monasteriis non
exemptis. part. 2. c. 3. §. 9. n. 29. p. 278

Collatio beneficiorum unitorum spectat ad Abbatem
cum conventu, d. c. 3. §. 9. n. 25. Etiam in beneficiis
collativis, n. 26. Nisi adsit consuetudo, vel privile-
gium in contrarium, n. 27. Intellige id procedere
in conventualibus: nam non conventualia solus
Abbas confert sine Capitulo. n. 28. Item & bene-
ficia inferiora solus Abbas confert. n. 32. p. 278

Collatio simultanea Abbatis & conventus, ex quibus
excludatur. n. 31. *ibid.* p. 278

Collatio dicitur sortita effectum ad excludendam re-
servationem, quando supplicatio fuit signata, re-
gisistrata, & parti tradita. part. 2. c. 3. §. 1. n. 10. p. 255

Collectæ.

Octo requisita copulative concurrere debent in ca-
bus in quibus clerici possunt collectari. c. 30. n. 6. p. 38

Bona ad Ecclesiasticos transeunt cum onere suo, quan-
do agitur de onere perpetuo & invariabili; secus
si onus sit incertum, & variabile. *ibid.* n. 8. p. 38

Collectari non possunt, nec ligantur conclusionibus
Communitatis, qui non sunt subditi. c. 38. n. 2. p. 38

Collectores.

Collectorum & subcollectorum beneficia sunt sedi
Apostolicæ reservata. part. 2. c. 3. §. 3. n. 13. p. 160

Collectæ.

Collectæ si ex statutis religionis cum Capitulo pro-
cedere debeant, processura per solos Collegas fi-
cta, nulla est. c. 41. n. 1. p. 54

Collegia.

Collegialia loca monachalia ad vitam, vel sine tem-
poris limitatione concessa, sunt verè Ecclesiastica.
c. 106. n. 1. p. 188

Secus si ad tempus limitatum. *ibid.* n. 2. p. 188

Collegialia loca perpetua, & onus spirituale æque-
rum habentia, cum beneficiis permutari possunt.
c. 106. n. 3. p. 188

Permutationes hujusmodi passim in Romana Curia
admittuntur. c. 106. n. 4. p. 188

Collegium.

Collegium contra voluntatem Principis non potest
erigi. c. 106. n. 4. p. 188

Collegium licet non possit consistere in duobus, po-
test tamen in duobus conservari. c. 82. n. 4. p. 138

Collegium de jure Canonico, etiam ab initio potest
in duobus consistere. c. 82. n. 5. p. 138

Collegium, Collegiata.

Collegii seu Universitatis emolumenta, quando inter
præfentes sint proportionem absentium distribu-
enda, vel Collegii massæ adjudicanda. part. 2. c. 1.
§. 4. n. 115. p. 210

Collegialia loca an sint beneficia. part. 2. c. 1. §. 8. n. 10.
& 11. & quod non pro videatur de illis ad vitam
in Gallia. *ibid.* n. 11. p. 215

Collegialis Ecclesia quæ sit, & ex quibus arguatur,
part. 2. c. 2. §. 2. n. 1. 2. 3. 4. 5. & 6. p. 250

Colle

Rerum & Verborum.

Collegiata insignis quæ dicatur. n. 8. p. 250
 Collegiata insignis ab erectione non insignes præcedere debet. ibid. n. 13. p. 250
 Collegiata antiquior an præcedat juniorem, prius tamen erectionem in collegiatam: n. 14. & 15. Reiciitur decis. 12. Rotæ Avenionensis. num. 16. ibid. p. 250. & 251.
 Collegiatarum Ecclesiarum Prælati non habent vocem in Capitulo, nisi sint Canonici. part. 2. c. 3. §. 1. n. 1. p. 281
 Fallit nisi in contrarium adsit statutum Ecclesiæ, vel consuetudo. ibid. n. 2. p. 281
Commenda, Commendatarius.
 Si minori Commendetur beneficium, debet promoveri ad ordinem requisitum intra annum, non à die adeptæ possessionis, sed legitimæ ætatis. cap. 3. num. 11. p. 4
 In commenda temporalis debent omnino intervenire qualitates requisitæ, dum illud beneficium daretur in titulum. cap. 3. num. 12. p. 4
 Commenda reddit beneficium affectum per oppositionem manus Pontificiæ. part. 2. cap. 3. §. 1. n. 8. pag. 255
 Commendæ nomen propriè sonat in depositum: sed hodie in beneficiis latius patet. part. 2. c. 1. §. 12. n. 1. & 2. p. 244
 Commenda quandoque datur ad utilitatem Ecclesiæ, & hæc non extenditur ultra sex menses: quandoque ad utilitatem personæ, & hæc perpetua dicitur. Temporalis tamen post sex menses ex causa ad alios sex menses prorogari potest. d. c. 1. §. 12. n. 3. 4. & 5. p. 244
 Commenda perpetua vim habet veri & perpetui beneficii, & in ea locum habent regulæ Cancellariæ, veluti de verisimili notitia, etiam in Gallia, & vacant per promotionem ad Episcopatum. ibidem n. 7, 8, 9, 10, 11. & 12. p. 244
 Commenda in Gallia eandem vim habet, quam verus & legitimus titulus. ibid. n. 20. Ideo permutari possunt cum beneficio quod quis possidet in titulum: quod etiam ex veriori sententia extra Galliam fieri potest. ibid. n. 25. & 26. p. 244 & 245
 Commenda cessante, beneficium vacat ut prius, id est eo modo quo vacabat antequam concederetur. ibid. n. 27. Fallit in Gallia, n. 28. p. 245
 Commendatarius prioratus curam animarum habentis, tenetur promoveri intra annum, sicut verus titularis. c. 1. §. 12. n. 15. p. 244
 Commendatarius beneficii regularis, si fiat religiosus illius ordinis, utrum commenda vacet, an verò vertatur in titulum. ibid. n. 18. ad 24. ubi concluditur beneficium vacare, nisi iste novam accipiat provisionem. p. 244 & 245
 Commendatarius perpetuus beneficii habet jurisdictionem in monachos: ipse tamen coram suo iudice conveniendus est. d. c. 1. §. 12. n. 33. Et in omnibus habetur tanquam verus titularis. n. 34. Habet administrationem bonorum monasterii. n. 35. & liberam fructuum dispositionem. n. 36. p. 245
Commissarii, Commissio.
 Commissarii generalis ad infideles onus requirit personalem residentiam. c. 18. n. 1. p. 17
 Commissarii generales ad infideles habent jurisdictionem ordinariam in religiosos in illis partibus degentes. c. 8. n. 2. p. 17
 Commissarii generalis officium ad infideles dimitti non potest sine autoritate Summi Pontificis. c. 18. num. 3. p. 17
 Commissiones dari possunt Prioribus conventualibus, quæ non dantur nisi in dignitate Ecclesiastica. Tom. I. Pars I.

ca constitutis. cap. 89. num. 3. p. 155
 Commissarius à Summo Pontifice deputatus ad cognoscendum de aliqua causa beneficii, cum clausula, quod ordinet Ecclesiam de persona idonea, non tamen potest præsentatum instituere, vel beneficium conferre. part. 2. c. 3. §. 14. n. 1. & vide n. 2. & 14. pag. 287
Commixtio.
 Commixtio animalium emptorum non præjudicat, quamvis admixta sint non exempta, idque propter illorum separabilitatem. c. 67. n. 14. p. 110
 Si plures Domini animo deliberato societatem animalium interint sub eodem pastore, non fit separatio, sed omnia animalia in globo numerantur. c. 67. n. 15. p. 110
 Commixtio animalium si incidenter & casu fortuito facta sit, quilibet remanet dominus suorum animalium; & idè singulorum dominorum animalia separatim numeranda sunt pro calculo decimæ. c. 67. num. 16. p. 110
Commutatio.
 Episcopus ex causa commutare, vel potius alterare, potest defunctorum voluntatem, consentiente Fundatore, vel ejus hæredi bus, aut ipsis negligentibus. c. 23. n. 8. p. 23
 Et quomodo hoc sit intelligendum. ibid. & c. 68. n. 12. p. 23 & p. 112
 Episcopus non potest regulariter piis testantium voluntates commutare, excepto tamen casu impossibilitatis, aut alia justa de causa, & circa accidentalibus. c. 25. n. 8. p. 26
 Episcopus, ne quidem cum consensu Patroni piis Fundatorum voluntates commutare potest. c. 68. num. 7. pag. 112. Intellige ut ibi, & cap. 23. num. 9. pag. 23
 Quando agitur de fundatione nondum executioni demandata, Episcopus potest Fundatoris voluntatem alterare. c. 68. n. 8. p. 112
 Quando non tractatur de præjudicio alicujus, facilius Episcopus potest alienare voluntatem Fundatoris. ibid. n. 9. p. 112
 Ampliatur ut procedat etiam in ejus Vicario Generali. ibid. n. 10. p. 112
 Episcopus non potest Fundatorum voluntates commutare sine causa; secus si justa adsit causa. ibid. n. 11. p. 112. Intellige ut c. 23. n. 8. p. 23. & hoc c. 68. num. sequenti. p. 112
 Fundatoris voluntas facilius Commutatur in accidentalibus, seu potius alteratur. cap. 68. num. 12. pag. 112
 Commutatio, aut alteratio ultimarum voluntatum est contra jus. c. 112. n. 3. p. 199
 Episcopus non potest ultimam voluntatem commutare, quamvis hæc commutatio fieret in melius. c. 112. n. 5. & n. 14. p. 198. & 199. Intellige ut c. 68. num. 12. p. 112
 Amplia ut nec commutari possit dispositio testatoris, quamvis accederet voluntas hæredis. c. 112. n. 6. p. 198. Intellige, ut c. 68. n. 12. p. 112. & c. 23. n. 8. pag. 23
 Explicatur Concil. Tridentin. sess. 22. cap. 6. de reformat. quo caveretur Episcopum posse commutare ultimas testantium voluntates. cap. 112. num. 7. pag. 199
 Admittenda est oppositio habentium interesse, dum agitur de commutatione ultimæ voluntatis. ibid. num. 8. p. 199
 Etiam commissarius extrajudicialiter procedens ad commutationem ultimæ voluntatis, citare debet habentes interesse. ibid. n. 10. p. 199
 Intel

Index Prior,

Intellige ut ibid. n. 11.

Ampliat ut procedat, etiam si in commissione non
adesset clausula, *vocatis vocandis*. ibidem num. 12.

Iusta causa necessarii adesse debet, quæ tamen non
præsumitur dum tractatur de commutatione ul-
timæ voluntatis. c. 112. n. 13.

Concessio.

Quando posterior concessio non est conformis anti-
quis, & præcedentibus; non est ideo annullanda,
sed reducenda ad formam antiquarum. cap. 74. n. 8.

pag. 126

Concilium.

Concilium Tridentin. sess. 21. de reformat. cap. 4. non
habet locum quando in loco remoto adest Orato-
rium, aut Ecclesia succursalis. cap. 56. num. 8.

pag. 86

Concilium Lateranense non est quoad omnia ejus
capita receptum in Gallia, circa materiam deci-
marum. c. 72. n. 22.

In provisionibus Pontificiis factis juxta Concilii La-
teranensis statuta, devolutio debet probari per gra-
dus distinctos singulorum collatorum inferiorum.
Et quæ sit vis hujus provisionis, quæ sit juxta La-
teranensis statuta Concilii. part. 2. c. 3. §. 4. num. 8.

& ibi latius.

Conclavista.

In materia reservationum Conclavistæ habentur pro-
verbia domesticis, & familiaribus Papæ. part. 2. c. 3.

§. 3. n. 15.

Concubinatus.

Concubinatus publicus & notorius quis dicatur, &
quæ ad hoc sint probanda. c. 97. n. 1.

Concubinatus dicitur etiam si quis mulierem susce-
ptam detineat in domo amici, vel consanguinei.

Concubinatus notorius puniri potest, etiam nullâ
præviâ monitione factâ. ibid. n. 3.

Ad privationem beneficiorum propter concubina-
tum deveniri non potest, nisi præviâ monitione
triplici. ibid. n. 4.

Ad effectum privationis, concubinatus concludenter
probandus est. ibid. n. 5.

Monitio non sufficit ad privandum beneficio ob
concubinatum, nisi trina fuerit. ibid. n. 6.

Publicus concubinaris est ipso jure suspensus: & si
pendente suspensione celebraverit, sit irregularis.

Monitio ad effectum privandi concubinaris, debet
illis specialiter intimari. ibid. n. 9.

Adversus laicos concubinarios Episcopus debet pro-
cedere præviâ trinâ monitione. ibidem num. 12.

Quæ requirantur ad probationem concubinatus. c.
97. num. 13.

Quamvis nemo debeat privari beneficio, ad cujus ti-
tulum promotus est, tamen hoc non habet locum
in concubinariis. part. 2. c. 5. §. 1. n. 23. & 24.

Concursus.

In concursu ad parochiales non licet appellare à non
publicatione votorum, quæ per Examinatores da-
ta sunt. c. 59. n. 1.

A votis Examinatorum in concursu ad parochiales
non datur appellatio suspensiva, neque devoluti-
va. ibid. n. 2.

Episcopus potest eligere idoneum, omisso magis ido-
neo, in concursu. ibid. n. 5.

Novus concursus ad Parochiales nunquam concedi-
tur, nisi docto de dolo & irrationabili judicio
Episcopi. ibid. n. 6.

Qui caret beneficio, præferendus est in concursu ei,
qui est jam privatus, ceteris paribus. ibid. n. 7. &
num. 12.

In concursu debet haberi ratio plurium circumstan-
tiarum. ibid. n. 11.

Qui juxta munus cui præfigitur aptior est, ceteris est
præferendus. c. 59. n. 12.

Quæ requirantur ut Prælati inferiori concursum in-
dicere possint. part. 2. c. 3. §. 9. n. 15.

Episcopus manutenendus est in quasi possessione in-
dicendi, & faciendi concursum adversus Prælatos
inferiores, nisi doceant de jure faciendi concur-
sum sibi competenti. ibid. n. 16.

Concursus requiritur in beneficiis parochialibus va-
cantibus etiam in Curia, si per obitum, si per
resignationem. part. 2. c. 4. §. 1. n. 1. Intellige de re-
signatione pura, non de ea quæ sit in favorem.

Concursus non requiritur in beneficiis existentibus
de jure patronatus laicali, vel mixto. part. 2. c. 4. §.
1. n. 7. Nec in unitis canonicatui. n. 8. vel in unitis
Capitulis, aliisve locis piis. num. 10. & passim in
toto illo §.

De forma faciendi concursum. dict. c. 4. §. 1. n. 14.

pag. 305

Conditio.

Quidquid pure fieri potest, etiam sub conditione fieri
potest regulariter. c. 49. n. 5. & 7.

Actus legitimi non recipiunt diem, nec conditionem
contra ipsorum naturam, secus si conditio eorum
naturæ non repugnet. ibid. n. 6.

Verba sub conditione quandoque habent vim modicam,
potius quam conditionis. ibid. n. 9.

Verba sub conditione aliquando potius significant
actui datam, quam conditionem. c. 49. n. 10. & 17.

Conditio non nocet quando apponitur executioni
actus perfecti. ibid. n. 13.

Ex quibus dignoscatur utrùm dispositio sit modalis,
vel conditionalis. c. 83. n. 1.

Conductor.

Quando conductor rerum Ecclesiæ fecit multas ex-
pensas, potest continuare invito successore bene-
ficii usque ad proximam fructuum recollectio-
nem. c. 66. n. 5.

Ampliat etiam si fructus essent difformes, & recol-
lectio pluribus annis absolveretur. ibid. n. 6.

Conductor, lite pendente, potest petere se manue-
neri in sua detentione. c. 66. n. 7.

Confessarius.

Confessarius excusatur à pœna constitutionis tunc
super clausula monialium, si claustrorum Docto-
rum sententiam, quamvis erroneam, sequatur. c. 21.
num. 8.

Confessarius tenetur obedire sui Superioris præce-
pto, etiam si dubius sit utrùm illud justum sit, an
non. ibid. n. 9.

Confessarius tenetur præcepto sui Superioris obedi-
re, quando id quod præcipitur justum est, sed so-
lùm debatur de autoritate & potestate jubentis.
c. 21. n. 11.

Confessio.

Confessio facta in exonerationem conscientie, con-
setur facta ob piam causam. c. 108. n. 1.

Confessio illa valet, nemine acceptante facta, seu pu-
te absente. ibid. n. 2.

Quod procedit maxime si illa confessio fuerit jura-
mento roborata. ibid. n. 4.

Confitens se aliquid habere in depositum, vel pigus,
obligatur irrevocabiler, si id fuerit pro exoner-
tione conscientie. c. 108. n. 5.

Favore

Rerum & Verborum.

Favore animæ facta confessio præjudicat, & dispo-
nit. *ibid.* n. 6. p. 190
Confessio incerta sustinetur favore piæ causæ. *ibid.*
n. 7. p. 190
Confessio patris ad pias causas non præjudicat legi-
timæ filii. *ibid.* n. 11. p. 191
Confessio pro exoneratione conscientia, non præ-
judicat hæredi in sua falcidia. *ibid.* n. 13. p. 191
Confessio adminiculari debet quando agitur de lega-
to facto pro conscientia exoneratione. cap. 108.
n. 16. p. 191
Confessionem pro exoneratione conscientia factam
fidem facere & obligare hæredem, verius est. *ibid.*
n. 19. p. 191
Et ex ea oritur obligatio, non uti rei debitor, sed uti
testamento relicto. *ibid.* n. 20. p. 191
Confessio illa non nocet creditoribus, nec filio
quoad legitimam, nec hæredi quoad falcidiam.
ibid. n. 21. p. 191
Decisionem Vincentii de Franchis 237. Rota Roma-
na approbavit. *ibid.* n. 22. p. 192
Hæres potest probare quod testator fecit confessio-
nem falsa credulitate motus, & docere de erro-
re. *ibid.* n. 23. p. 192
Plura de confessione facta in testamento. Remissive.
c. 108. n. 24. p. 192
Confessio prædicta revocari potest. *ibid.* n. 25. p. 192
Fallit si fuerit jurata. c. 108. n. 26. p. 192
Confidentia.
Confidentia non admittitur in Gallia; imò privat
ipso jure, sicut Simonia. c. 89. n. 17. p. 156
Confidentia si sit successiva, decem annorum spatium
non purgatur in Gallia. c. 89. n. 18. p. 156
Per confidentiam beneficium vacat ipso jure, etiam
in Gallia. part. 2. c. 5. n. 12. & 14. p. 306
Confidentia debet concludenter probari agendo, sed
non excipiendo. *ibid.* n. 13. p. 306
Confidentia in Gallia decem annorum spatium purga-
tur, nisi delictum esset continuum. d. c. 5. §. 1. n. 15.
pag. 306
Beneficia ob confidentiam vacantia sunt summo
Pontifici reservata. part. 2. c. 3. §. 3. n. 27. p. 261
Confirmatio.
Confirmatio dicitur facta ex certa scientia, quando
totus tenor privilegii vel rei confirmatæ inferitur
in Bullis, vel litteris confirmationis. c. 61. num. 7.
pag. 94
Confirmatio dicitur facta ex certa scientia, quando
in ea totus tenor privilegii, vel transactionis con-
firmatæ fuit inferus. c. 62. n. 8. p. 97
Ex geminatione confirmationis colligitur illam ex
certa scientia factam fuisse. c. 62. n. 11. p. 97
Facilius præsumendum est confirmationem factam
fuisse ex certa scientia, quando agitur de transa-
ctionibus & concordis, quam si ageretur de sta-
tutis confirmandis. c. 62. n. 13. p. 97
Confraternitas.
Receptio ad confraternitatem neminem obligat, &
est merè voluntaria, tam respectu confratrum,
quam respectu Ecclesiæ, & in hoc non datur man-
datum de manutenendo. c. 43. n. 3. p. 58
Confratres libere possunt recedere à confraternitate,
dummodo nihil de bonis ipsius retineant. c. 43. n. 4.
pag. 58
Confraternitatis corpus non est annexum Ecclesiæ,
& cum ea nihil habet commune. c. 43. n. 5. p. 58
Confraternitatum, nec personarum loco, nec locus per-
sonis unitus est. *ibid.* n. 7. p. 59
Ecclesiastici possunt libere dimittere confraternita-
tes. *ibid.* n. 8. p. 59
Tom. I. Pars I.

Spiritualis conjunctio confraternitatum cum Eccle-
sia durat quandiu in ea confraternitas remanet.
ibid. n. 9. p. 59
Confraternitates non possunt accedere ad funera, nisi
expresse vocentur. c. 43. n. 10. p. 59
Si quis à prima confraternitate ad secundam accesse-
rit, funus secunda, non autem prima confrater-
nitas debet comitari: maxime requiruntibus hæ-
redibus. c. 43. n. 12. p. 59
Confraternitates non possunt cogere novos confrat-
res ad aliquid solvendum. c. 47. num. 4. intellige
ut num. 8. p. 66. & 67
Quomodo novi confratres cogi possint ad solven-
dum aliquid in ingressu confraternitatis. c. 47. n. 8.
pag. 67
Confraternitas, quæ est in quasi possessione usus
campanarum, potest petere se in ea manuteneri.
c. 63. n. 2. p. 58
Confraternitates non debere quartam de cereis in
funere portatis, decisum fuit. c. 88. n. 1. p. 153
Congrua.
Congrua portio ex decimis assignanda est curam ani-
marum exercenti, ex qua commodè vivere possit.
cap. 58. n. 1. p. 89
In computatione congruæ, non est habenda ratio
emolumentorum, quæ extra Ecclesiam percipiuntur.
c. 58. n. 2. p. 89
Non est etiam habenda ratio obventionum incerta-
rum. *ibid.* n. 3. p. 89
In contrarium videtur esse Bulla Pii V. quæ mandat
omnia etiam incerta emolumenta imputari in
congruam. *ibid.* n. 4. p. 89
In quibus casibus incerta computentur in congruam,
ex mente Rotæ Romanæ. *ibid.* n. 5. p. 89
Si Congrua portio sit ita tenuis, ut ex ea curam exer-
cens vivere non possit, non nocet illi acceptatio
tenuis illius portionis, cum agatur de præjudicio
totius ordinis clericalis. c. 58. n. 7. p. 89
In taxatione congruæ portionis multum deferendum
est iudicio Episcopi. c. 58. n. 7. p. 89
In Congruis portionibus assignandis præsumitur præ-
dicto Episcopi. c. 58. n. 10. p. 89
Congruæ portionis taxatio remittitur arbitrio Episcopi.
ibid. n. 11. p. 89
Ex Bulla Pii V. congrua portio non debet esse minor
quingenta, nec major centum scutis. *ibid.* n. 12.
pag. 89
Quandoque ex loci, temporis, fructuum, & qualita-
tis personarum circumstantiis, congrua centum
scuta excedere potest. *ibid.* n. 13. p. 90
In assignatione seu taxatione congruæ portionis, at-
tendi debet consuetudo regionis. *ibid.* n. 14. p. 90
Debet etiam haberi ratio onerum, veluti si adhibendi
sunt plures adjutores, propter magnum numerum
animarum; quo casu congrua excedere potest
centum scuta. *ibid.* n. 15. p. 90
Consanguinitas.
Episcopus proprio nepoti, vel consanguineo benefi-
cia per obitum vacantia conferre potest. c. 33. n. 4.
pag. 43
Potest Episcopus proprio nepoti pensionem super
beneficio assignare. *ibid.* n. 5. p. 43
Non impeditur quis beneficium proprio nepoti re-
signare. *ibid.* n. 7. p. 43
Resignatio si facta sit coram Ordinario, non potest
ille beneficium sic resignatum conferre suo nepo-
ti, consanguineo, vel familiari; nec consanguineo
resignantis. c. 33. n. 8. p. 43
Fallit in beneficiis juris patronatus, ex declaratione
Sacri Congregat. *ibid.* n. 9. p. 43
Ec 3 *Conscientia*

Index Prior,

Conscientia.

Substitutio pupillaris excludit matrem à legitima, quando facta fuit in exonerationem conscientia. c. 108. n. 3. p. 190
Quando agitur de tertii præiudicio, non sufficit testatoris declaratio sub prætextu conscientia facta; nisi aliunde probetur ipsum habuisse in illa re conscientiam laesam. ibid. n. 9. p. 190
Minor vel mulier, si contraxerint sine solemnitatibus pro exoneratione conscientia, illorum confessio debet per adminicula roborari. c. 8. n. 108. p. 191

Consensus.

Consensus præstitus in parva data, non est attendendus. c. 26. n. 16. p. 29
Consensus causalis quis dicatur. ibid. n. 7. p. 29
Consensus formalis procuratoris ad resignandum, in quo consistat, & quomodo differat à causali. ibid. num. 18. p. 29
Post præstitum consensum causalem, licet nondum fuerint expeditæ litteræ, utrum procurator ad resignandum constitutus revocari possit. ibid. n. 19. pag. 29
Ex stilo Romanæ Curia non prius præstatur consensus formalis, quam causalis. c. 26. n. 21. p. 29
Consensus populi quando requiritur, collegialiter præstandus est. c. 37. n. 6. p. 48

Consilium.

Consilium alicujus qui est socius in officio, quando requiritur, non solum exquirendum est, sed etiam sequendum. c. 103. n. 5. p. 183

Consistorialia.

Consistorialia beneficia quæ dicantur, quare sic denominentur. c. 33. n. 2. p. 43
De beneficiis consistorialibus agitur part. 2. c. 2. §. 7. per tot. p. 254
In beneficiis consistorialibus, quorum collatio spectat ad Papam ad nominationem Regis, verus valor exprimendus est juxta taxam, quamvis taxa sit minor vero valore. part. 2. c. 3. §. 6. n. 17. p. 269

Consuetudo.

Consuetudo immemoralis, & privilegium pari passu ambulant. c. 20. n. 8. p. 19
Consuetudo irrationabilis nulla temporis præscriptione roboratur. c. 20. n. 10. p. 19
Consuetudo interpretativa facit ut simplices clerici admitti possint, vel non, ad capellaniam. c. 31. n. 10. pag. 39
Amplia, licet consuetudo non esset præscripta. ibid. num. 11. p. 39
Consuetudo non valet quod Rector Ecclesiæ non teneatur per se, vel per alium prædicare. c. 39. n. 13. pag. 52
Consuetudo qua Parochi tenentur ad epulas & convivium, utrum debeat observari. c. 39. n. 20. p. 52
Ex diurni temporis annua præstatione, oritur obligatio in futurum favore piæ causæ. c. 43. n. 13. p. 59
Ex quibus probata dicatur laudabilis consuetudo annua præstationis favore Ecclesiæ. c. 43. n. 14. p. 59
Consuetudo est valida, ut Canonici qui certis tantum horis choro interfuerint, integras distributiones lucentur. c. 52. n. 1. p. 77
Consuetudo legitime introducta interveniendi per alium in Choro est valida. c. 52. n. 9. p. 77
De essentia consuetudinis est, ut sit æqua & rationalis: & quomodo differat præscriptio, & consuetudo, in materia præsertim decimali. c. 67. n. 2. pag. 109
Non valet consuetudo etiam antiqua solvendi decimas in animalibus minoribus & deterioribus. c. 67. num. 3. p. 109

Consuetudo valet solvendi aliqua jura, vel præstationes annuas loco decimæ. c. 72. n. 3. p. 121
Approbatum consuetudo solvendi Ecclesiæ aliquos fructus loco decimæ. ibid. n. 5. p. 121
Non valet præscriptio, vel consuetudo juris exigendi decimas per laicos. c. 72. n. 7. p. 121
Quæ sit differentia inter consuetudinem & præscriptionem quoad decimas. c. 72. n. 9. p. 122
Exemptio à decimis facilius acquiritur consuetudine, quam præscriptione. c. 72. n. 10. p. 122
Consuetudo favorabilior est præscriptione, ideo multis in locis adest consuetudo solvendi fructus aliquos loco decimæ. c. 72. n. 12. p. 122
Afferuntur textus, quibus probatur valere consuetudinem eximentem à decimis. c. 72. n. 14. p. 122
Consuetudo obtinendi in eadem Ecclesiâ duo beneficia simplicia, vel unam dignitatem cum canonicatu, valida est, part. 2. c. 5. §. 6. n. 13. Intellige si sint beneficia diffinitiva, nam quoad uniformia, consuetudo esset invalida, n. 14. Sed consuetudo debet esse quadragenaria. n. 15. p. 133

Consules.

In dubio jus patronatus relictum Consulibus, ad eos spectat tanquam Consules, non ad Universitatem. c. 91. n. 6. p. 157
Si tamen Consules præsentaverint in vim mandati sibi facti per communitatem, possessio quaeritur Communitati. c. 91. n. 7. p. 157
Communitas est manutenda in quasi possessione præsentandi, si Consules ex vi mandati ipsius præsentaverint. c. 91. n. 8. p. 158

Consumptio.

Reservatio quando dicatur consumpta, & quæ ad id requirantur. part. 2. c. 3. §. 2. n. 45. p. 158

Contumacia.

Sententia contra contumacem, potius præsumitur lata ob contumaciam, quam ob delictum. c. 41. n. 16. pag. 55
Et plura de sententia contumaciali. c. 41. n. 17. 18. 20. & 21. p. 55

Conversi.

Nec Conversi, nec Oblati dici possunt religiosi, nisi votum in aliqua religione juxta institutum illius emisierint. c. 113. n. 3. p. 200

Creditor.

Ius præsentandi utrum competat creditori immisso in possessionem vigore Salviani interdicti, quando illis bonis, in quibus immisso facta est, hæret capella, & jus præsentandi? Resolvitur negativè. part. 2. c. 4. §. 9. n. 6. p. 301

Criminalis Actio.

Actio civilis & criminalis, si ab eodem fonte procedant, criminalis uti major prius est decidenda, & tractanda. c. 117. n. 1. p. 207
Si ex diversis fontibus separatim tractantur, nec una aliam impedit. ibid. n. 2. p. 207
Si ex eodem fonte procedant, præjudicialis prius est tractanda, & sufficit possibilitas præjudicialis. 117. num. 3. p. 207

Cubicularii.

Cubicularii ad Boffolam, S. D. N. Papæ, non lucentur distributiones. c. 102. n. 29. p. 182
Et ita decidit Sac. Congreg. & Rot. Roman. ibid. num. 30. p. 182

Cultus.

Quando agitur de cultu divino, non potest dici materia facultativa. c. 63. n. 3. p. 99

Curator, Cura.

Curatori hæreditatis jacentis utrum competat ius præsentandi. part. 2. c. 4. §. 9. n. 5. p. 302
Cura

Rerum & Verborum.

Cura jurisdictionalis animarum non sufficit ad inducendam beneficiorum incompatibilitatem, nisi alia concurrant. part. 2. c. 5. §. 6. n. 12. p. 313
De beneficiis curatis plura. part. 2. c. 2. §. 3. per tot. p. 251
Cura in Ecclesia Collegiata apud quem residet. c. 1. num. 1. p. 1
Deputari ad vitam pro exercitio curæ, habent qualitulum, & non possunt sine causa amoveri. c. 1. n. 5. pag. 2
Curam penes Capitulum existentem potest Episcopus transferre ad unam ex dignitatibus ipsius Capituli, etiam per viam perpetuæ unionis, accedente consensu Capituli. c. 1. n. 6. p. 2
Cura est incompatibilis cum capellanis Sacerdotibus in loco ita remoto constitutis, ut utrique servitio Parochus simul interesse non possit. c. 31. num. 15. p. 40
Cura animarum quædam exercetur in foro interiori, alia verò in foro exteriori. c. 99. n. 3. p. 174
Curatus.
Curatus dici non potest qui alieno nomine curam exercet. c. 1. n. 2. p. 2
Capitulum dicitur Curatus principalis, quando cura spectat ad ipsum: Deputari verò, vel beneficiari pro Capitulo exercentes, dicuntur coadjutores. c. 1. num. 3. p. 2
Curatus quomodo teneatur ad residentiam tempore pestis. c. 1. n. 8. p. 2
Curatus teneatur ad perpetuam residentiam, & celebrationem Missarum. c. 31. n. 14. p. 40
Curia, Curialis.
Beneficia vacantia in Curia non subjacent regulis Nominationum, sed ea per summum Pontificem etiam non Graduatim conferri possunt. c. 93. n. 19. pag. 161
Curialium beneficia quomodo sint reservata, etiam si Curiam sequantur extra Urbem. part. 2. cap. 3. §. 3. n. 23. 24. & 25. p. 260
Curialis non dicitur quis propter domicilium quod habet Romæ, sed oportet quod ibi sit animo Curiam sequendi, & qualitas domicilii à qualitate Curialitatis separabilis est. part. 2. cap. 3. §. 2. n. 15. & sequentibus, ubi plura de Curialitate. p. 257

D

Data, Datarius.

Datæ tempus in litteris inspicitur. c. 99. n. 7. p. 174
Qui prior est in Data, debet præferri illi qui prior est in presentatione. ibid. n. 8. p. 174
Datarium Apostolicum liber plenè probat, & impugnari non potest. c. 70. n. 12. p. 118
Decanus.
Decanatus non est dignitas, nisi habeat jurisdictionem, aut publicè pro dignitate habeatur. part. 2. c. 3. §. 11. n. 20. p. 281
Decanatus dignitas est, ubi nullus adest Archipresbyter, vel Archidiaconus. ibid. n. 21. p. 281
Decennalis.
Decennalis possessio habet vim tituli, nisi de intrusione constet. c. 85. n. 1. p. 145
Decimalis. *Quarta.* Vide *Quarta.*
Decima.
In materia decimarum consuetudo est præcipuè attendenda. c. 39. n. 2. p. 51
Consuetudo eximit parochianos à solutione decimarum de certis fructibus. ibid. n. 3. p. 51
Decima præscribi potest quoad quotam, & quoad modum solvendi. c. 67. n. 1. p. 109

Quidquid decimum venit, pro decima animalium præstandum est. ibid. n. 4. p. 109
Si non potest discerni quid ex animalibus veniat decimum, solutio decimæ debet fieri non in melioribus, nec deterioribus animalibus, sed mediocribus. c. 67. n. 5. p. 109
Decima animalium debetur eo tempore, quo amplius lacte non indigent. ibid. n. 5. p. 110
Valet consuetudo quod loco decimæ animalium solvatur certa quantitas pecuniæ. c. 67. n. 7. p. 110
Decimam animalium esse decimam pastorum, non terrarum, quidam asserunt. c. 67. n. 8. p. 110
Verius est, decimam animalium nec simpliciter personalem, nec realem, sed mixtam esse. c. 67. num. 9. pag. 110
Decima animalium potius accedit ad realem, & debetur in loco ubi degunt. c. 67. n. 10. p. 110
Plura vide in verbo, *Animalia.*
Decimæ secundum opinionem Canonistarum sunt de jure divino, quod tamen non admittunt Theologi. c. 72. n. 1. p. 121
Veritas est quod decimæ sunt de jure divino, quatenus respiciunt necessitatem Ministrorum Ecclesiæ sustentationem; & non aliter. c. 72. n. 2. p. 121
Multis in locis qui solvunt censum Ecclesiæ ex certis prædiis de eorum dominio directo existentibus, sunt immunes à solutione decimarum. c. 62. n. 6. pag. 121
Decimarum origo non processit ex præcepto legis divinæ, sed ex liberalitate Christianorum, secundum sententiam nonnullorum. ibid. n. 13. p. 122
Ex Ordinatione Regia possessio juridica admittitur adversus solutionem decimarum. cap. 72. num. 17. pag. 122
Ex mente Rotæ Romanæ sola possessio immemoralis non est sufficiens ad decimas præscribendas, nisi probetur fama privilegii ante Concilium Lateranense. c. 72. n. 24. p. 123
Contraria tamen opinio servatur in Gallia, & approbatur à pluribus Doctoribus, nempe quod sufficiat præscriptio immemoralis. cap. 72. num. 25. pag. 123
Ecclesia contra Ecclesiam potest præscribere jus exigendi decimas spatio quadraginta annorum. c. 72. num. 26. p. 123
Decimæ debentur ex foliis mororum, stante consuetudine. cap. 95. n. 19. p. 165
Decimas præscribens in aliena parochia, non habet decimas novarum supervenientium. cap. 101. n. 13. pag. 178
Privilegium super Decimis extenditur ad novalia. c. 101. n. 15. p. 178
Proponitur distinctio Brixienfis, quæ reprobatur. n. 24. c. 101. n. 16. p. 178
Immunitas à decimis per viam beneficii extenditur ad futura, non tamen si per viam privilegii. c. 101. num. 17. p. 178
Decimarum præscriptio in aliena parochia, est odiosa. c. 101. n. 18. p. 178
Parochus primitivus habet suam intentionem fundatam in toto territorio pro exactione decimarum. c. 104. n. 1. & 3. p. 184
Quod ampliatur, ut procedat in eo, qui per Vicarium curam exercet animarum: quia hæc in re Vicarius nihil prætereundere potest, sed suâ congruâ contentus esse debet. c. 104. n. 2. p. 184
Decimas in aliena parochia prætendens exigere, habet contra se juris præsumptionem. ibidem num. 4. pag. 184
Titulus, vel immemoralis possessio probari debet
E c 4 ab

Index Prior,

ab eo, qui decimas vult petere in aliena parochia. p. 184
 ibid. n. 5.
 Sola juris assistentia non sufficit, ut Parocho detur manurentio in exactione decimarum in illa parochia. ibid. n. 6. p. 184
 Decimas præstendens in aliena parochia, non debet vincere in possessorio; nisi etiam titulum probet cum immemoriali possessione. c. 104. num. 7. ibid. pag. 184.

Decretum.

Decretum de dimittendo, intelligitur post duos menses à die pacificæ possessionis. c. 69. n. 3. p. 114
 Decreti irritantis clausula tam titulum quam possessionem inficit. c. 30. n. 3. p. 37

Definitores.

Definitorum potestas quæ sit in religiosis Ordinibus, & utrum eorum vota sint tantum consultiva, an etiam deliberativa. c. 103. n. 1. p. 183
 Definitorum vota sunt deliberativa, si constitutio eorum consilium & consensum requirat. cap. 183. num. 2. p. 103
 Definitorum consilium, si solum requiratur, licet Superior illud sequi non teneretur, tamen illud deberet petere, & expectare. ibid. n. 3. p. 183
 Definitorum votum debet requiri, & secundum illud fieri, cessante consuetudine, vel constitutione contraria. c. 103. n. 4. p. 183
 Definitores sunt participes officii cum Superiore Ordinis regularis. ibid. n. 6. p. 183
 Definitorum potestas regulatur juxta consuetudines & statuta cujuslibet religionis. ibidem numero 7. p. 183
 Definitores generale bonum ac statum concernentes facere, spectat ad Definitores antiquos religionis, cessante contraria consuetudine. cap. 103. n. 8. p. 183
 Definitiones verò locales, aliisque actus particulares concernentes facere, spectat ad novos Definitores ex constitutionibus religionis, quæ sic debent intelligi. c. 103. n. 9. p. 183
 Definitionum appellatione continentur regulæ bonum generale concernentes. ibid. n. 10. p. 183

Delegatus.

Gesta per Delegatum non habentem qualitates requisitas in cap. statum, de Rescript. in. 6. sunt nulla. c. 77. n. 5. p. 130
 Subdelegatus debet esse in dignitate Ecclesiastica constitutus, quando eadem qualitas requiritur in Delegante. c. 77. n. 6. p. 130

Deformitas.

Deformitas quando venit ex facto ordinandi, Episcopus non potest dispensare. c. 94. n. 10. p. 163
 Quando agitur de deformitate notabili, solus summus Pontifex dispensat. c. 194. n. 7. p. 163
 Episcopi arbitrio remittitur ut judicet quænam sit notabilis deformitas. ibid. n. 17. p. 163

Demonstratio.

Demonstratio falsa non viciat legatum, quando constat de voluntate testatoris erga certum corpus, vel certam personam. c. 112. n. 16. p. 199

Denunciations.

Denunciations in Gallia sunt necessariae pro validitate matrimonii, tam inter Catholicos, quam inter hæreticos. c. 71. n. 4. p. 119
 Denunciations matrimonii debent fieri in parochia utriusque conjugis. c. 71. n. 5. p. 119
 Denunciationibus deficientibus, matrimonium in Gallia dicitur deficere in forma substantiali. c. 71. num. 6. p. 119
 Denunciations in Gallia requiri creditur non solum

de necessitate præcepti, sed etiam ex necessitate Sacramenti secundum Doctores aliquos. c. 71. n. 7. p. 119

Derogatio.

Derogare potest sine dubio Papa Concilio Tridentino, non solum expressè, sed etiam tacitè: dummodo constet de mente illius quod voluerit derogare. c. 87. n. 17. p. 152
 Derogari non potest qualitatibus ex fundatione requisitis, etiam cum consensu omnium Patronorum, ob expressam prohibitionem Concilii Tridentini. c. 118. n. 38. p. 112
 Vtrum derogatio generalis statutorum Capituli comprehendat illos, qui per statutum prohibentur dare vocem in Capitulo. part. 2. c. 3. §. 12. n. 23. p. 284
 Quamvis in provisionibus adscit derogatio generalis statutorum Capituli, si tamen provisus aliquod statutum particulare juraverit observare, censetur quoad hoc suis litteris renunciasse. d. c. 3. §. 12. n. 26. p. 284
 Derogare solet Papa juripatronatus laicali, si sit mixtum cum clericali. part. 2. cap. 4. §. 9. num. 34. p. 304
 Papa derogat juripatronatus laicali quoad beneficia in Curia vacantia. dict. cap. 4. §. 9. n. 34. vel si sunt litigiosa in Curia. n. 36. vel si juripatronatus coepit ex privilegio, vel consuetudine, num. 35. Item pro medietate derogat, & quomodo illa medietas computetur. num. 37. Item quando Orator unus est ex Patronis. n. 38. Item favore promoti ad Episcopatum, retinentis. n. 39. & aliquando in Gallia pro bono pacis. n. 40. p. 304
 In certis casibus provideri potest de beneficiis patronatis absque dispensatione. dict. c. 4. §. 9. num. 41. p. 304

Devolutio.

Quid sit devolutio. part. 2. cap. 3. §. 4. num. 1. & quomodo fiat juxta statuta Concilii Lateranensis. ibidem, num. 3. & quomodo, & ad quem fiat propter negligentiam Episcopi exempti. ibid. num. 5. p. 262
 Papa quando censeatur providere jure devoluti. ibid. num. 6. p. 262
 Quando Papa providet jure devoluti, non datur de alio modo vacationis, non obstante clausula, quovis modo. ibid. n. 13. p. 263
 Devolutarii qui dicantur, & unde, quid sit providere vel impetrare jure devoluti. ibid. num. 18. & 19. p. 263

Devolutarii.

Devolutarii omnes in Gallia, antequam in judicio recipiantur, cavere idoneè teneantur. c. 57. num. 1. p. 87
 Devolutarii, si non eligant domicilium, & idoneè caveant, denegatur audientia. cap. 57. numero 2. p. 87
 Devolutarius ita demum cavere teneatur, si ab eo cautio petatur. c. 57. n. 5. p. 87

Devolutum.

Ius conferendi, datà negligentia Collatoris Ordinarii, devolvitur ad alios collatores: ut ibi exprimitur. c. 57. n. 14. p. 88
 Si collator Ordinarius infra sex menses à die requisitionis non providerit Graduato, aut Nominato, locus est devolutioni. ibid. n. 15. p. 88
 Devolutio non fit omisso medio, excepto summo Pontifice, vel Legato. ibid. n. 16. p. 88
 De collatione jure devoluti facta. Remissive. cap. 57. num. 17. p. 88

Rerum & Verborum.

Ius conferendi quando pertineat, vel non, jure devotulo ad Superiorem in beneficiis Patronatus. cap. 118. n. 31. pag. 211

Diffio.

Dictio Gallia, *Entretien* quid comprehendat. c. 39. n. 19. p. 52

Dictio, *Avant que d'esre receu*, ordinem substantialem denotat. c. 57. n. 8. p. 87

Dignitas.

Dignitatis nomen debet intelligi de principali dignitate, in terminis c. *statutum, de Rescript. in 6. c. 77. num. 4.* p. 130

Subprior, aut Vicarii conventuum habent administrationem, sed non dignitatem. cap. 77. num. 4. pag. 130

Dignitates Ecclesiarum plerumque habent annexum Prebyteratus ordinem. c. 99. n. 5. p. 174

Dignitates post Pontificalem majores, & principales in Ecclesiis Collegiatis sunt sedis Apostolicæ reservatæ. part. 2. c. 3. §. 3. n. 7. p. 260

Dignitatem Ecclesiasticam quis non habet, nisi ratione Collegii, vel alterius prærogativæ dignitatem tribuentis. part. 2. c. 3. §. 11. n. 5. p. 281

Dignitatem alicui competere in Ecclesia, ex quibus probetur. d. c. 3. §. 11. n. 10. p. 281

Prima dignitas in Ecclesia ex quibus dicitur. ibidem n. 12. & quid utilitatis ex hac quæstione sequatur. ibid. n. 13. p. 281

Dignitatem vel personatum quem obtinere, ex quibus probetur. d. c. 3. §. 11. n. 33. p. 282

Dimissio.

Dimissio debet esse simplex, & non in favorem alterius, alias non suffragatur. capit. 69. numero 6. pag. 114

Dimissionis, & resignationis differentia. ibid. num. 8. pag. 114

Dimissionis jus pendet à futuro eventu. ibid. num. 9. pag. 114

Dimissionis simplicis beneficii forma quænam sit. cap. 69. num. 10. p. 114

Dismembratio.

Dismembrare, aut dividere beneficia non potest Episcopus. c. 36. n. 4. p. 47

Dismembrata cura ab uno Capitulo, & alteri Ecclesiæ applicata, non propterea jus exigendi decimas, quod tali capitulo competeat, censetur translatum in Ecclesiam, cui cura concessa fuit. c. 68. n. 2. pag. 113

Dispensatio.

Quomodo intelligendum sit quod dicitur, Papam non posse dispensare ut Monachus proprium habeat. c. 51. n. 14. p. 75

Dispensatio non præsumitur, ex longi temporis possessione, in casibus in quibus Papa difficile dispensat. c. 85. n. 49. p. 147

Dispensatio est stricti juris, & in ea non valet argumentum à majori ad minus. capit. 92. num. 3. pag. 158

Dispensatio extenditur ad omnia quæ veniunt in necessariam consequentiam. c. 92. n. 5. p. 158

Dispensatus super ætate ad effectum Antianitatis, censetur etiam dispensatus ad effectum professionis. ibid. n. 6. p. 158

Dispensatus ad beneficium, censetur etiam dispensatus ad residentiam, & ad omnia consequentia. ibid. num. 7. p. 158

Dispensatus ut transeat ad laxiorem, censetur dispensatus ab obligationibus prioris regulæ. ibid. n. 8. pag. 158

Dispensatio est odiosa, & stricti juris; sed facultas di-

spensandi est favorabilis, & amplam recipit interpretationem. ibid. n. 9. p. 158

Dispensandi cum Monachis mandatum extenditur ad Abbatem. c. 92. n. 10. p. 158

Dispensandi ad majora facultas extenditur ad minora. c. 92. n. 11. p. 158

Dispensatio alteri potest præjudicare; sed facultas dispensandi soli concedenti præjudicat. c. 92. n. 12. pag. 158

Dispensandi facultas in aliquo consanguinitatis gradu, extenditur ad eundem duplicatum. ibid. n. 13. pag. 159

Quæ clausulæ ex stylo Cancellariæ Romanæ soleant apponi in dispensatione super corpore vitialis. c. 94. num. 1. p. 162

Qui dispensationem obtinet, tacite se inhabilem esse fatetur. c. 94. num. 6. p. 162

Dispensationis nomen aliquando improprie, & largo modo sumitur. c. 53. n. 7. p. 79

Episcopus in casibus in quibus potest dispensare, tenetur id facere cum causæ cognitione. At verò summus Pontifex gratiam inhabili faciens, censetur cum eo dispensare. c. 94. n. 8. p. 163

Episcopus super irregularitate ex vicio corporis proveniente dispensare nequit, sed solus summus Pontifex adeundus est. c. 94. n. 18. p. 163

Explicatur text. in c. *significavit 2. de corpor. vitiat.* c. 94. num. 19. p. 163

Dispensatio in Gallia non sumit robur, nisi à die quo fuit præsentata in Parlamento. capit. 99. num. 9. pag. 174

Dispensationes matrimoniales non solent concedi nisi cum clausula, *Dummodò nupta non fuerit.* c. 117. n. 8. p. 207

Dispensationes matrimoniales Papa sæpe committit Iudici Domicilii conjugum. capit. 120. num. 17. pag. 241

Dispensatio non expirat morte Papæ qui illius exequendæ commissionem dederat. part. 2. c. 4. §. 2. num. 17. p. 291

Dispensatio per Papam data illegitimo ad obtinendam pensionem, postquam clericali characterē fuerit insignitus; utrum sufficiat ad obtinendum clericatum absque nova dispensatione. part. 2. c. 5. num. 14. p. 312

Episcopus conferens clericatum illegitimo, non censetur cum eo dispensare tacite; sed requiritur expressio. ibid. n. 15. p. 312

Dispensatus præsumitur is, qui cum esset inhabilis, palam & publice per plures annos exercuit. part. 2. c. 4. §. 2. n. 17. p. 308

Dispensatio Episcopi super occulta irregularitate solum prodest quoad conscientiam. ibid. num. 18. pag. 308

Sola Sedes Apostolica dispensat super irregularitate ad iudicium deducta. ibidem num. 19. pag. 308

Dispensatio Episcopi suffragatur secundum aliquorum sententiam, quando agitur de beneficiis diffinibus sub eodem tecto, si tenues sint redditus; sed Rota Romana iudicavit contrarium. part. 2. c. 5. §. 6. n. 16. & 17. p. 313

Distributiones.

Distributio duplex debetur ei qui ex legis permissione duo obtinet beneficia. capit. 47. numero 25. pag. 68

Distributionum quotidianarum species quatuor. c. 12. num. 1. p. 9

Distributiones quæ præstantur pro servitio personali dicuntur personales. c. 12. num. 9. pag. 10

Concilium

Index Prior,

Concilium Tridentinum mandat tertiam partem fructuum converti in quotidianas distributiones, quando nullæ sunt, vel nimis tenues. c. 52. num. 2. pag. 77

Episcopi deputantur à Concilio ad applicandos fructus in quotidianas distributiones. cap. 52. num. 3. pag. 77

Concilii Tridentini duæ sanctiones in hoc capite distributionum quotidianarum explicantur. ibid. n. 4. pag. 77

Distributionum applicatio proportionabiliter debet fieri. c. 52. n. 11. p. 8

In applicatione distributionum debet haberi ratio onerum. ibid. n. 12. p. 78

Distributionum portio assignanda juxta Concilium, quanta esse debeat. c. 52. n. 13. p. 78

Distributiones quotidianas infirmi lucrari debent, quamvis officiis divinis non interfint. Intellige dummodo interveniant requisitæ. cap. 102. n. 1. & 2. pag. 180

Ampliatur, etiam si infirmitas ex culpa processerit. ibid. n. 3. p. 180

Distributiones lucrantur senes, quia pro infirmis habentur: & quando hoc procedat. cap. 102. num. 4. pag. 180

Quæ sit differentia inter fructum beneficiorum, & distributiones quotidianas. cap. 105. numero 1. pag. 186

Distributiones quotidianæ propriè sumptæ in quo consistant. c. 105. n. 3. p. 186

Quod solvitur Canonicis pro toto die, quando uni ex divini Officii horis interfint, non distributio quotidiana. ibid. n. 4. p. 186

Canonici pro augmento cultus divini possunt facere constitutiones super lucro distributionum. ibid. num. 6. p. 186

Capitulum circa formam distributionum solvendarum constitutiones facere posse verum quidem est, sed intelligendum dummodo nihil innovetur circa antiquas consuetudines Ecclesiæ. cap. 105. n. 11. pag. 187

Quæ debentur illis, qui interfint uni ex horis canonicis, ad favorem distributionum reduci non debent. c. 105. n. 13. p. 187

Distributionum eadem regulariter debet esse proportio, & anniversariorum juxta Ecclesiæ consuetudinem. c. 105. n. 16. p. 187

Coadjutor debet habere distributiones acquisitas per coadjutorem. Quid juris si coadjutor sit infirmus, aut impeditus. part. 2. cap. 1. §. 13. num. 25. pag. 246

Distributiones quotidie quomodo differant à fructibus beneficii. c. 1. §. 4. n. 105. p. 229. & §. 9. n. 25. pag. 237

Distributiones quomodo acquirantur Capitulo per jus accrescendi, aut per jus non decrescendi. dict. c. 1. §. 4. n. 108. & seqq. p. 229

Distributiones non computantur in valore fructuum beneficii. par. 2. c. 1. §. 9. n. 26. p. 237

Dispensatus ad fructus, non est dispensatus ad distributiones percipiendas. ibidem numero 27. pag. 237

De distributionum natura respectu beneficii. ibidem n. 28. 29. & 30. p. 237

Qui distributiones ex alterius beneficio sine titulo percipit, condemnandus est ad illorum omnimodam restitutionem. dict. c. 1. §. 9. n. 41. p. 238

De.

De ut, des contractus non est licitus, etiam si detur spirituale pro spirituali. c. 75. n. 1. p. 126

Doctor.

Doctoris qualitas dicitur confrontatio æquivoca, quia pluribus convenire potest. cap. 27. num. 33. pag. 34

Dominus.

Consensus Domini requiritur in alienatione à lege indulta. c. 46. n. 25. p. 65

Quid si addit pactum de non alienando in manus mortuas. c. 46. n. 26. p. 65

Dominii præcipuus effectus est, ut quis de bonis suis ad libitum disponat. capit. 51. numero 10. pag. 75

Qui dominium habet sine administratione, non prohibetur de re sua disponere, intervenientibus solemnitatibus requisitis. capit. 51. numero 16. pag. 75

Donatio.

Donationis unius approbatio facta per Episcopum, non extenditur ad futuras & alias donationes, sed qualibet donatio suum requirit consensum. c. 54. num. 5. p. 81

Donatio facta Ecclesiæ non revocatur ex defectu acceptationis ipsius Ecclesiæ. capit. 83. numero 7. pag. 140

Vide verb. *Ecclesia.*

Donatio facta Ecclesiæ non potest revocari per hæredes donantis. c. 83. n. 8. p. 140

Donationis revocatio post litem contestatam, non potest fieri. c. 8. n. 9. p. 140

Donatio facta pro Ecclesia erigenda, statim est valida, ad effectum obligandi donatorem. cap. 83. num. 13. pag. 140

Donatio conditionalis retrotrahitur post purificatam conditionem, ut ex Tunc, & non ut ex Nunc. c. 83. num. 15. p. 141

Ex Donatione condicionali statim oritur jus reale, & Hypotheca, dummodo postea purificata sit conditio. c. 83. n. 16. p. 141

Donatio pro monasterio construendo statim valida est, nec requirit Episcopi consensum. c. 84. num. 1. pag. 142

Per secundam donationem non potest præjudicium primæ, nec in ea poni nova onera. cap. 84. num. 11. pag. 142

Donatio facta filio ad suscipiendos factos ordines, non indiget insinuatione requisita ex regulamento Comitatus Venayssini. par. 2. c. 1. §. 11. num. 17. ad instar donationum pro alimentis factarum. ibid. num. 19. p. 141

Donatio ad tempus vitæ limitata, non indiget insinuatione. ibid. num. 20. Et quando donatio sita alicui ad vitam, solum comprehendat usufructum. n. 21. & 22. p. 141

Donator.

Donatoris voluntatem in omnibus sequi non tenetur summus Pontifex. c. 83. n. 14. p. 141

Dot.

Quoad dotem, magna est differentia inter matrimonium carnale, & spirituale. capit. 65. numero 8. pag. 104

Dotis proprietas non potest esse penes religiosum, cum ipsa sit bonorum incapax. capit. 65. num. 10. pag. 104

Dotem cum monialis persona transferri molli censent, quorum rationes proponuntur, & refutantur. ibid. n. 11. p. 104

Secunda opinio, existimantium dotem spectare ad primum monasterium, etiam quoad usufructum. ibid. n. 12. p. 104

Tertia opinio distinguens inter quæ sit ante, & post transla-

Rerum & Verborum.

translationem: & inter proprietatem, & usumfructum. c. 65. n. 13. p. 104
 Dos ibi esse debet, ubi sunt onera matrimonii. c. 65. num. 14. p. 104
 Lucra debentur coniugi, dum alter ingreditur religionem, non expectata morte naturali, ex veriori Rot. Romanæ sententia. capit. 116. numero 20. pag. 206
 Dos spiritualis, mortuâ moniali, non transit ad hæredes. c. 14. n. 5. p. 13
 Dos spiritualis restituitur moniali ob professionis nullitatem, aut aliâs licite exeunti. c. 14. num. 6. pag. 13
 Duo.
 Duo iura competunt ei qui duas sustinet personas. c. 47. num. 26. p. 68
 Qui duobus beneficiis infervit, debet utriusque reditus percipere. c. 47. n. 28. p. 68

E

Ecclesia.

Ecclesiæ inferiores erectæ in Parochiales, habent titulum collativum, & perpetuum. c. 56. n. 6. pag. 86
 Plura vide in verbo, *Cathedralis*.
 Ecclesiæ favore donatio non rescinditur, ob inobservantiam. c. 83. n. 4. p. 140
 Ecclesia non continetur appellatione beneficii, sed est quid diversum ab ipsa. part. 2. c. 2. §. 1. num. 1. pag. 249
 Ecclesia præsumptionem habet, quod sit Collegiata, si sit Cathedralis, vel Regularis. part. 2. c. 2. §. 2. n. 7. pag. 250
 Ecclesia non præsumitur parochialis, nisi probetur. part. 2. c. 2. §. 3. n. 1. p. 251

Edicta.

Edicta requiruntur in beneficiis juris patronatus, juxta c. fin. de Election. in 6. nisi tamen consuetudo sit in contrarium. c. 118. n. 40. p. 212
 Exceptio nullitatis institutionis ob non publicationem Edictorum in beneficiis patronatus, juxta cap. fin. de Elect. in 6. non obstat in possessorio, sed ad petitorium est rejicienda. cap. 118. num. 41. pag. 212

Effectuatio.

Effectuatio coadjutorie non infert effectuationem futuræ successionis. part. 2. c. 1. §. 13. n. 45. p. 248
 Sublatis coadjutoriis nondum effectuatis, intelligitur de effectuazione gratiæ futuræ successionis. ibid. num. 46. p. 248

Electio.

Forma c. Quia propter 42. de Election. quæ sit, & an illius omisio privet ipso jure Eligentes facultate eligendi. c. 17. n. 6. p. 15
 Electio secunda facta ante sententiam declaratoriam privationis, est valida. c. 17. n. 7. p. 15
 Electio est actus spiritualis, præsentatio verò temporalis; ideo jus eligendi non competit laicis, sicut jus præsentandi. c. 17. n. 11. p. 16
 Quando Ecclesia dicatur viduata, ad hoc ut fiat simplex Electio, juxta formam cap. Quia propter, de Election. nempe per scrutinium, compromissum, vel inspirationem. c. 40. n. 8. p. 53
 Elector, vel collator non semper jure suo privatur ob factam electionem vel collationem ei, qui non erat capax; sed tantum in casibus à jure expressis. c. 69. num. 31. p. 116
 Electio canonica quæ dicatur. c. 82. n. 1. p. 138

Electio canonice vox variis modis accipitur. ibidem, num. 2. p. 138
 Electio fieri debet per vota secreta, aliâs nulla est, & invalida. ibid. num. 3. p. 138
 Si duo tantum sint electores & eligibiles, unus potest consentire electioni de se per alium factæ. c. 82. num. 7. p. 138
 Electio non valet, si quis seipsum nominet, propter ambitionem quæ interveniret. capit. 72. numero 8. pag. 139
 Vnus ex electoribus potest eligere alium palam, quando aliter electio fieri nequit. ibid. numero 10. pag. 139
 Proponitur distinctio Menochii in hac questione, ut si casu non possit reperiri sufficiens numerus, electio etiam non secreta, sit valida; secus si facto aliquis tertii. c. 82. n. 11. p. 139
 Electio non capitulariter facta, omnibusque non vocatis, nulla est. c. 86. n. 1. p. 149
 Tres Canonici possunt procedere ad electionem in defectum aliorum, dummodò alii non fuerint contempti, sed legitime citati. c. 86. n. 1. p. 149
 Dum in electionibus requiritur major pars, illa numeratur non respectu præsentium dumtaxat, sed respectu totius Capituli. capit. 86. numero 3. pag. 149
 Intellige tamen ut totum Capitulum componatur de illis, qui volunt, possunt, & debent adesse; non autem de iis qui nolunt, non debent, vel non possunt adesse. c. 86. n. 4. p. 149
 Quando locus in quo celebrari debet electio, est suspectus, Canonici existentes in loco suspecto, tenentur accedere ad locum, in quo omnes alii tuto possunt intervenire. c. 86. n. 5. Intellige ut infra num. 22. p. 149. & 150
 Citatio ad fines electionis debet fieri ad locum, ad quem pateat accessus, illicque tutus. c. 86. num. 25. pag. 150
 Citatio ad electionem debet fieri dato absentibus congruo temporis intervallo, ut ad locum capitulare possint venire. c. 86. n. 26. p. 150
 Electivum beneficium quando dicatur collativum. c. 40. num. 6. p. 53
 Quomodo differant beneficia electiva, simplicia, collativa, & confirmativa. capit. 40. num. 7. pag. 53
 Quis sit effectus triplicis differentie beneficiorum electivorum in Gallia. capit. 40. numero 9. pag. 53
 Referuntur DD. de beneficiis electivis agentes. c. 40. num. 10. p. 53
 Electiva simpliciter beneficia quomodo resignari possint. c. 99. n. 12. p. 147
 Electi aut Postulati beneficia sunt reservata, si electio fuerit nulla & invalida declarata. part. 2. c. 3. §. 3. num. 17. p. 260
 Electio quid sit, & quid confirmatio, & quando electio vim confirmationis obtineat. part. 2. c. 4. §. 6. num. 1. & 2. p. 295
 Electio non valet, nisi octodecim requisiti intervernerint, de quibus ibidem, numero 21. & 23. pag. 296
 Electio postquam semel fuit confirmata, non potest amplius de ejus validitate dubitari. ibidem n. 24.
 Quod intellige respectu eligentium, sed non respectu tertii, n. 25. sed nec tertius admittitur, si Papæ confirmatio ex certa scientia intervernerit. num. 26. pag. 296
 Testes non sunt adhibendi in electione, sed illa probatur per scripturam privatam libri capitularis, vel per

Index Prior,

per attestationem Capituli. ibid. num. 27. 28. & 29. pag. 296
 Eligere quis seipsum potest, quando electio spectat ad plures. ibid. n. 31. p. 296
 De tota Electionis materia vide dict. §. 6. per tot. pag. 296
 Electiva beneficia quæ dicantur, & quæ collativa. eodem §. 6. n. 3. p. 295
Electores.
 Electores si non sit opus confirmatione, dicuntur potius collatores. c. 89. n. 5. p. 255
Emphyteusis.
 Emphyteusis in Ecclesiam, vel alias manus mortuas transferri non potest. c. 46. n. 1. & 3. p. 63
 Dominus in concessione emphyteutica potest apponere pacta sibi bene visa. ibid. num. 2. p. 63
 Dominus directus potest cogere Ecclesiam ad vendendum rem emphyteuticam. capit. 46. num. 6. pag. 64
 Si tamen eam in emphyteutam approbaverit, potest vigore consuetudinis petere indemnitate dimidii laudemii. c. 46. n. 7. p. 64
 Novus titulus non dicitur qui procedit ex causa necessaria in renovatione emphyteuticos. c. 46. n. 11. pag. 64
 Emphyteusis an durante vita monachi transeat in monasterium. c. 46. n. 23. p. 65
 Quamvis emphyteusis transferatur in personas comprehensas, tamen Domini consensus & approbatio semper requiritur. c. 54. n. 8. p. 82
 Pactum de renovando emphyteusim post lineam finitam, an & quando sit validum. cap. 119. num. 2. pag. 213
 Emphyteusis renovatio facta per Prælaturam, non subsistit, nisi post illius devolutionem. c. 119. num. 5. pag. 213
 Emphyteusis non potest concedi non comprehenso ante ejus devolutionem, nisi præviâ renuntiatione possessoris, & actuali missione in possessionem novi investiti. c. 119. n. 6. p. 213
 Concessio in emphyteusim facta per Prælaturam, non adstringit successorem, si ante devolutionem facta sit. c. 119. n. 7. p. 213
 In rebus solitis in feudum, aut emphyteusim concedi, non valet investitura per Prælaturam facta, quæ incipit habere robur tempore successoris in eadem Ecclesia. c. 119. n. 9. p. 214
 Emphyteusis concessa ad certam generationem, si linea fuerit finita, Dominus potest possessionem naturalem capere propriâ autoritate. c. 119. n. 20. pag. 214
 Dominus non potest capere possessionem devolutæ emphyteusis ob lineam finitam, nisi devolutio sit clara: hoc est, constet evidenter de dominio directo, de fine lineæ, & de identitate bonorum, etiam stante pacto capiendi possessionem autoritate propriâ. c. 119. n. 22. p. 214
 Emphyteuta, finita lineâ, manutenendus est, si devolutio sit dubia. c. 119. n. 23. p. 215
Episcopatus.
 Episcopatus non tam dignitas est, quàm dignitatum culmen. c. 89. n. 11. p. 155
 Episcopatus in Curia vacantes per obitum, Papa sine Regiâ nominatione confert. c. 89. n. 12. p. 155
Episcopus.
 Episcopus tenetur inquirere super conditione illorum, quibus confert beneficia. cap. 33. numero 14. pag. 44
 Episcopi prima collatio secundam impedit: & quando id locum habeat. c. 33. n. 15. p. 44

Episcopus habet suam intentionem fundatam pro cognitione omnium causarum Ecclesiasticarum, & spiritualium, in prima instantia, tam de jure communi, quàm in Gallia ex Concordatis. cap. 53. num. 1. p. 79
 Episcopalem jurisdictionem præservant Gallie Concordata. c. 53. n. 2. p. 79
 Episcopus ad locum exemptum, qui aliàs erat de ejus diocesi, accedens non potest exigere jura honorifica in loco exempto, & habente jurisdictionem quasi Episcopalem, nisi eo modo quo debetur honor & reverentia cuicumque Episcopo extraneo, ratione sui gradus & dignitatis. c. 61. n. 17. pag. 93
 Episcopus de jure communi habet potestatem corrigendi & puniendi omnes Ecclesiasticos suæ Diocesis. c. 61. num. 1. p. 94
 Concilium Tridentinum mandans causas tractari coram Episcopo cum duobus Adjunctis per Capitulum deputandis, non habet locum, nisi quoad Capitula exempta. c. 61. num. 2. p. 94
 Episcopus extra visitationem sine Adjunctis procedere potest ad informationes, & ad ipsam captionem in crimine concubinatorum, & aliis gravioribus. c. 61. num. 5. p. 94
 Episcopus non potest præscribere etiam privative adversus Capitulum, jurisdictionem ex privilegio, aut aliter Capitulo competentem. c. 61. num. 8. pag. 94
 Episcopus non potest se intrinsecare quando commissio data est ejus Officiali. c. 65. n. 25. p. 105
 Episcopus simul, & Canonicus in eadem Ecclesia de jure quis esse non potest. c. 109. n. 1. p. 139
 Potest tamen de consuetudine canonicatus cum Episcopatus obtineri. c. 109. n. 2. p. 139
 Episcopus simul & canonicus, quomodo in Capitulo sedere debeat. c. 109. n. 3. p. 139
 Quomodo cognoscatur, utrum quis interveniat uti Episcopus, vel uti Canonicus. c. 109. numero 4. pag. 139
 Episcoporum religiosorum bona non ipsius, sed Ecclesiæ de jure communi acquiruntur. c. 109. n. 5. pag. 139
 Quæritur per religiosos, antequam ad Episcopatum assumpti fuerint, pertinent ad monasterium. c. 109. num. 9. p. 139
 Episcopus, aut ejus Vicarius legi derogare non potest, nisi in casibus à jure expressis. c. 112. n. 4. p. 158
 Episcopus non potest ultimam voluntatem commutare, quamvis hæc commutatio fieret in melius. c. 112. num. 5. p. 158
 Episcopus est exequutor ultimarum voluntatum parum, & per consequens illas manutenere debet, non tamen illis derogare, aut contravenire. c. 112. num. 14. p. 159
 Episcopi auctoritas requiritur in erectione Ecclesiæ, sed non in legato facto pro Ecclesia constituenda. c. 83. num. 12. p. 140
 Episcopus proprio nepoti beneficia per obitum vacantia conferre potest, secus si per resignationem vacant; tunc enim proprio, vel religioso nepoti conferre nequit. c. 33. num. 4. & sequentibus. p. 41
 Episcopi consensus magis præcisè requiritur ad effectum reservationis juris patronatus, quam ad effectum reddendi validam donationem factam ex causa foundationis. c. 84. n. 13. p. 141
 Utrum circa Episcopi consensum requisitum in fundatione, fieri debeat differentia inter fundationem factam per viam legati, & per viam donationis. c. 84. n. 15. p. 141
 Episcopi

Rerum & Verborum.

Episcopi consensus non est necessarius, nisi quando agitur de effectuali monasterii constructione, non autem quando donatur, vel legatur ad illum effectum. c. 84. n. 16. p. 143

Episcopus hodie ex dispositione Concilii Tridentini non potest amplius commendare beneficia, etiam ad tempus, sed solum Vicarios temporales deputare. part. 2. c. 1. §. 12. n. 6. p. 244

Episcopi coadjutores quid exercere possint quoad Pontificalia, absente coadjuto, & quæ illi obsequia præstanda sint. part. 2. c. 1. §. 13. n. 47. p. 249

Episcopo dementi coadjutor deputandus est, interveniente deliberatione Capituli, ex voto duarum partium ex tribus: dicto §. 13. n. 29. p. 248

Episcopus utrum possit erigere Ecclesiam parochialem in Collegiatam, concluditur pro negativa. part. 2. c. 2. §. 2. n. 10. & 11. p. 250

Episcopus non Cardinalis succedens Cardinali, an possit conferre beneficia vacantia tempore sui antecessoris, quamvis vacauerint in mensibus Apostolicis. part. 2. cap. 3. §. 5. numero 28. 29. & 30. pag. 266

Episcopus habet intentionem fundatam in collatione omnium beneficiorum suæ diocesis. part. 2. c. 3. §. 7. n. 1. p. 271

Episcopus prohibetur conferre beneficia coram ipso resignata suis consanguineis, vel familiaribus; & de quibus intelligatur, dicto §. 7. num. 3. & an possit conferre vacantia per dimissionem clericatus. num. 4. p. 271

Episcopus non potest conferre beneficia antequam adeptus fuerit possessionem. ibidem num. 6. Sed post adeptam possessionem, aut si per eum steterit, propria beneficia resignare non potest. ibid. num. 8. Quid juris postquam fecit mandatum ad resignandum Episcopatum. ibid. num. 9. p. 271. & 272.

Episcopus extra suam diocesim conferre potest beneficia, dicto §. 7. n. 7. Non tamen potest mutare naturam beneficii. n. 11. p. 272

Episcopus non potest Canonicatum in sua Ecclesia perpetuum Organisatæ onus adnectere, aut aliud onus pecuniarium imponere. n. 10. & 13. p. 272

In Gallia appellatur tanquam ab abusu, si Episcopus detoget primæ beneficii institutioni. d. c. 3. §. 7. n. 12. pag. 272.

Episcopus non potest auctoritatem interponere constitutioni tendenti ad ejus pecuniariam exonerationem. d. §. 7. n. 14. p. 272

Episcopus quatuor menses ad conferendum beneficia per regulas Cancellariæ assignantur, & quæ? p. 2. c. 3. §. 8. n. 1. p. 273

De Alternativa Episcopis competente, & de mensibus collationis Episcopalis, fusè. part. 2. c. 3. §. 8. per tot. p. 273

Episcopus non potest se immiscere de commissione data ejus Vicario. p. 2. c. 4. §. 2. n. 12. Si verò commissio illa data fuerit, non potest delegare Vicarium, donec commissio ipsi Episcopo fuerit præsentata. ibid. n. 14. p. 291

Episcopi beneficia vacant per promotionem ad Episcopatum, exceptis Episcopis ad partes infideles; & non possunt resignare, quia beneficia hujusmodi sunt reservata. part. 2. c. 3. §. 3. num. 18. 19. & 20. pag. 260

Episcopi consensus suæ translationi præsticus conjecturis probatur. part. 2. c. 4. §. 6. n. 15. p. 295

Episcopatus utrum vacet statim post acceptatam translationem? Concluditur, in Gallia non vacare donec litteræ secundi Episcopatus fuerint factæ, Sanleg. Resol. Tom. I. Pars I.

& Capitulo præsentatæ, dicto c. 4. §. 6. n. 16. & 19

Idem in Hispania, num. 20. Sed litteræ habentur pro præsentatis, si Episcopus sine impedimento distulerit, num. 17. & quod dicatur hoc calu legittimum impedimentum. n. 18. p. 295. & 296

Episcopo asserenti se ex justa causa permutationem admisisse non creditur. part. 2. cap. 4. §. 8. num. 28. pag. 275.

Episcopi ab initio nascentis Ecclesiæ habuerunt à Papa potestatem conferendi beneficia. part. 2. c. 3. §. 9. n. 2. p. 277

Iura Episcopis competentia ratione dignitatis, vel jurisdictionis, aut ratione Ordinis si quæ sita sint: quomodo, & per quos præscribi possint. d. c. 3. §. 9. n. 5. usque ad 13. p. 277

Episcopus, sede Papali vacante, non ligatur reservationibus, etiam si mortem Papæ ignoraverit. part. 2. c. 3. §. 3. n. 46. p. 261

Error.

Provisio per errorem facta de beneficio tanquam curato, corroborari potest per secundam provisionem factam tanquam de simplici. part. 2. c. 1. §. 3. num. 20. p. 252

Excommunicatio.

Excommunicationis pœnam Episcopus potest imponere, etiam absque trina monitione. c. 11. n. 8. pag. 8

Excommunicationis pœna non debet facillè imponi. c. 11. n. 9. p. 8

Excommunicatus.

Collatio beneficii facta excommunicato nulla est, nec absolutio postea superveniens suffragatur. part. 2. c. 5. §. 3. n. 1. & 2. p. 309

Contumax excommunicatus propter delictum, ex quo non venit pœna privationis beneficii ipso jure, potest post annum privari; sed lapso anno, iterum citandus est. c. 5. §. 3. n. 18. p. 309

Plura de excommunicatis per totum dict. §. 3. p. 309

Executio.

Commissio data pro executione facienda uni ex duobus, censetur data in solidum. capit. 15. num. 1. pag. 13.

Amplia, licet unus ex duobus executoribus esset alio dignior, c. 15. n. 2. p. 13

Inter plures executores datos in solidum, præfertur ille qui prævenit. cap. 15. numero 3. & 5. pag. 13.

Executorum uno nolente, aut negligente, alius solus exequi potest. c. 15. n. 7. p. 13

Iuri accrescendi, vel non decrescendi locus est inter plures executores testamentarios. cap. 15. num. 8. pag. 13

Executores testamentorum censentur juri suo renunciare, si intra annum non acceptent munus sibi demandatum. c. 15. n. 10. p. 14

Executores deputati pro administratione dotis puellarum nubilibus, & illarum nominatione, æquiparantur executoribus testamentorum. c. 15. num. 11. p. 14

Executor merus legati pii quis dicatur. c. 16. n. 1. pag. 14.

In dubio is qui legatum piæ distribuere debet, dicitur merus executor. ibid. n. 2. p. 14

Executor merus, est nudus minister, nec testatoris potest dispositionem excedere. cap. 16. num. 5. pag. 14

Executor in Bullis deputatus, etiam cum clausula super quo consentiam etiam oneramus, subdelegare potest alium qualitates similes habentem. c. 65. num. 24. p. 105

ff Exequutor.

Index Prior,

Exequutor.

Exequutorem deputatum esse in forma gratiosa, vel in forma *dignum*, quomodo cognoscatur: & quomodo utroque casu procedendum sit. part. 2. c. 4. §. 2. n. 1. 2. & 4. p. 291

Exemptio.

Per exemptionem censetur derogatum omnibus juribus Episcopi, si ampla fuerit. cap. 60. numero 2. pag. 92

Per exemptionem amplissimis verbis conceptam, censetur creatum novum, & separatam territorium à reliqua Diocesi. ibid. n. 4. p. 92

Exemptio à jurisdictione Episcopali in certo territorio, potest acquiri per immemorabilem prescriptionem. c. 60. n. 7. p. 93

Exemptionem ab Episcopali jurisdictione Regulares possunt acquirere prescriptione immemorabili. c. 60. n. 8. p. 93

Si Episcopus adversus exemptum prescripserit, illemet qui prescriptionem passus est, potest opponere de jure sedis Apostolicæ adversus Episcopum. c. 60. n. 16. p. 93

Plura de exemptione vide in verbo *Capitulum*. c. 60. n. 27. pag. 95

Exemptionis jus à solutione decimarum laici prescribere possunt. c. 72. n. 8. p. 121

Exemptio à decimis non requiritur in præjudicium necessariæ sustentationis clericorum. c. 72. num. 11. pag. 122

Exemptio à decimis in certis casibus approbatur in Gallia. c. 72. n. 16. p. 122

Quæ requirantur in probatione consuetudinis tributantis in Gallia exemptionem à decimis. cap. 72. num. 18. p. 122

Multum potest ad acquirendam exemptionem à decimis, probatio vocis, & publicæ famæ. c. 72. n. 20. pag. 122

Explicatur text. in cap. quia circa, de Privileg. & notatur differentia inter exemptionem per viam privilegii, & per viam beneficii. cap. 101. num. 23. pag. 179

Approbatur Brixienfis quest. 26. Dominicali. c. 101. n. 24. pag. 179

Expense.

Qui per substitutum aliquid facere potest, tenetur illud facere suis sumptibus, aut expensis. c. 39. n. 14. pag. 52

Plura de expensis vide hoc c. 39. p. 51

Expeditionarii.

Expeditionarii tenentur fideliter procedere, aliàs ratione doli possunt conveniri. part. 2. c. 4. §. 1. n. 5. pag. 289

Expeditionarii fides magna datur in Gallia, & ex eorum attestatione capta possessio vim habet præventionis. d. c. 4. §. 1. n. 6. p. 289

Expressio.

Impetrans debet facere mentionem aliorum beneficiorum quæ obtinet, aliàs gratia est nulla. cap. 27. num. 36. p. 35

Amplia ut exprimenda sint beneficia obtenta, quantumcumque modici valoris. ibidem numero 37. pag. 35

In Gallia non debet exprimi quæ beneficia quis jam obtineat, quando agitur de collationibus Regiis. c. 27. n. 38. p. 35

Nec expressio obtentorum requiritur in permutationibus. c. 27. n. 39. p. 35

Qualitas beneficii curati habitu non est exprimenda in impetratione. c. 27. n. 40. p. 35

In Gallia contrarium observandum est, & qualitas

beneficii curati habitu exprimenda. c. 27. num. 41. pag. 35

Expressam mentionem impetrans tenetur facere aliorum beneficiorum quæ obtinet. c. 29. num. 1. pag. 37

Exprimi debent in impetratione beneficia, super quibus impetrans non habet jus formatum, sed dumtaxat jus ad rem. c. 29. n. 2. p. 37

In impetratione beneficii non est exprimenda dispensatio jam per Episcopum approbata, & executioni demandata. c. 8. n. 6. p. 6

In impetratione beneficii exprimi debent beneficia jam obtenta. c. 8. n. 7. p. 6

Exprimi debet in impetratione beneficii, si residuam requiritur. c. 9. n. 1. p. 7

Expressio commendæ perpetuæ fieri debet eodem modo, quo de beneficiis datis in titulum. part. 2. c. 1. §. 12. n. 13. p. 44

Expressio an fieri debeat de pensionibus, quando impetratur beneficium. part. 2. cap. 1. §. 4. num. 67. pag. 227

Exprimi debent pensiones super eodem beneficio impostæ, super quo nova pensio petitur. ibidem num. 68. Nisi tamen prima pensio esset nulla. n. 69. pag. 227

In translatione pensionis non debet fieri expressio aliarum super eodem beneficio impostarum. ibid. num. 7. p. 127

Exprimi debet qualitas beneficii curati actu. part. 2. c. 2. §. 3. n. 11. Quid de cura habituali. n. 10. Sufficit tamen quod qualitas beneficii curati exprimitur per æquipollens. n. 17. p. 351

Expressio beneficii curati, quod tamen erat simplex, utrum annulet gratiam. part. 2. cap. 2. §. 3. num. 11. pag. 252

Expressio mensis pro validitate collationum coram Papa factarum, debet fieri simpliciter, & affirmativè. part. 2. c. 3. §. 8. n. 10. Quod tamen non habet locum in vacantibus per resignationem. n. 11. Aut in aliis casibus, de quibus n. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. & 19. p. 273 & 274

Omnes expressiones requisitæ in impetratione beneficiorum, debent fieri in gratia si neutri, quia est nova provisio. part. 2. c. 4. §. 3. n. 6. p. 391

Evictio.

Evictio non dicitur sequuta beneficii, nisi post sententiam, & oblationem ipsius. c. 69. n. 29. p. 116

Fallit, nisi doceatur de bono jure vincens. c. 69. n. 30. pag. 116

Evocatio.

Per evocationem dicitur attentatum, etiam si minor possessio continuetur. c. 83. n. 11. p. 153

F

Fabricenses.

Fabricenses qui olim dicerentur, & quæ illis assignata iniri solent. c. 76. n. 4. p. 128

Facultas.

Facultas testandi, vide in verbo *Testari*.

Actus non dicitur facultativus, nisi de hoc clare constet. c. 15. n. 17. p. 14

Falcidia.

Falcidia pro rata diminuitur, peremptis casu formati corporibus hæreditariis. c. 100. n. 19. p. 176

Falsitas.

Falsitas causæ circa collationis pertinentiam, vel circa vacationem, veluti si beneficium impetretur uti vacans, cū tamen nō vacet, vel uti resignatū, cum tale non

Rerum & Verborum.

non esset, facit ut non inducatur affectio beneficii per talem provisionem. part. 2. cap. 3. §. 1. num. 5. pag. 255

Familia.

Qui est de familia, preferendus est in dubio extraneo. c. 118. n. 3. p. 210

Quomodo sit verum illud, Qui est ex linea fundatoris, ceteris esse preferendum. c. 118. n. 34. p. 211

Familiares.

Familiares Papæ non lucratur distributiones sine speciali privilegio, sed dumtaxat fructus præbendarum. c. 102. n. 28. p. 182

Familiaritas.

Familiarium Papæ, & Cardinalium beneficia referantur. part. 2. c. 3. §. 3. num. 10. Ampliatur etiam ad beneficia ante familiaritatem vacantia. n. 12. p. 260

Familiaritas quomodo probetur. cod. §. n. 11. p. 260

Indultum Cardinalis non suffragatur quoad beneficia familiarium summi Pontificis. part. 2. c. 3. §. 5. num. 15. p. 265

Fictum.

Mors civilis & naturalis quando æquiparentur in casu vero, & in casu ficto. c. 116. n. 9. p. 205

Fictum impedimentum quando æquipollet vero. c. 116. n. 10. p. 205

Fides.

Fides seu attestatio Parochi non probat nisi fuerit legitime extracta, parte vocatâ. cap. 69. numero 45. pag. 116

Mala fides auctoris non nocet successori in beneficio, adversus alium ad utilitatem Ecclesiæ suæ præscribere volentis, quamvis dum agitur de alio successore universali in prophanis, diversæ sint DD. sententiæ, utrum hæredi noceat mala fides auctoris. c. 61. n. 11. p. 94

Forenses.

Quid observetur in Comitatu Venayfino circa Forensium contributionem. c. 38. n. 3. p. 49

Forenses pro majori parte inhabitantes in aliquo loco, tenentur contribuere ad Ecclesiæ reparationem. c. 38. n. 5. p. 50

In Gallia, & maxime in Delphinatu, forenses non nobiles cum habitatoribus, æquali proportionem ad omnia onera mixta contribuant. c. 38. num. 6. & 9. pag. 50

Forenses non tenentur contribuere ad campanarum expensas. c. 38. n. 7. p. 50

Forma.

Forma duplex est, una substantialis, alia effectualis, quæ non impedit actus perfectionem. c. 49. n. 12. pag. 71

Forma dignum.

Signatura in forma dignum, nihil aliud est quàm mandatum de providendo. c. 13. n. 3. p. 10

Approbatio provisi facta ab Ordinario per epistolam, non valet ex Regia ordinatione in Gallia. c. 13. num. 5. p. 11

Vicarius extraneus non potest examinare provisum in forma dignum. c. 13. n. 6. p. 11

Recusante Ordinario exequi litteris in forma dignum, quo remedio in Gallia utendum. cap. 13. num. 7. pag. 11

Appellari potest à recusatione Ordinarii, cui data fuit commissio in forma dignum. n. 13. c. 8. p. 11

Provisus ab Ordinario, non tenetur ad forma dignum. c. 40. n. 13. p. 54

Gratia in forma dignum, est conditionalis, & non habet effectum, nisi verificatâ prius conditione, & proviso digno reposito. c. 69. n. 43. p. 116

Quando Papa concedit parochialem in forma dignum,

Tom. I. Pars I.

non est locus concursui in parochialibus. part. 2. c. 4. §. 10. n. 5. p. 305

Commissio in forma dignum novissima, cujus sit effectus. part. 2. c. 4. §. 2. n. 3. p. 291

Commissarii in forma dignum, in Gallia non cognoscunt de veritate narratorum, sed solum de idoneitate provisi. d. c. 4. §. 2. n. 5. p. 291

In Gallia quomodo recurratur ab exequutore in forma dignum, providere recusante. ibid. n. 6. p. 291

Per provisionem in forma dignum, vacatio non est consumpta, antequam exequutio perfecta sit. d. c. 4. §. 2. n. 10. Neque ante conditionem adimpletam. n. 11. p. 291

Gratia in forma dignum, non expirat morte concedentis. ibid. n. 16. Ideo etiam post mortem Pontificis, etiam si sit integra, durat commissio. n. 18. pag. 291

Forum.

Ratione contractus quis forum sortitur. c. 120. n. 7. pag. 216

Ille qui est actor originarius, eligit unum ex pluribus iudicibus rei originarii, si plures habeat. c. 120. num. 8. p. 216

Vxor per matrimonium efficitur de foro mariti, & ibi potest conveniri. c. 120. n. 11. p. 216

Ampliatur primò ut procedat, etiam si uxor à marito conveniretur. ibid. n. 12. p. 216

Ampliatur secundò, etiam si vir & uxor nunquam simul cohabitaverint. ibid. n. 13. p. 216

Limita nisi matrimonium esset nullum; tunc enim uxor non sortitur forum viri. c. 120. n. 14. p. 216

Sublimita ut tamen sortitur, donec nullitas matrimonii sit detecta. ibid. n. 15. p. 216

Fraus.

Fraus non probatur ex hoc solo in præiudicium successorum, vel substitutorum, quod in mortis articulo matrimonium, vel professio facta fuerit. c. 64. num. 4. p. 101

Substitutos non excluditur per monasterium, quando adsunt fraudis conjecturæ. c. 64. n. 6. p. 101

Fraudis conjectura oritur ex professione facta in articulo mortis. c. 64. n. 7. p. 101

Fraus cur potius colligatur ex professione facta in mortis articulo, quàm ex matrimonio. c. 64. num. 8. pag. 101

Fraus facilius colligitur quando tractatur de præiudicio tertii. c. 64. n. 10. p. 101

Gesta tempore magnæ infirmitatis, præsumuntur gesta in fraudem. c. 64. n. 12. p. 101

Ex multiplicatis & affectatis actibus elicitur fraudis conjectura, veluti ex resignationibus multiplicatis. c. 64. n. 13. p. 101

Fraudis habet præsumptionem professio clandestinè facta. c. 64. n. 14. p. 102

Fraus præsumitur adversus eum qui promissa non servat. c. 64. n. 15. p. 102

Ex actibus præcedentibus cum cautela & subtilitate gestis fraus præsumitur. c. 64. n. 17. p. 102

Fraus colligitur ex nimia præcipatione. c. 64. n. 20. p. 102

Fructus.

Fructus non distribui debent æqualiter distribui inter canonicos ejusdem foundationis, quamvis eorum nonnulli recenter sint ad Capitulum admissi. c. 68. n. 16. Intellige ut ibid. n. 19. p. 112. & 113

Eademque ratione isti novi Canonici tenentur ad onera Capituli concurrere. c. 68. n. 17. p. 112

Fructus consistentes in massa grossa, dicuntur fructus Capituli, non singulorum. c. 68. n. 19. p. 113

Fructus spectant ad successorem, & explicantur tradita cap. 68. num. 21. de Canonicis novæ foundationis

Ff 2

Index Prior,

tionis. c. 111. n. 6. p. 197
 Vide in verbo *Canonici*. c. 68. n. 11. p. 197
 Condemnatus ad restitutionem fructuum beneficii,
 deducit quæ sita ex suo labore. part. 2. c. 1. §. 9. n. 31. p. 237
 nisi esset in mala fide. n. 32. p. 237
 Condemnatus ad fructus, tenetur restituere quæ sita
 ex labore personali, quando omnes redditus ex illo
 labore pendent. ibid. n. 33. p. 238
 Ad fructuum restitutionem nemo condemnandus est,
 nisi à die moræ. ibid. n. 41. p. 238
 In fructibus qui percipi potuerunt, liquidatio fit in-
 spectu persona actoris, & fructuum, quos ipse actor
 percipere potuisset. ibid. n. 43. p. 238
Fuga.
 Fuga post formatam inquisitionem non facit indi-
 cium. c. 41. n. 15. p. 55
 Fugitivus non dicitur, qui recedit ex iusta causa me-
 tus, vel inimicorum. c. 41. n. 14. p. 55
Fundatio.
 Si ob defectum hæredum fundatoris Ecclesia liberta-
 tem acquirat, collatio nihilominus fieri debet ha-
 bentis qualitates ex fundatione requisitas. c. 9. n. 8.
 pag. 7
 In fundatione intentionali non requiritur Episcopi
 autoritas, sicut in reali. c. 84. n. 3. p. 142
 Fundatio semel facta non potest alterari sine consen-
 su Ecclesiæ donataria. ibid. n. 4. p. 142
 Fundatio jam facta, si alteretur, requiritur etiam Episcopi
 consensus. ibid. n. 5. p. 142
 Quando fundatio, constructio, & dotatio fit ab una
 eademque persona, simul & semel, utrum actus sit
 nullus, si non interveniat autoritas Episcopi. c. 84.
 num. 12. p. 142
 Fundationis nomen est æquivocum: quandoque enim
 sumi potest pro donatione, vel legato, quandoque
 pro actuali erectione, seu constructione. c. 84. n. 17.
 pag. 143
 Testator qui consensit fundationem deduci ad effe-
 ctum, ipso vivente, potest cogi ad dotandum. c. 91.
 num. 4. p. 157
Fundator.
 Fundatores pœnam privationis ipso iure in limine
 fundationis imponere possunt. c. 1. n. 13. p. 2
 Fundator beneficii perpetui non potest apponere le-
 gem in fundatione contra potestatem conferendi,
 quam summus Pontifex, aut Legatus habet. Sc-
 cus in beneficio non perpetuo, quod non est pro-
 prie beneficium. c. 5. n. 4. p. 5
 Fundator non potest opponere condiciones sibi bene-
 visas in limine fundationis, nisi approbentur ab
 Episcopo. c. 5. n. 5. p. 5
 Episcopus non potest præstare autoritatem in fun-
 datione, dum agitur de interesse ipsius Episcopi.
 c. 5. n. 6. p. 5
 Fundator si sibi, & Tertio reservaverit jus patronatus,
 qui cum Tertio simul præsentavit, non potest alte-
 ri remittere jus patronatus in præjudicium Tertii:
 quamvis adjecerit illa verba, aut aliis prohibito sua
 voluntatis. c. 54. n. 6. p. 81
Funeralia.
 Funeralia quæ manualiter distribuuntur, æquiparan-
 tur distributionibus. c. 102. n. 8. p. 181
Furiosus.
 Quando bene probatum fuit, aliquem esse furiosum,
 vel mente captum, omnes actus postea facti præ-
 sumuntur evenisse tempore furoris, vel dementiae.
 c. 53. n. 8. p. 79
 Ex eo quod quis sit furiosus, vel mente captus, ori-
 tur irregularitas. ibid. n. 9. p. 79
 Qui semel deliravit, & mente captus, aut furiosus

fuit, non est habilis ad Sacros Ordines in futu-
 rum suscipiendos, propter periculum reincidentia.
 c. 53. n. 10. p. 79
 Episcopus non potest dispensare ut is, qui semel de-
 mens fuit, postea sacros Ordines suscipiat; sed
 solum Papa id potest, quando agitur de magna &
 permanenti dementia: si verò agatur de eo, qui
 jam ante furorem vel dementiae Ordines susce-
 perat, potest Episcopus illorum exercitium per-
 mittere arbitrio suo, facto prius sanæ mentis ex-
 perimento. c. 53. n. 11. p. 79

G

Gabella.

Gabella non debetur ex actu nullo, vel non effi-
 ciat. c. 47. n. 15. p. 67

Gallia.

Galliæ beneficia primo impetranti conferenda sunt.
 c. 33. n. 1. p. 43
 Fallit in consistorialibus, & in collationibus, quæ
 sunt coram ordinariis collatoribus. c. 33. n. 2. & 3.
 pag. 42

Genus.

Generis debitor respectu speciei, perempta specie
 liberatur. c. 100. n. 13. p. 176
 Intellige si tota species perempta fuerit, secus si pars
 tantum. c. 100. n. 14. p. 176

Graduati.

Beneficia in Gallia vacantia mensibus Ianuarii & Fe-
 bruarii, sunt affecta pro Graduatis Nominatis: in men-
 sibus vero Octobris & Aprilis vacantia Gradu-
 atis simplicibus, qui non habent nominationem ab
 aliqua Universitate famosa Regni. cap. 93. num. 1.
 pag. 160

Privilegio isto gradus non fruuntur qui non stude-
 runt per legitimum tempus, & quod sit tempus
 illud studii requisitum. cap. 93. numero 2. pag.
 160

Et oportet studuisse in quacumque Universitate, sed
 gradus debet esse collatus in Universitate Regni.
 ibid. n. 3. p. 160

Gradus, vel nominationis privilegio nemo quærit,
 qui litteras gradus nominationis, & attestationis
 temporis studii non exhibuerint collatoribus cum
 copie expeditione. c. 93. n. 4. p. 160

Insinuatio per Graduatos, vel Nominatos, quomodo
 fieri debeat singulis annis, tempore Quadra-
 gesimali. c. 93. n. 6. p. 160

Gradus vel nominationis insinuatio utrum post qua-
 dragesimam fieri possit, & ratione quorum bene-
 ficiorum operetur hæc insinuatio. ibid. numero 7.
 pag. 160

Graduatis nominatis conferri possunt beneficia
 etiam vacantia in mensibus simplicium Gradu-
 atorum, nempe Aprilis, vel Junio. cap. 93. num. 3.
 pag. 160

Graduatorum privilegia locum habent domo in
 beneficiis per obitum vacantibus. cap. 93. num. 11.
 pag. 160

Graduatus si sit sufficienter provivus, non potest vi
 privilegio gradus, vel nominationis. c. 93. num. 12.
 pag. 161

Quis redditus requiratur ad hoc ut Graduatus dicatur
 sufficienter provivus, ibid. n. 13. p. 161

In calculo reddituum dum quæritur, utrum Gradu-
 atus sit sufficienter provivus, non debet haberi ex-
 titio beneficiorum extra Regnum existentium. ibid.
 num. 15. p. 161

Graduati

Rerum & Verborum.

Graduati nominati, & indultarii vigore suæ nominationis, gradus vel indulti impetrantes, cavere non tenentur. c. 57. n. 13. p. 88

Quodcumque beneficium in Regno positum, si fuerit acceptatum, debet computari, dum quæritur utrum Graduatús sit sufficienter provísus; nisi tamen ab eo per sententiam exclusus fuerit. cap. 93. num. 16. pag. 161

Graduatis simplicibus collatio facta tenet, licet non exprímat in ea gradus: sed nominatio facta non valet, nisi apponatur mentio gradus, & nominationis. c. 93. n. 17. p. 161

Collatio per Ordinationem alicui tanquam Graduato non valet, quamvis ad talis beneficii assequutionem Gradus non esset necessarius. c. 93. num. 18. pag. 161

Graduatus, aut Nominatus, suo privilegio uti non potest, nisi infra sex menses à die vacationis, collatorem aut Patronum Ecclesiasticum requisierit. c. 93. n. 20. p. 161

Graduatorum privilegium cessat in beneficiis iurispatronatus laicalis, vel si vacant in Regaliis, ac in aliis casibus ibi designatis. ibid. n. 21. p. 161

Qui primus est in infirmatione, non ideo præferendus est inter Graduatos nominatos, nisi primus sit in nominatione. c. 93. n. 32. p. 161

Gratia.

Gratiam sola signatura perfectam esse, quomodo intelligitur. c. 26. n. 20. p. 29

Omnis gratia in qua falsum narratur, nulla est, & invalida. c. 27. n. 26. p. 34

Gratia conditionalis non potest sortiri effectum, nisi verificata prius conditione. c. 94. n. 3. p. 162

Gratiam obtinens, si neutri, debet docere de non iure utriusque impetrantis. c. 99. n. 13. p. 174

Quamvis una sit supplicatio, tamen in ea duæ gratiæ contineri possunt, veluti una coadjutoria, alia futuræ successione. part. 2. c. 1. §. 13. n. 11. p. 247

Gratia coadjutoria videtur consumpta per illius acceptationem. part. 2. c. 1. §. 13. num. 39. Intellige de ipsa gratia; nam quoad futuram successionem, gratia non consumitur, nisi post mortem coadjutori. d. c. 1. §. 13. n. 40. p. 248

Gratia coadjutoria multum differt à gratia futuræ successione, dicto §. 13. n. 41. & in quo consistat ista differentia, n. 43. Ideo licet gratia coadjutoria sit nulla, tamen gratia futuræ successione valida remanet. n. 43. p. 248

Quando duæ gratiæ diversæ in uno rescripto continentur, de utraque gratia diversimodè iudicium ferendum est. part. 2. c. 2. §. 3. n. 16. p. 252

Gratificatio.

Gratificationi locus est, data paritate vocum. cap. 32. num. 29. p. 42

Episcopus inter idoneos in examine ad Parochiales concurrentes, potest uni ex illis gratificari. c. 59. num. 4. p. 90

Collatores Ordinarii, vel Patroni Ecclesiastici possunt uti gratificatione erga Graduatos; non tamen erga nominatos, nisi omnia sint paria: & quis gradus alteri gradui præferendus. c. 93. n. 8. p. 160

Gratificationi locus quidem est inter simplices Graduatos, secus est si agatur de Nominatis, nisi sit primus in nominatione. c. 93. n. 31. p. 161

Gratificationi locus etiam esse potest inter Graduatos nominatos, si plures concurrant qui sint omnino pares, tam in gradu, quam in nominatione. c. 93. num. 34. p. 161

Gratificationi locus est in præsentatione cumulativa. c. 118. n. 22. p. 211

Tom. I. Pars I.

Gratificari non solum Episcopus potest hoc casu, sed etiam ejus Vicarius. c. 118. n. 23. p. 211

Grivellus.

Grivellus decis. Dolana 89. reprobat. part. 2. c. 5. §. 6. num. 19. p. 314

Guardiani.

Commissiones sedis Apostolicæ non solent dari alijs quam Guardianis, vel Prioribus conventuum. c. 77. n. 2. p. 130

Guardiani soli, vel Priores conventuum, constituti sunt in dignitate Ecclesiastica. c. 77. n. 3. p. 130

H

Habilitas.

Habilitas requiritur de tempore provisionis. c. 99. num. 6. p. 174

Habilitas requiritur tempore collationis, non post. part. 2. c. 5. §. 3. num. 8. Etiam in Graduatis. num. 4. pag. 309

Habilitatio.

Habilitatio non extenditur ad casum mixtum, & dupliciter prohibitum. c. 92. n. 4. p. 158

Habit.

Habit. novitiorum quando dicatur distinctus ab habitu professorum. c. 14. n. 2. p. 12

Habitum deferre tenetur & consuram, qui beneficium obtinet, vel pensionem excedentem sexaginta duccatos. part. 2. c. 5. §. 5. n. 18. p. 312

Hæresis.

Hæresis pœna ultra corporalem, est confiscationis bonorum, & privationis beneficiorum ipso jure. c. 34. n. 4. p. 45

De essentia hæresis est obstinatio, & pertinacia. ibid. n. 5. p. 45

In quo consistat pertinacia requisita ad hoc, ut quis dicatur hæreticus. c. 34. n. 6. p. 45

Hæreticus in dubio non præsumitur proferens propositionem ambiguum, si alioquin sit bonæ famæ. c. 34. n. 7. p. 45

Suspectus de hæresi, si per triennium emendatus vixerit, non excluditur ab officio usque ad sententiam. c. 44. n. 4. p. 60

Religiosus suspectus de hæresi & diffamatus, suspendi potest ab officio usque ad sententiam. c. 44. n. 8. pag. 60

Beneficia vacantia propter hæresim, sunt reservata. part. 2. c. 3. §. 3. n. 26. p. 261

Hæretici.

Hæreticorum filii ex dispositione juris communis inhabiles sunt ad obtinenda beneficia. c. 4. n. 1. p. 4

Hæreticorum filii de jure communi privantur etiam beneficiis jam obtentis, secundum multorum sententiam. c. 4. n. 2. p. 4

Hæreticorum filii de jure Gallico non sunt inhabiles ad obtinenda beneficia, nec amittunt obtenta. c. 4. num. 3. p. 4

Vide *Indul.*

Hebdomadarii.

Hebdomadarii associantes Episcopum, qui non sunt in dignitate constituti, nihil lucrantur. c. 102. n. 35. pag. 182

Hebdomadarii non possunt dari canonicatus insignia sine Apostolica auctoritate. ibid. num. 36. pag. 182

De Hebdomadariis, vide part. 2. c. 3. §. 12. num. 19. 20. 22. & 29. p. 284

Homicidium.

Propter irregularitatem ex homicidio non qualificato

F f 3 non

Index Prior,

non incurritur pena privationis beneficiorum ipso iure, sed tantum per sententiam. c. 97. n. 26. pag. 172

Pro homicidio, imò & pro patricidio nemo privatur beneficiis ipso iure. c. 27. n. 3. contrà. n. 12. p. 33

Hospitalia.

Hospitalia sunt loca religiosa, si sint erecta auctoritate Episcopi: saltem tamen sunt loca pia. part. 2. c. 1. §. 7. n. 1. 2. & 3. p. 234

Hospitalia æquè principaliter annexa Ecclesiæ, non veniunt appellatione beneficii. ibid. n. 4. p. 234

Capellania fundata in Hospitali cum requisitis, est verum beneficium, & super ea reservari potest ius patronatus, dict. c. 1. §. 7. n. 5. p. 234

Hospitalis nomen sonat in simplicem commissionem; ideo non venit appellatione beneficii regulariter. ibid. n. 6. Imò etiam si conferatur in titulum, non comprehenditur in gratia loquente de beneficiis. ibid. n. 7. p. 234

De materia Hospitalium. Remissivè. ibid. n. 10. & 11. pag. 235

I

Identitas.

Quando duo recipiuntur ejusdem nominis, identitas debet probari per demonstrationes concludentes, & non dubias, seu æquivocas. c. 27. n. 34. pag. 35

Iesuitæ.

Iesuitæ etiam post emissã tria vota simplicia remanent adhuc in probatione. c. 51. n. 12. p. 75

Religiosi Societatis nondum solemniter professi quomodo differant quoad bonorum retentionem, à monachis. c. 51. n. 15. p. 75

Iesuitæ emittendo vota simplicia reservant sibi dominium bonorum, juxta consuetudines Societatis. c. 51. n. 23. p. 76

Emissio votorum biennii in dicta Societate non facit professos, cum in illis voventes promittant se professuros quando placuerit Superioribus. c. 51. n. 24. p. 76

Iesuitæ semper expelli possunt, non obstantibus votis simplicibus, etiam sine culpa sua. c. 51. n. 25. p. 76

Religiosi Societatis Iesu similes sunt religiosis antiqui & primi temporis Ecclesiæ. cap. 51. n. 29. pag. 76

Per ingressum in religionem Societatis Iesu non dissolvitur matrimonium ratum, non consummatum. c. 116. n. 12. p. 205

Patres Societatis Iesu post emissã vota simplicia sunt verè religiosi. c. 51. n. 1. p. 74

Quatuor personarum genera in Societate Iesu considerari possunt. c. 51. n. 3. p. 74

Iesuitæ post vota solemnia sunt incapaces bonorum, & successionis, saltem ad effectum illa retinendi. ibid. n. 4. p. 74

Coadjutores formati qui sint in Societate Iesu. ibid. n. 5. p. 74

Scholastici qui nominentur inter religiosos dictæ Societatis. ibid. n. 6. p. 74

Religiosi Societatis prædictæ post emissã simplicia vota biennii, possunt bona & beneficia sua retinere, ut facilius, si casus occurrat, dimitti possint. c. 51. n. 7. p. 74

In Gallia post Edictum Henrici IV. Iesuitæ post emissã vota biennii sunt bonorum incapaces. c. 51. n. 8. pag. 74

Ante Henrici IV. constitutionem Iesuitæ post vota

simplicia emissã erant capaces bonorum. c. 51. n. 9. pag. 75

Illegitimi.

Episcopus dispensare potest cum illegitimis ad minores ordines, & beneficia simplicia. cap. 8. num. 2. pag. 6

Illegitimus dispensatus ad obtinenda beneficia in Ecclesia Cathedrali, non ideo censetur dispensatus ad illa obtinenda in Ecclesia Metropolitana. part. 2. c. 2. §. 1. n. 9. p. 149

Illegitimi sunt incapaces beneficiorum, etiam in Gallia, nisi fuerint dispensati. part. 2. c. 5. §. 5. num. 12. & 13. præsertim si fundator disposuerit, solos ex legitima linea descendentes admittendos esse. n. 17. pag. 312

Illiteratus.

Illiterato facta collatio adeo nulla est, ut nec regula de triennali se juvare possit. part. 2. c. 5. §. 5. n. 4. & 5. pag. 311

Quis dicatur illiteratus in materia beneficii. ibid. n. 7. & quomodo defectus literaturæ probari possit. num. 6. & de defectu literaturæ fufius dicto §. 5. pag. 311

Immemorialis.

Quæ probanda sint ad hoc ut dicatur sufficienter constare de immemoriali. c. 104. n. 12. p. 187

Ut excludatur probatio possessionis immemorialis, sufficit quod adsit aliqua probatio in contrarium: imò sufficit quod constet de contrario rumore, vel tumultu. c. 104. n. 13. p. 187

Immissio.

Immissio coadjutori concedenda est vivente coadjuto, non quidem ad ipsum beneficium, sed ad gratiam coadjutorie. part. 2. c. 1. §. 13. n. 15. p. 147

Immissio an concedenda subrogato gratiosè. part. 2. c. 4. §. 5. n. 7. p. 194

Impetratio.

In impetratione fieri debet mentio litis pendens, si per accusationem. c. 27. n. 16. & 35. p. 33 & 35

Resignari non potest beneficium post impetrationem, si illa deventerit ad notitiam possessoris, propter illius malam fidem, & propter clausulam decreti irritantis. c. 27. n. 19. p. 34

Contrarium tenet Garfias, cujus sententia hoc cap. reprobat, n. 27. licet opinio Garfias sit in iure verior, sed communis est in contrarium. c. 27. n. 20. pag. 34

Impetratio beneficii, falso expresso nomine, nulla est. c. 27. n. 31. p. 34

Quo remedio fieri possit impetratio beneficii non vacantis ipso iure, ante sententiam declarationis privationis. part. 2. c. 5. §. 1. n. 2. p. 106

Impeditus.

Impeditus non tenetur protestationem facere super impedimento, nec illam parti intimare, nec preterea excluditur vigore regulæ de Annali, cum si factio adversarii fuerit impeditus. c. 85. n. 25. pag. 146

Impeditus tenetur in Gallia protestari & protestationem intimare, alias excluditur propter decretum de pacificis possessoribus. ibid. n. 25. p. 146

Impotentia.

Impotentiam mariti uxor allegans, non notitiam, non est ab eo sequestranda. c. 79. n. 10. p. 35

Incompatibilis.

Incompatibilis est capella cum canonicatu, si illa aliduum servitium, & residentiam requiratur. c. 9. n. 7. pag. 7

Incompatibile est officium procuratoris generalis, cum officio seu munere Provincialis. c. 10. n. 4. p. 7. Bene

Rerum & Verborum.

Beneficium quod habet onus celebrandi Missas, non est incompatible cum curato. cap. 12. numero 5. pag. 9

Servitia Ecclesie ex quibus sint inter se incompatibilia. c. 12. n. 6. p. 9

Incompatibilitas consideranda est non respectu tituli, sed respectu servitii, dum agitur de lucrandis distributionibus. c. 12. n. 8. p. 10

Duo beneficia uniformia possideri non possunt sub eodem testamento. c. 27. n. 42. p. 35

Per pacificam possessionem secundi incompatibilis vacat primum ipso jure. c. 27. n. 43. p. 35

In Gallia tamen primum incompatible non vacat, nisi post annum. ibid. c. 27. n. 44. p. 35

Primum beneficium habens tantum curam habitua- lem, non vacat per adeptionem secundi. c. 27. n. 45. pag. 35

Dux capellanie sub eodem testamento sine summi Pontificis dispensatione possideri nequeunt. c. 27. n. 46. pag. 35

Ut primum beneficium vacet, requiritur pacifica possessio secundi incompatibilis. cap. 27. num. 47. pag. 35

Incompatibilitas beneficiorum non nocet impetranti, sed ambo potest possidere quandiu durat lis, & possessio non erit pacifica. cap. 29. numero 4. pag. 37

Beneficium incompatible quis dimittere non tenetur, nisi post adeptam pacificam possessionem. c. 47. num. 27. p. 66

Sequitur evictione beneficii incompatibilis dimissi, licet redire ad primum beneficium. cap. 69. num. 1. pag. 114

Dataria quandoque solet permittere obtinentibus incompatible, ut resignent primum in favorem. c. 69. num. 7. p. 114

Protectorio quod qui non intendit primum beneficium dimittere, nisi post pacificam adeptionem secundi, multum operatur. cap. 69. numero 28. pag. 115

Beneficia vacantia per adeptionem alterius incompatible, sunt sedi Apostolicæ reservata. c. 87. n. 1. pag. 139

Incompatibilitas.

Incompatibilitatem inducit commenda perpetua eodem modo quo alia beneficia concessa in titulum. part. 2. c. 1. §. 12. n. 14. p. 244

Utrum per adeptionem beneficii incompatibilis quis censetur tacite renunciare coadjutorie: ita ut, mortuo coadjuto, beneficium impetrari possit tanquam vacans per obitum. part. 2. c. 1. §. 13. num. 32. pag. 248

Et quomodo fieri possit ut coadjutoria inducat incompatibilitatem ante adeptam possessionem beneficii, quam coadjutor vivente coadjuto obtinere non potest. ibidem num. 33. 34. & seqq. pag. 248

Vacatio ob incompatible non datur, nisi post pacificam possessionem. part. 2. c. 5. §. 6. numero 21. pag. 314

Qui beneficium incompatible assequitur, non potest illud resignare, sed tenetur simpliciter dimittere. part. 2. c. 4. §. 7. n. 2. p. 297

Beneficia vacantia per resignationem ob adeptionem beneficii incompatible, utrum Episcopus proprio nepoti conferre possit. part. 2. c. 3. §. 7. num. 5. pag. 271

Incompatibilitas multiplex est. c. 5. §. 6. num. 1. & 2. oritur ex eo, quod sub eodem testamento sunt beneficia. ibid. num. 3. & 5. p. 313

Incorporatio.

Ex quibus probetur bona fuisse incorporata Ecclesie. c. 119. n. 3. pag. 113

Indicia.

Indicia delicti quæ dicantur proxima, & quæ remota. c. 76. n. 7. p. 128

Indicia quæ dicantur levia, quæ gravia, & quæ gravissima. ibid. n. 8. p. 128

Indicium stigmatis non est proximum, sed remotum. ibid. n. 9. p. 128

Indicium stigmatis non est grave, nec indubitatum, & in eo sæpe Chirurghi decipiuntur. c. 76. num. 11. pag. 128

Indultus, Indultarii.

Senatores vigore sui Indultus præferendi sunt Graduatis, etiam nominatis. cap. 93. numero 10. pag. 160

Indulta dividuntur in ordinaria, & extraordinaria. part. 2. c. 3. §. 5. n. 4. p. 264

Indultum faciens mentionem de collatoribus Ordinariis, extenditur ad collatores ex privilegio titulis beneficiorum quæsito. ibidem numero 5. pag. 264

Indultum Cardinalium suffragatur tam quoad Episcopatus, quam quoad Abbatis, non tamen extenditur ad collatores extraordinarios, veluti Legatos. dict. c. 3. §. 5. n. 6. & 7. p. 264

Indultum Cardinalium nihil aliud est quam remotio impedimentorum non clausorum in corpore juris. ibid. n. 8. & 10. p. 264. & 265

Indultum non extenditur ad beneficia in eo non comprehensa, veluti si collatio non spectaret ad Cardinalem, tanquam Præfulem. dict. §. 5. num. 17. & 18. p. 265

Indulti tenor semper inspiciendus est. ibid. n. 19. & num. 41. p. 265. & 267

Indultum non suffragatur quoad beneficia duplici reservatione affecta. dict. c. 3. §. 5. n. 34. p. 266

Intellige ut locum habeat dumtaxat quando ambæ reservationes sunt personales, & cœquales. ibid. num. 35. p. 266

Indultum Curie Parlamenti Parisiensis unde procedat, in quo consistat, quibus suffragetur, & sub quibus modificationibus, & quæ ad illud requirantur. part. 2. cap. 3. §. 15. à numero 1. ad 5. pag. 288

Indultum Curie Parlamenti potentius est indulto Cardinalium, qui conferunt tanquam Ordinarii. dict. §. 15. n. 14. p. 288

Indultarii Curie Parlamenti Parisiensis tenentur facere suas requisitiones, & suas litteras registrari facere: dict. §. 15. n. 6. 10. & 11. p. 288

Indultarii Curie Parlamenti, an possint compositionem facere pro suis indultis. d. cap. 3. §. 15. num. 7. pag. 288

Indultarii Curie Parlamenti præferendi sunt Graduatis. ibid. n. 13. p. 288

Subrogati in locum indultariorum Curie Parlamenti, quid facere teneantur, ut indulto & subrogatione sui possint. dicto cap. 3. §. 15. num. 8. pag. 288

Indultarii Curie tenentur ad residentiam parochialium sibi vigore indulti collatarum. ibid. n. 9. p. 288

Infidelis.

Infidelis & fidelis si litigent super divortio, coram quo iudice debeant agere. c. 120. n. 16. p. 217

Infirmi.

Curans, vel curari faciens infirmum, non redditur indignus, si aliquid ex accidentibus omiserit. c. 115. num. 6. p. 203

Index Prior,

Qui infirmi curam habet, non tenetur de levissima culpa. c. 115. n. 7. p. 203
 Imputandum est Parocho qui non visitavit infirmos & illis Ecclesie Sacramenta non ministravit. c. 115. num. 8. p. 203
 Qui infirmi curam non gerit, excusatur, si aderant illi qui curam suscipiebant, vel suscipere debebant. c. 115. n. 10. p. 203

Ingressus.
 Non licet aliquid capere in ingressu Canonici novi, per quod antiqui liberentur ab onere proprio. c. 47. num. 2. p. 66

Inimicitia.
 Inimicitia causa sufficiens oritur, quando in Univer-
 sitate adsunt duae factiones contrariae. c. 41. n. 22. pag. 55

Inquisiti.
 An Guardianus inquisitus possit habere vocem acti-
 vam & passivam, & Officiales depurare. c. 44. n. 1. pag. 60

Insignia.
 Insignia, seu Arma insculpta lapidi nemo potest ap-
 ponere, nisi sit fundator, seu patronus Ecclesiae, seu
 capellae. c. 73. n. 9. p. 124
 Arma depicta in papyro possunt apponi in capella ab
 haerede fundatoris, ut ibi remaneant dumtaxat
 anno luctus. c. 73. n. 10. p. 124
 Extincta familia simplicis benefactoris, ejus insignia
 tolli possunt, quamvis ejus sepultura insculpta.
 c. 73. n. 14. p. 124
 Qui sepulturam habet, potest in ejus lapide insignia
 sua insculpi facere. c. 73. n. 15. p. 124
 Quid observandum sit, quando religiosi concedunt
 ex urbanitate appositionem Armorum aliis quam
 fundatoribus. c. 73. n. 19. p. 124
 Haeres extraneus, cui ex urbanitate conceditur ut
 Arma sua apponat, non potest auferre insignia
 fundatoris. ibid. n. 21. p. 125
 Quae intervenire debeant, & sub quibus conditioni-
 bus permitti possit haeredi extraneo, ut Arma
 sua ponat in capella, vel Ecclesia. ibid. num. 22.
 pag. 125
 Plura vide in verbo *Arma.*

Insinuatio.
 Donatarius secundus qui primus insinuavit, praefer-
 tur primo. c. 99. n. 10. p. 174

Inscriptio.
 Inscriptio potest apponi in capella in honorem fun-
 datoris. c. 73. n. 11. p. 124

InforDESCENS.
 InforDESCENTES an priventur beneficiis, si per annum,
 an vero per triennium in excommunicatione per-
 manserint. part. 2. c. 5. §. 3. num. 12. Annus sufficit,
 sed debet esse completus & continuus: quia tem-
 pora non conjunguntur, num. 13. & non numera-
 tur nisi à die declaratae excommunicationis. n. 14.
 pag. 309
 InforDESCENTIA tollitur per diligentias factas pro ob-
 tinenda absolutione, dummodò diligentiae & si-
 gna poenitentiae intervenerint intra annum. ibid.
 n. 15. & 16. p. 309
 Ob inforDESCENTIAM contumax excommunicatus
 non privatur ipso jure, nisi agatur de delicto, pro-
 pter quod lex poenam privationis ipso jure impo-
 nit: si vero lex poenam privationis imponat per
 sententiam declarandam, requiritur sententia, &
 nova citatio: si vero nec ipso jure, nec per sen-
 tentiam, non est locus poenae privationis, sed so-
 lum poenae arbitrarie dictae. c. 5. §. 3. n. 17. 18. & 19.
 pag. 309

Interesse.

Interesse ob revocationem mandati ad resignandum
 liquidatur juxta l. unicam, Cod. de sententiis qua
 pro eo quod interest profer. capit. 26. numero 29.
 pag. 30
 Interesse est difficilis probationis, & nulla certa ju-
 ris definitione comprehendi potest. c. 26. num. 31.
 pag. 30
 Interesse singulare Iudicis arbitrio regulatur. cap. 26.
 num. 32. p. 30
 Interesse aliud est intra rem, aliud extra rem. cap. 26.
 num. 33. p. 30
 Quando quis actum facit jure permittente, solum
 interesse intrinsecum debetur. capit. 26. num. 35.
 pag. 30
 Interesse tam intra rem, quam extra rem, de-
 betur in delictis, quamvis duplum excedat,
 juxta multorum sententiam, capit. 26. numero 36.
 pag. 30
 Revocans mandatum, solum tenetur ad interesse
 quod provenit immediate ex revocatione, non au-
 tem quod mediatè. c. 26. n. 37. p. 30

Interpretatio.
 Illa interpretatio in dubio fieri debet, quae est veri-
 milior, & ex qua non sequitur absurdum. cap. 103.
 num. 13. p. 184

Intrusus.
 Intrusus dicitur qui ante Episcopi institutionem, vel
 confirmationem, aut aliam sine legitimo titulo pos-
 sessionem accipit. c. 17. n. 8. p. 16
 Possessionem capiens in casu postulationis, vel
 electionis, ante Episcopi confirmationem, vel
 institutionem, dicitur intrusus. ibidem numero 9.
 pag. 16
 Idem dicendum est de eo qui possessionem caput post
 praesentationem, & ante Episcopi collationem
 ibid. n. 10. p. 16
 Ad hoc ut quis dicatur intrusus, sufficit quod ad-
 ministraverit, & spiritalia exercuerit absque
 perceptione fructuum temporalium. ibid. num. 11.
 pag. 16
 Nominans scienter intrusum, vel alias inhabilem,
 privatur jure nominandi pro illa vice. ibid. n. 13.
 pag. 16
 Intrusionis mentio in provisionibus facienda est ad
 hoc ut sint valida. c. 17. n. 14. p. 16
 Intrusionis poenas non incurrit, qui nullos fructus
 percipit. c. 59. n. 14. p. 91
 Rehabilitatio cum nova gratia purgat vitium intru-
 sionis. c. 59. n. 13. p. 91
 Intrusus dicitur fur, & beneficium possidere non po-
 test, quia caret canonica institutione. c. 85. num. 1.
 pag. 145
 Intrusus quis multis modis dici potest. Remissive.
 c. 85. num. 75. p. 148
 Ad effectum regulae de trienniali, intrusio tribus tan-
 tum modis habere potest locum. Primò quando
 possessor non habet titulum verum, vel praesum-
 ptum. Secundò quando titulum habet ab eo, qui
 non habet potestatem conferendi. Tertiò, quan-
 do quis habet titulum simonia reali infectum.
 c. 85. num. 76. p. 148
 Intrusus dicitur qui possidet sine titulo. part. 1. cap. 1.
 §. 9. n. 34. & 35. p. 118
 Intrusus condemnandus est etiam ad fructus ex pri-
 prio labore perceptos: & tam ad perceptos, quam
 percipiendos. dict. c. 1. §. 9. n. 39. & 40. p. 118

Investitura.
 Investitura abusiva quae dicitur, & quod non obli-
 get successorem in Ecclesia. c. 119. n. 8. p. 113
 Investitura

Rerum & Verborum.

Investitura abusiva & verbalis, etiam sub prætextu meritum facta, non obligat successorem. c. 119. num. 10. p. 214

Ioannes de Selva.

Explicatur locus Ioannis de Selva de *benefic. part. 1. quest. 6.* dum legitur de Episcopi consensu requisito ad validitatem fundationis, vel dotationis. c. 84. num. 14. p. 143

Localia.

Localia missa ad conjugem religionem ingredientem restituenda sunt. c. 116. n. 11. p. 205

Irregularitas, Irregularis.

In terminis irregularitatis, appellatione ordinum Ecclesiasticorum, Tonsura continetur. c. 94. n. 5. pag. 163

Irregularitas ex deformitate corporis procedens, si fuerit ante contracta, reddit ad omnia inhabilem: si verò post ordines susceptos, reddit inhabilem quoad actus, quibus impedimento esse potest deformitas. c. 94. n. 9. p. 163

Ut irregularitas noccat, non tam vitium corporis quam apparens deformitas inspicienda est. cap. 94. num. 11. p. 163

Irregularis quemadmodum repellitur à sacris Ordinibus, ita etiam repellitur à beneficiis obtinendis. c. 94. n. 20. p. 163

Irregularis beneficiis jam obtentis non privatur ipso iure, sed duntaxat per sententiam. c. 94. num. 21. pag. 163

Quando pensio non datur irregulari per modum stipendii, sed in titulum quasi beneficii, aliqui existimant illum pensionis Ecclesiasticæ incapax esse. c. 94. n. 22. p. 163

Contrarium tamen verius est, nempe irregularem non esse inhabilem ad obtinendam pensionem Ecclesiasticam, etiam per modum beneficii illi assignatam, & super hoc assertur declaratio sac. Congregat. c. 94. n. 2. p. 163

Irregularitas arceat ab obtinendis beneficiis, sed postea superveniens non privat obtentis. cap. 97. num. 10. pag. 171

Laicus irregularitatem incurrens, si fiat clericus, & velit impetrare beneficium, tenetur obtinere dispensationem super irregularitate incursum tempore status laicalis. part. 2. capit. 5. §. 2. numero 1. pag. 307

Irregularitas incurritur per prolationem sententiæ sanguinis à Iudice vel Assessore factam, vel prolatam; non tamen per prolationem sententiæ super tortura, nisi sequatur mutilatio membri, vel sanguinis effusio: dict. §. 1. numero 5. & 6. pag. 307

Super irregularitate occulta Episcopus dispensare potest in foro conscientie. ibidem num. 16. 18. & 19. pag. 308

Irregularitas multis modis incurritur, & quando privationem beneficii mereatur. part. 2. c. 5. §. 2. n. 3. 4. & seqq. & per tot. p. 307

Iudæi.

Sanctissimum Sacramentum non debet processionally deferri ante domos Iudæorum. c. 48. num. 1. pag. 68

Intellige ut num. 16. p. 69

Iudæi ex speciali gratia summi Pontificis habitant in regionibus ipsi immediate subiectis. c. 48. num. 2. pag. 69

Lex Moysis apud Hebræos servanda, & in quibus casibus. Remissive. ibidem n. 3. p. 69

Filii Iudæorum doli non capaces, non possunt invitari parentibus baptizari. c. 48. n. 4. p. 69

Filii Iudæorum doli capaces baptizantur, etiam re-nuentibus parentibus, si ipsi velint. c. 48. num. 5. pag. 69

Si pater, mater & avus discordent super baptizati-one infantis, quis prævaleat. cap. 48. num. 6. pag. 69

Si pater Hebræus filium baptizandum obtulerit, an possit pœnitere, re integra. capit. 48. num. 7. pag. 69

Iudæi quoad spiritualia non ligantur legibus canonicis. c. 48. n. 8. & 9. pag. 69

Fallit quando constitutio specialiter comprehendit Iudæos. ibidem n. 10. p. 69

Dies festos in Gallia hæretici observare tenentur, ex Ordinatione Regiæ. c. 48. n. 11. p. 69

Iudæi non sunt tolerandi in iis quæ tendunt in opprobrium fidei Christianæ. capit. 48. numero 12. pag. 69

Iudæi non possunt cogi formaliter ad exhibendum Deo cultum secundum legem nostram: possunt tamen compelli ad actus ex quibus honor divinus otiri posset quoad ipsos actus materialiter consideratos. ibidem n. 13. p. 69

Iudæi compelli possunt ad audiendam prædicationem verbi Dei. ibidem n. 17. p. 70

Iudæi habere non possunt duas uxores hodie simul viventes. ibidem n. 18. p. 70

Limitatur, ut non procedat, si Iudæus primæ uxori dederit libellum repudii. capit. 48. numero 19. pag. 70

Hodiernis temporibus Iudæos uxores suas dimittere non posse, etiam dato libello repudii, DD. gravissimi existimant. c. 48. n. 20. p. 70

Intellige nisi subsistente causa. ibidem, num. 21. pag. 70

Sed tamen communis opinio, & in praxi recepta est, ut etiam hodiernis temporibus Iudæi uxores suas dimittere possint, dato illis solemniter libello repudii, juxta legem Moysicam. c. 84. n. 20. pag. 70

Index.

Index alius quam Ordinarius Ecclesiasticus, de matrimonio indirectè cognoscere potest. c. 117. n. 16. pag. 208

Causa matrimonialis coram Iudice Ordinario Ecclesiastico pertractanda est. cap. 120. num. 1. pag. 215

Ad prorogandam jurisdictionem Iudicis incompetentis, requiritur speciale mandatum. c. 120. n. 2. pag. 216

Clericus sine licentia Episcopi coram alieno Iudice citatus comparere non debet: sed aliud in laico statuendum est in causis spiritualibus; non tamen dum agitur de Sacramentalibus. cap. 120. num. 3. pag. 216

Ille qui est actor originarius, eligit unum ex pluribus Iudicibus rei originarii, si plures habeat. cap. 120. num. 8. p. 216

Text. in c. ex parte 14. de restitut. spoliat. supponit ambos conjuges esse ejusdem fori. cap. 120. num. 9. pag. 216

Exceptio incompetentiæ proponi potest coram Iudice requisito, adversus requirentem: & ab hujus exceptionis rejectione datur appellatio. c. 41. n. 27. & 28. p. 56

Juramentum.

Juramentum reducitur ad formam litterarum, nisi juratum fuerit super statuto particulari, litterarum tenori contrario. part. 2. cap. 3. §. 12. num. 27. & 28. pag. 284

Jurisdictio.

Index Prior,

Iurisdiclio.

- Per quas clausulas concessa censetur monasterio iurisdiclio quasi Episcopalis. c. 60. n. 3. p. 92
- Prior & conventus habentes iurisdictionem quasi Episcopalem, vocari possunt Diocesani illius territorii, à diocesi illius Episcopi separati. c. 60. n. 5. pag. 92
- Quamvis commissio causarum matrimonialium, & criminalium spectet de iure, & ex Concil. Tridentin. ad Episcopum; tamen potest adversus eum jus de eis cognoscendi acquiri prescriptione immemoriali, quam Concilium tollere non intendit. c. 69. n. 9. p. 93
- Acquiescentia Episcoporum, imò sola suspicio se posse repelli, tribuit quasi possessionem monasterio iurisdictionem quasi Episcopalem exercenti. c. 60. num. 12. p. 93
- Iurisdiclio, & quævis alia possessio per prescriptionem quæsitæ, censetur acquisita privative, & non cumulative. c. 60. n. 14. p. 93
- Iurisdictionis reditus ad primariam causam favorabilior est, & facilius admittendus. cap. 61. num. 13. pag. 95
- Propter Episcopi sævitiam Capitulum potest petere se eximi ab ejus Iurisdictione. c. 62. n. 3. p. 96
- In præjudicium iurisdictionis ordinariæ verba non debent sumi in latiori significatione. c. 103. n. 12. pag. 184
- Iurisdiclio quasi Episcopalis quando alicui competit, potest exercere omnia jura Episcopis competentia, exceptis iis quæ sunt ordinis. part. 2. cap. 3. §. 9. num. 23. p. 278

Ius.

- Ius in re non quæritur, sed tantum jus ad rem electo ante confirmationem: & præsentato ante institutionem. part. 2. c. 4. §. 6. n. 8. p. 295
- Postulato nullum omnino jus acquiritur ante declarationem Superioris voluntatem. ibid. numero 9. pag. 295
- Ius ad rem an resignari possit. part. 2. capit. 4. §. 8. num. 6. p. 300
- Non tamen potest permutari, ibidem numero 2. pag. 299
- Qui habet jus ad rem, potest illud permutare coram summo Pontifice. ibid. num. 5. 6. & 9. pag. 299. & 300
- Præsentatus à Patrono Ecclesiastico, ex veriori sententia non habet jus in re. part. 2. c. 4. §. 8. num. 8. pag. 299
- Ius devoluti non habet locum in beneficiis consistorialibus, nec in aliis conditionibus solius summi Pontificis dispositioni reservatis. part. 2. cap. 2. §. 7. num. 5. p. 254
- Quando jus fuit quæsitum tertio, intermedio tempore, gratia *perinde valere* non suffragatur. part. 2. c. 4. §. 4. n. 7. p. 293
- Papa nunquam censetur derogare juri tertii, maxime in Gallia. ibid. n. 8. p. 293

Jurpatronatus.

- Jurpatronatus quando sit gentilitium, hæreditarium, vel mixtum. c. 32. n. 1. p. 41
- Qualitas hæreditaria non est incompatibilis cum jurpatronatus gentilitio. c. 32. n. 2. p. 41
- In dubio jurpatronatus censendum est hæreditarium. c. 32. n. 3. p. 41
- In gentilitio succeditur in capita; in hæreditario in stirpes. ibid. n. 4. p. 41
- In gentilitio succedunt qui sunt proximiores ordine successivo, exclusis remotioribus. ibidem n. 5. pag. 41

- In hæreditario, mille computantur pro uno, quem representant. ibid. n. 6. p. 41
- In gentilitio, quilibet suum caput constituit; sed remotiores excluduntur à proximioribus. c. 32. n. 7. 8. & 22. p. 41. & 42
- Explicatur sententia Barbosa, & aliorum, qui dicunt jurpatronatus relictum per donationem, vel legatum, acquiri in capita. ibid. n. 9. p. 41
- Contrarium verius ostenditur. n. 12. p. 41
- Excepto jurpatronatus gentilitio. ibid. p. 41
- Ex inæqualibus portionibus hæredes succedunt, succedunt tamen æqualiter in jurpatronatus. Fallit quando voces sunt æquales, quia præsentatus ab eo qui majorem habet partem hæreditatis, præfertur. cap. 32. num. 10. & num. 11. pag. 41
- In gentilitio post primos vocatos, alii succedunt in stirpes. c. 32. n. 13. p. 41
- Limita nisi familia esset vocata tanquam unum corpus, & collegialiter. ibid. n. 14. p. 41
- Si duobus corporibus competat jurpatronatus, quodlibet corpus una tantum voce numeratur. c. 32. num. 15. p. 41
- Quæ requirantur ut jurpatronatus sit mixtum et gentilitio & hæreditario. ibid. n. 16. p. 41
- Jurpatronatus mixtum non potest transferri ad extraneum, nisi deficiente tota familia vocata. ibid. num. 17. p. 41
- Finita familiæ jurpatronatus transit ad extraneos, nec Ecclesia libertatem acquirit. capit. 32. numero 18. pag. 42
- In jurpatronatus mixto succeditur in capita, licet non sit purè gentilitium: in eo tamen filii emancipati non admittuntur vivis parentibus ad præsentandum; secus in purè gentilitio. ibid. num. 19. pag. 42
- Utrum filius in jurpatronatus gentilitio, representet personam patris. ibidem numero 10. pag. 42
- Et quid de nepote respectu patris. ibidem num. 11. pag. 42
- Eadem ratio representationis locum habet in jurpatronatus, quæ in prophanis successioneibus observatur. ibid. n. 22. p. 42
- In jurpatronatus successione consuetudo admittenda est. ibid. n. 23. p. 42
- In Gallia non admittitur derogatio jurpatronatus laicalis pro medietate. ibidem numero 27. pag. 42
- Praxis computationis vocum in jurpatronatus hæreditario. c. 32. n. 28. p. 42
- Donatio jurpatronatus est irrevocabilis: & inter duas illius donationes, prima debet posteriori prævalere. c. 54. n. 1. p. 81
- Donatio jurpatronatus facta laico, nulla est, si non intervenierit Episcopi consensus. cap. 54. num. 3. pag. 81
- Episcopus unico actu potest approbare fundationem & reservationem jurpatronatus, & illius translationem. c. 54. n. 4. p. 81
- Quando jurpatronatus transfertur à laico in laicum, non sufficit tacitus Episcopi consensus; sed requiritur expressus & specialis. capit. 54. numero 7. pag. 81
- In donatione jurpatronatus facta in favorem Ecclesiæ, vel alterius loci pii, non requiritur Episcopi approbatio. c. 54. n. 13. p. 82
- Posterior donatio non confirmata ab Episcopo, facta in favorem Ecclesiæ, vel loci pii, prævalere debet primæ donationi factæ in favorem laici

Rerum & Verborum.

laici de iurepatronatus, si pariter prima donatio careat Episcopi approbatione. cap. 54. numero 14. pag. 82

Consensus Episcopi primæ donationi factæ laico, interveniens post secundam donationem factam Ecclesiæ, non præjudicat secundo donatario cui statim jus fuerat quæsitum. cap. 54. numero 15. pag. 82

Iurpatronatus non competit laicis in Ecclesiis Regularium. c. 73. n. 5. p. 124

Iurpatronatus potest laicus acquirere in Ecclesiis regularium, quoad jura honorifica. cap. 73. numero 20. pag. 125

Iurpatronatus laicale Universitatis, seu Parochiæ, sufficienter probatur per Bullam fundatoris. c. 87. num. 6. p. 139

Maximè quando agitur de parva Universitate, & ubi ad sunt Superiores potentes. ibidem num. 7. pag. 139

Quando dubitatur de existentia iurispatronatus, non sufficit quasi possessio præsentandi. ibid. num. 8. pag. 139

Secus est quando constat de existentia, sed tantum dubitatur de illius qualitate. capit. 87. numero 9. pag. 139

Iurpatronatus probatur contra consentientem per illius confessionem. c. 87. n. 10. p. 139

Iurpatronatus præsumitur laicale, quando laici sunt in quasi possessione præsentandi. cap. 87. num. 11. pag. 139

In materia iurispatronatus multum defertur assertioni Ordinarii, tanquam bene informati. c. 87. n. 12. pag. 139

Etiā ageretur de iurepatronatus mixto, tamen cessaret adhuc omnis reservatio. cap. 87. num. 13. pag. 139

Limita, nisi major pars personarum esset ex personis Ecclesiasticis: tunc enim judicaretur tanquam Ecclesiasticum, & sic non cessarent reservationes. c. 87. n. 14. p. 139

Iurpatronatus legatum transit in dispositionem inter vivos, si fundatio vivo testatore fuerit autorizata, & executioni illo instante demandata. c. 91. n. 1. p. 157

Post perfectum & consummatum actum foundationis, iurpatronatus alteri per fundatorem concedi non potest, sed legatarius illud habet irrevocabiliter. c. 91. n. 2. p. 157

Ultima voluntas est deambulatoria usque ad mortem. Fallit in iurepatronatus, quando Ecclesia, seu capella fuit erecta, & in esse deducta, Episcopi autoritate, de consensu fundatoris. c. 91. num. 3. pag. 157

Iurpatronatus non acquiritur per augmentum dotis, sed oportet Ecclesiam fuisse deductam à non esse ad esse. c. 91. n. 5. p. 157

Ius conferendi quando pertineat, vel non, jure devolutio ad Superiorem in beneficiis patronatus. c. 118. num. 31. p. 211

Iurpatronatus in dubio præsumitur hæreditarium. c. 118. n. 12. p. 210

Iurpatronatus est hæreditarius, quando in foundatione facta fuit mentio hæredum, & successorum. c. 118. n. 13. p. 210

Et quoties nulla facta est mentio descendendum, dicitur hæreditarium. ibid. n. 14. p. 210

Finita familiâ iurpatronatus transit ad hæredes extraneos nisi fundator fecisset taxativè mentionem familiæ. c. 118. n. 15. p. 210

In iurepatronatus hæreditario sunt computandæ vo-

ces in stirpes, & mille personæ alicui succedentes pro unica voce computantur. c. 118. num. 16. pag. 210

Idem si iurpatronatus fuerit ab initio familiare, & postea deveniat ad extraneos: quia quoties in eo succeditur jure hæreditario, voces computantur in stirpes. c. 118. n. 17. p. 210

Iurpatronatus relictum Consulibus, non dat jus præsentandi Communitati; sed dumtaxat solis Consulibus. c. 118. n. 19. p. 211

In iurepatronatus locus est juri accrescendi: & si una pars præsentaverit non idoneum, totum jus ad alios devolvitur. c. 118. n. 23. p. 211

Vide Verb. Consules.

Iurpatronatus.

In beneficiis iurispatronatus non oritur affectio per appositionem manus Papæ, nisi constet quod Papa voluerit derogare. part. 2. c. 3. §. 1. num. 16. & 17. pag. 255

Beneficia iurispatronatus laicalis non subjacent reservationibus: excipitur tamen iurispatronatus quæsitum alio modo quàm ex fundatione, dotatione, vel constructione. part. 2. c. 3. §. 2. num. 44. pag. 158

In parochialibus quæ sunt de iurepatronatus laicorum, non requiritur concursus. part. 2. c. 4. §. 10. n. 3. pag. 305

Ampliatur etiam in iurepatronatus mixto ex clericali, & laicali. num. 7. p. 305

Limitatur nisi præsentati à diversis Patronis haberent voces æquales; quia tunc inter ipsos tantum fieri debet concursus: dicto §. 10. numer. 12. pag. 305

Inter præsentatos à Patronis præferendus est qui plures habet voces. ibid. n. 13. p. 305

Si beneficium sit de iurepatronatus laicali, non abdicatur jus à resignante, donec Patronus consenserit. part. 2. c. 4. §. 7. n. 7. p. 297

Si sit controversia, utrum quis sit Patronus, eadem probationes requiruntur in possessorio & maintenance, sicut in petitorio. part. 2. c. 4. §. 9. num. 10. pag. 303

Iurpatronatus acquiritur per solam constructionem, dotationem, & territorii concessionem; quantum non fuerit expressè reservatum. eodem §. 9. num. 12. & 13. p. 303

Limita nisi quis coactè construxerit, vel dotaverit. num. 14. p. 303

Ad acquisitionem iurispatronatus requiritur consensus Episcopi, sicut in eius translatione de laico ad laicum; non tamen requiritur si transferatur ad Ecclesiam. dicto capit. 4. §. 9. numero 15. & 17. pag. 303

Vicarius capituli, sede vacante, potest autorizare iurpatronatus. dict. §. 9. n. 16. p. 303

Vicarius Episcopi, illo absente, & in remotis agente, non potest autorizare translationem iurispatronatus in laicum. dicto §. 9. numero 19. pag. 303

Si iurpatronatus fuerit litigiosum inter patrones, Episcopus lapsio tempore ad præsentandum providere potest, secus si agatur de lite super pluralitate vocum; vel si lis fuerit mota per procuratorem jurisdictionalem Episcopi; tunc enim non currit quadrimestre. dict. capit. 4. §. 9. numer. 23. 24. & 25. pag. 303

In iurepatronatus impropriè committitur simonia quoad ipsum iurpatronatus; secus est quoad beneficium. part. 2. c. 5. §. 1. n. 3. 4. 5. & 6. p. 306

Iurispatronatus derogatio fieri non debet, quando præsen-

Index Prior,

præsentatus à majori parte Patronorum, obtinet gratiam, si Nentri. part. 2. c. 4. §. 3. n. 10. p. 292
Ius prælationis.
 Dominus directus non habet ius prælationis tempore solutionis novennii, cessante conventione. c. 46. num. 9. pag. 64
 Ius prælationis si competat longè post contractum, æstimatio fit juxta tempus quo fit prælatio. c. 46. num. 13. p. 64

L

Læso.

Læso præteriti temporis etiam per peritos probari potest. c. 108. n. 17. p. 191

Laicus.

Laicos indignum est munus exercere, quod Christus ipse exercere voluit, dum dixit: Attollite portas, &c. c. 63. n. 15. p. 99
 Laici beneficiorum sunt incapaces: & ideo clericatus semper probandus est. part. 2. c. 5. §. 4. num. 1. pag. 310

Lampas.

Lampadem ardentem coram sanctissimo Sacramento, quis manutenere debeat. capit. 39. num. 7. pag. 51

Laudemium.

Solutio dimidii laudemii unde duxerit originem: & quod in sola consuetudine rationabili fundetur. c. 46. n. 5. p. 64
 Quando dominus directus cogit manum mortuam ad vendendum, non debetur laudemium ex illa venditione. c. 46. n. 8. p. 64
 Solutio dimidii laudemii, seu renovatio emphyteusos, non est nova acquisitio. capit. 46. numero 10. pag. 64
 Laudemium non debetur ex actu nullo, aut resolutio ex causa existente tempore contractus. c. 47. n. 16. pag. 67

Legatio.

Provisio in Legatione facta in vim mandati conditionalis ad resignandum, non recipitur in Gallia. cap. 50. n. 23. p. 73

Legatus.

Legatus de latere concurret cum quolibet collatore ordinatio beneficiorum. c. 70. n. 2. p. 117
 Collatio Legati valet in præjudicio provisi ab Ordinario, nisi fuerit ab eo præventus. c. 70. numero 3. pag. 117
 Legatus potest prævenire Ordinarium in mensibus illi assignatis, vigore alternativæ. cap. 70. num. 4. pag. 117
 Ordinarium potest Legatus prævenire in mensibus illi assignatis per Concordata. cap. 70. numero 5. pag. 117
 Legatus Avenionensis magnam habet auctoritatem in collatione beneficiorum. c. 70. n. 7. p. 117
 Legatus Avenionensis potest prævenire collatores Ordinarios, ex mente DD. qui in Gallia scripserunt, & Curia Parlamenti Delphinalis. c. 70. n. 8. pag. 117
 Legatus Avenionensis habet facultatem derogandi regulis Cancellariæ. c. 70. n. 9. p. 117
 Canonici existentes in actuali servitio Legati, aut Vicelegati, lucrantur fructus, sed non distributiones. c. 102. n. 26. p. 181
 Legatus, aut Vicelegatus Avenionensis derogare potest juri optandi. c. 102. n. 26. p. 195
 Legatus, aut Vicelegatus non derogat Concilio Tri-

dentino. c. 87. n. 18.

Litteræ Legati, vel Vicelegati habent paratam exceptionem, & dicuntur Apostolicæ. part. 2. c. 4. §. 1. n. 7. pag. 289. & c. 3. §. 6. n. 1. p. 268
 Non tamen provisiones Legati sunt æquæ favorabiles, sicut provisiones Ordinariorum. dict. c. 3. §. 6. ead. part. 2. p. 268
 Collatio Legati ligat manus Ordinarii, sicut reservatio Apostolica. dicto c. 3. §. 6. n. 7. p. 268
 Legatus non potest admittere resignationes in favorem, maxime quoad beneficia Gallia. dict. cap. 3. §. 6. num. 18. p. 268
 Legatus Avenionensis potest conferre beneficia reservata, exceptis vacantibus in Curia, quorum ratione provisio Legati non tribuit titulum, ne quidem coloratum. dict. cap. 3. §. 6. num. 19. & 10. pag. 269
 Legatus potest creare Protonotarios extra Legationem, & beneficia, quæ suæ collationis sunt, ibidem conferre: dict. §. 6. n. 22. p. 269
 Legatus non potest dispensare cum illegitimis ad beneficia curata: fallit in Legato Avenionensi. dict. §. 6. n. 24. & 25. p. 269. & 270
 Legatus non venit appellatione summi Pontificis, venit tamen sub nomine Sedis Apostolicæ. cap. 3. §. 6. n. 21. p. 269
 Legatus sine speciali facultate potest dispensare super defectu natalium ad Ecclesias Collegiatas, ibidem num. 25. p. 270
 Non tamen potest conferre Ecclesias Cathedralas, aut regulares, aut alias ibi dinumeratas, excepto Legato Avenionensi. ibid. n. 28. p. 270
 Legatus Avenionensis ex facultatibus potest dispensare super ætate ad beneficia: quod tamen hodie revocatur in dubium, propter constitutionem Concilii Tridentini. dict. §. 6. n. 26. potest tamen conferre litigiosa: n. 29. etiam cum conditione reservationis pensionis. n. 30. & 31. & de potestate Legati Avenionensis. n. 34. p. 270
 Legatus Avenionensis potest dispensare super inscriptione litterarum Protonotariatus. part. 1. c. 3. §. 2. n. 25. p. 277
 Vacatio in Curia Legati non inducit reservationem. dict. §. 2. n. 40. p. 278
 Legatus Avenionensis potest authorizare erectionem Ecclesiæ parochialis in Collegiatam. part. 1. cap. 4. §. 2. n. 12. p. 270

Legatum.

Legatum filio si presbyter vel monachus fuerit, non extenditur ad casum quo filius in seculo manens sine liberis decedat. c. 45. n. 3. p. 62
 Legatum si fuerit monacho relicto sub ea conditione, quod monasterio non acquiratur, subest quidem; sed conditio reiiicitur. c. 96. num. 35. pag. 169
 Explicantur tres modi, quibus conditio adjecta legato facto monacho valida esse potest. cap. 96. n. 36. pag. 169
 Quomodo concipiendum sit legatum, ad hoc ut monachus solus fruatur eodem. c. 96. num. 37. pag. 179
 Legatum religioso relicto pro suis necessitatibus denotat potius causam impulsivam, quam finalem. num. 38. ibid.
 Legatum alicui religioso factum pro suis necessitatibus, debetur illi pro annis etiam præteritis, quamvis non indiguerit. capit. 96. num. 40. pag. 169
 Legatum si non fuerit acceptatum à legatario, præscribitur spatium triginta annorum; quia multa fides

Rerum & Verborum.

fides non attenditur, dum agitur de jure quærendo: maxime in legatis onerosis. c. 100. n. 1. p. 175
 Legatis certis jugeribus ex prædio majoris quantitatibus, si pars casu fortuito pereat, periculo hæredis perit. cap. 100. num. 7. Contra ibid. numero 8. pag. 176
 Quæ sit differentia in materia periculi rei legatæ, inter legatum factum de certa specie, vel de incerta ex certis corporibus; & incerta ex incertis. c. 100. n. 11. p. 176
 Legatum incertæ speciei de genere subalterno extinguitur, si totum jus subalternum extinctum fuerit. c. 100. n. 15. p. 176
 Hic tamen distinguendum est utrum ante moram vel post legatæ res perierit. c. 100. n. 16. p. 176
 Legatum quotæ ex certa re paritur diminutionem pro rata rei peremptæ. c. 100. n. 17. p. 176
 Exponitur differentia inter legatum quantitativum, & quotativum. c. 100. n. 18. p. 167
 Stante negligentia acceptationis legati facti Ecclesiæ, ad minus fructus præteriti peti non possunt; sed tantum futuri. c. 100. n. 19. p. 176
 Legatum pro certis malè ablati secundum aliquos non dicitur factum in causam piam: quod explicatur. ibid. c. 108. n. 14. p. 191
 Dum quæritur utrum dispositio sit ad pias causas, inspicitur potius cui debetur, quam causa propter quam datur. c. 108. n. 15. p. 191
Legitima.
 Legitima ex veriori, & receptiori sententia debetur liberis statim à die professionis. c. 96. num. 22. pag. 168
 Peremptis casu fortuito corporibus hæreditariis, diminuitur pro rata Legitima. c. 100. n. 9. p. 176
Leptrosaria.
 Leprosariæ eodem jure censentur cum Hospitalibus. part. 2. c. 1. §. 7. n. 8. & quæ requirantur ut possint dici beneficia Ecclesiastica. n. 9. p. 234
Lex.
 Agens remedio l. diffamari. Cod. de ingenuis manumissis. est reus originarius: & si habeat plures Iudices, ille qui citatus fuit, potest eligere unum ex Iudicibus competentibus, cap. 120. num. 6. & n. 8. pag. 216
Libera dispositio.
 Liberè disponendi facultatem sibi reservans, intelligitur ut disponere possit propria autoritate, & sine licentia Superioris. c. 59. n. 10. p. 82
 Intellige ut hoc procedat quando concedens nihil sibi reservavit, vel quando non agitur de præjudicio ipsius concedentis. c. 54. n. 11. p. 82
 Facultas liberè disponendi reservata, vel alicui concessa, intelligi debet juxta naturam actus, & juxta formam juris. c. 54. n. 12. p. 82
Lis.
 Lis est necessarium præexistens ad gratiam, si *Neutri*. part. 2. c. 4. §. 3. n. 5. p. 292
 Lis quando dicatur finita ad effectum gratiæ si *Neutri*. part. 2. c. 4. §. 3. n. 8. p. 292
 Et quando dicatur pendere. part. 2. cap. 3. §. 3. num. 41. pag. 261
 Sufficit Lis de facto ad gratiam, si *Neutri*. di. §. 3. n. 17. c. 4. p. 293
 Lis calumniosa evidenti calumnia, vel evidenter nulla, non est sufficiens fundamentum subrogationis. part. 2. c. 4. §. 5. n. 3. & 4. p. 294
 Non sufficit tamen lis super possessorio, sed debet esse super petitorio. ibid. n. 6. p. 294
 Litigantes offendens in Curia Romana amittit sua beneficia, & illa sunt reservata. part. 2. cap. 3. §. 3. Sanleg. Resol. Tom. I. Pars I.

num. 28. p. 261
 Litigiosa beneficia sunt reservata, & quando dicantur litigiosa, & utrum sufficiat lis super possessorio. d. c. 3. §. 3. n. 36. & 37. p. 261
 In beneficiis litigiosis non cessat Regalia. part. 2. c. 3. §. 13. n. 33. p. 286
Litteratura, Litteræ.
 Litteratura quæ requiratur ad obtinendos canonicatus. part. 2. c. 3. §. 12. n. 18. p. 284
 Quid de beneficiis curatis, aut jurisdictionem habentibus. part. 2. c. 3. §. 5. n. 9. & 10. Resolvitur totum dependere ab arbitrio Episcopi. n. 11. p. 311
 Litteræ Cardinalis Abbatis habent executionem paratam, quando habent privilegium litterarum Apostolicarum, nempe quando Cardinalis provideret in casibus, in quibus providere non potest tanquam Ordinarius. part. 2. c. 3. §. 5. n. 11. & 12. p. 265
 Litteræ Apostolicæ habent executionem paratam. part. 2. c. 4. §. 1. n. 8. p. 190
 Limita ut hoc non procedat si provisor ab Ordinario sit in possessione. n. 9. Idem de alio provisor Apostolico possidente: num. 10. p. 290
 Idem si deducatur exceptio incontinenti probanda. num. 11. p. 290
 Litteræ Apostolicæ non possunt mandari executioni, nisi vocato possessore, etiam introito: num. 13. & facta prius illarum justificatione, citato legitimo contradicatore. n. 16. quæ justificatio præcedere debet executionem. n. 17. ibid. p. 290
Locatio.
 Successor in beneficio tenetur stare locationi factæ per antecessorem nomine Ecclesiæ, secus si nomine proprio. c. 66. n. 1. p. 106
 Omnis administrator tenetur ratam habere locationem administratorio nomine factam per antecessorem. c. 66. n. 2. p. 106
 Locatio quando dicatur facta nomine Ecclesiæ. c. 66. num. 3. p. 106
 Locationem nomine Ecclesiæ factam fuisse colligitur coniecturis, quæ enumerantur. c. 66. n. 4. p. 106
 Locatio bonorum Ecclesiæ ultra triennium, nulla est. c. 66. n. 8. p. 106
 Locatio facta ultra triennium, utrum subsistat pro triennio, an verò in totum corruat. c. 66. n. 9. p. 106
 Quando præterit locationis distributum est in singulos annos, locatio valet usque ad triennium, & vitatur tantum in excessu. c. 66. n. 10. p. 106
 Locatio rerum Ecclesiæ fieri potest ad sex annos, quando fructus alternis annis colliguntur. cap. 66. num. 11. p. 107
 Multi existimant provisorum per resignationem non teneri stare locationi antecessoris. c. 66. n. 14. p. 107
 Si quis locaverit sciens se brevi resignaturum, non obligat successorem ad observandam locationem. c. 66. n. 15. p. 107
 Licet locatio non afficiat successorem beneficii, afficit tamen hæredes & fidejussores locatoris. cap. 66. num. 16. p. 107
 Differentia ponitur quoad locationem inter successorem ex pura, & conditionali resignatione. cap. 66. num. 17. p. 107
 Sed hæc differentia rejicitur. num. 18. & sequentibus: eod. c. 66. p. 107
 In Gallia non passim admittitur illa distinctio pure, & conditionalis resignationis, in materia successoris obligandi ad continuandam locationem. c. 66. num. 29. p. 108
 Explicatur Regia constitutio, declarans successores in beneficio non teneri stare locationi antecessoris. c. 66. n. 30. p. 108

Gg Re

Index Prior,

Referuntur casus, in quibus successor tenetur, vel non tenetur illi stare, ex sententia supremorum Galliarum Tribunalium. c. 66. n. 31. & 32. p. 108
 Rex, vel Oeconomus illius, succedens jure Regaliæ pro administratione temporalium beneficii, tenetur stare locationi factæ per Prælatum defunctum. part. 2. c. 3. §. 13. n. 29. p. 286

Locus.

Locus in relictis piis in dubio censetur appositus demonstrativè, potius quàm taxativè. c. 83. num. 5. pag. 140

Lucrum dotis.

Lucrum dotis, vide verb. Dos.

M

Magistri Scholarum.

Magistri Scholarum deputatio ad quos spectet de jure communi. c. 17. n. 15. p. 16
 Decuriones, quamvis ignorantes, eligunt Magistrum Scholarum & Advocatum: secus est in examine Doctorum, quod debet fieri per peritos. ibid. n. 16. pag. 16.

Magistri Scholarum deputatio dum ab ordine Decurionum fieri debet, collegialiter facienda est. c. 17. num. 17. p. 16

Magistri Scholarum, quamvis à Concilio deputati, debent facere fidei professionem, & Episcopus illos examinare potest. c. 17. n. 18. p. 16

Mandatum.

Mandatum ad resignandum beneficium revocari potest. c. 26. n. 1. p. 28

Ampliat, etiam si factum fuerit cum juramento. ibidem num. 2. p. 28

Mandatum ad resignandum, in Gallia non valet post annum. part. 2. c. 4. §. 7. n. 15. pag. 298

Mandatum ad resignandum in Gallia non admittitur genericum, sed debet esse de certo beneficio. ibid. num. 16. p. 298

Mantica.

Mantica decis. 129, in quibus terminis procedat. c. 31. num. 9. p. 39

Manuale.

Manualia beneficia sunt extra Regis nominationem, vel si singulo triennio, vel quadriennio mutantur. c. 89. n. 8. p. 155

Manualia beneficia sæpè coram Papa resignantur. c. 106. n. 6. p. 188

Manualitatis beneficii expressio non est necessaria, quando narratur Papæ illud beneficium esse regulare. c. 106. n. 7. p. 188

Manualis officij ad vitam concessionem non potest revocare Episcopus, si Papæ confirmatio accesserit. c. 56. n. 17. p. 86

Manualia beneficia sunt vera beneficia, quia sunt aptitudine perpetua. part. 2. c. 1. §. 6. n. 1. p. 232

Qualitas beneficii manualis exprimenda est in impetratione illius. ibid. n. 2. nisi sit beneficium regulare, quia ex sui natura est amovibile. n. 3. p. 232

Beneficia quæ conferuntur per electionem canonicam, licet regularia, non sunt tamen manualia. part. 2. c. 1. §. 6. n. 4. p. 232

Beneficia regularia pleno jure subiecta Episcopo, non sunt manualia. d. c. 1. §. 6. n. 5. p. 232

Beneficia ordinis Hierosolymitani sunt amovibilia, & manualia. ibid. n. 10. pag. 233

Papa si alicui conferat beneficium amovibile & manuale, inferior illum remove non potest. dicto §. 6. n. 12. p. 233

Superior potest, cessante malicia amovere provillum de beneficio manuali; secus si adsit malicia. c. 1. §. 6. n. 13. 14. & 15. pag. 233

Manualis beneficii concessio per Papam facta ad vitam, irrevocabilis manet. dicto §. 6. n. 16. in reliquis tamen manet sub obedientia regulari. n. 17. p. 233
 Simplex administrator monasterii, potest quandoque cumque removeri, nec habet statum manutentibilem. d. c. 1. §. 6. n. 21. p. 233

Qualitas beneficii curati repugnat amovibilitati beneficii. d. c. 1. §. 6. n. 23. p. 233

Beneficia, etiam manualia, sunt affecta per minoris Pontificis appositionem. part. 2. c. 3. §. 1. n. 6. p. 233

Manutentio.

Manutentio datur in quasi possessione eligendi, & nominandi puellas ex elemosina dotandas. c. 15. num. 14. p. 14

Manutentio datur in beneficiis, non obstante quod titulus sit discoloratus. c. 17. n. 5. 1. p. 35

Actus qui dederunt causam liti, vel facti fuerint liti pendente, non sufficiunt ad manutentionem. c. 30. num. 1. p. 37

Qui se non habuit pro spoliato, manutendus est, alioquin reintegrandus. c. 112. n. 1. p. 198

Manutentio in beneficiis danda est illi, qui potiora jura habet. c. 118. n. 1. p. 210

Maritus.

Maritus quando est juvenis, & de incontinentia suspectus, uxore votum religionis, & professionem emittere cupiente, non debet esse contenta voto continentia per maritum emittendo, sed ambo debent ingredi religionem. c. 53. n. 15. p. 80

Si tamen maritus votum castitatis fecerit validum, & sub eo prætextu uxor fecerit professionem, sibi imputari debet, nec illam revocare poterit. c. 53. n. 16. p. 80

Si mariti votum continentia, & susceptio Ordinum sit nulla, poterit hoc casu uxor, non obstante professione à religione per maritum revocari. cap. 11. num. 17. p. 80

Maritus si per vim & metum consensit ut uxorem religionem ingrederetur, vel tempore, consensus non sanæ mentis fuerit, poterit uxorem revocare. c. 53. n. 20. p. 80

Maritus qui semel in possessione uxoris fuit, potest eam repetere remediis possessionis, vel petitionis, & habet in eam manus injectionem. c. 79. n. 2. p. 114

Maritus si fuit in possessione uxoris quoad thorum, quoad illum etiam restitui debet. c. 79. n. 4. p. 114
 Lite pendente super impotentia, maritus etiam restituendus est, & reintegrandus, seu manutendus in possessione suæ uxoris. c. 97. n. 5. p. 134

Quando maritus negat impotentiam, & in eo nullum est impedimentum visibile, iudex debet decernere triennalem experientiam, & requiritur etiam septima manus propinquorum. c. 79. n. 6. pag. 114

Quid intelligendum est per septimam manus propinquorum, & quomodo practicandum sit in hac materia circa illam septimam manum. ibid. n. 7. pag. 134

Maritus non potest se juvare pacto lucranda dotis uxori infirmæ non adhibuerit Medicum. c. 115. n. 2. pag. 103

Matrimonium.

Index non debet confovere peccatum sub prætextu matrimonii, dum de eo sibi clare constat; sed debet etiam ex officio partes separare. c. 55. n. 10. p. 84

Matrimonium carnale plus operatur quoad successiones, quàm spirituale. c. 64. n. 11. p. 101

Matrimonii

Rerum & Verborum.

Matrimonii promissio transit olim in verum matrimonium, copulâ sequitur. c. 71. n. 1. p. 119
 Per Concil. Tridentin. sublata sunt omnia matrimonia præsumpta. c. 71. n. 2. p. 119
 Ordinatio Regia amplectitur dispositionem Concilii quoad matrimonia præsumpta, quæ etiam in Gallia non admittuntur. c. 71. n. 3. p. 119
 Matrimonia filiorum sine consensu patris in Gallia declarantur invalida. c. 71. n. 8. p. 120
 Liberi etiam majores ex Gallie ordinationibus tenentur saltem à parentibus petere licentiam nubendi. c. 71. n. 9. p. 120
 Quando uterque coniux est Catholicus, sufficit matrimonium fieri coram Parocho alterius ex conjugibus. c. 71. n. 10. p. 120
 Quando unus ex conjugibus est Catholicus, alter hæreticus, matrimonium in Gallia validum est; sed omnino intervenire debet proprius Parochus Catholicus. c. 71. n. 11. p. 120
 Sententia lata in causa matrimoniali, nunquam transit in iudicatum. c. 77. n. 12. p. 130
 Matrimonium sine assensu patris Parochi in Gallia nullum est. c. 71. n. 12. p. 120
 Matrimonii ratificatio non habet vim retroactivam, sed valet ut ex nunc. c. 71. n. 13. p. 120
 Solemnitates omnes requiritæ in matrimonio, requiruntur etiam in illius ratificatione. cap. 71. n. 14. pag. 120
 Circumstantiæ facti sunt multum considerandæ, quando agitur de matrimonio annullando. cap. 71. n. 16. p. 120
 Interesse, adversus recusantem adimplere matrimonium promissum peti potest coram iudice Ecclesiastico vel seculari. c. 116. n. 2. p. 205
 Matrimonio per verba de præsentis contracto, sed nondum consummato, potest alter ex conjugibus religionem ingredi; & datur illi tempus duorum mensium ad deliberandum super hoc. c. 116. n. 3. pag. 205
 Vbi adest impotentia, ab initio matrimonium est nullum, nec datur dos, nec lucra tali casu. c. 116. n. 13. pag. 205
 Sed in hac quæstione distinguendi sunt casus scientiæ utriusque conjugis, vel ignorantia impedimenti in utroque; & scientiæ in donante, ignorantia in donatario; vel è contra. c. 116. n. 14, 15, 16, & 17. p. 205 & 206
 Quando uterque coniux, consummato matrimonio, proficitur religionem, tunc de jure communi lucra non debentur statim; sed dumtaxat post mortem naturalem. c. 116. n. 18. p. 206
 Intellige si ambo profiteantur; nam si unus tantum, qui remanet in sæculo, statim facta alterius professione, lucra sua facit. ibid. n. 19. p. 206
 Matrimonio ob conjugis sæviciam separato, locus est restitutioni augmenti & jocali. c. 116. n. 22. p. 206
 Si uxor, consummato matrimonio, à marito sine causa, & ex sola animi levitate recedat, tenetur marito reddere jocalia quæ secum tulit. c. 116. n. 23. pag. 206
 Penæ, quibus quis prohibetur nubere ex causa delicti, in desuetudinem abierunt. c. 117. n. 1. p. 208
 Hodie solum votum, sponsalia, & interdictum præbent impedimentum matrimonio. c. 117. n. 11. p. 208
 Causa dissolutionis sponsaliorum, aut nullitatis matrimonii, coram iudice Ecclesiastico domicilii mariti tractanda est. c. 120. n. 4. p. 216
 Expenditur doctrina Abbatis in cap. ex. parte 14. n. 5. de restit. spoliat. c. 120. n. 5. & n. 9. p. 216
 Quando nullitas sponsalium, aut matrimonii est evidens, sufficit petere ab Episcopo licentiam transeundi ad aliud matrimonium. cap. 120. n. 12. pag. 216
 Matrimonium coram proprio Parocho non contractum, nullum est. c. 120. n. 18. p. 217
 Matrimonium, an sit nullum, si partes datâ operâ adierint locum, in quo Concilium Tridentin. non est receptum. c. 120. n. 22. p. 217
 Matrimonium propter metum annullatur. ibidem. n. 23. p. 217
 Consensus est de forma, & substantia matrimonii, si illud respiciatur tanquam contractus, si sacramentum. c. 120. n. 28. p. 217
 Novus consensus in matrimonio quo casu præstari debeat coram Parocho, & testibus. c. 120. n. 30. pag. 218
 Quomodo, & sub quibus clausulis fieri debeat collatio beneficiorum per contractum matrimonii vacaturorum. part. 2. c. 3. §. 2. n. 13. p. 257
 Per contractum matrimonii beneficia vacant ipso jure. part. 2. c. 5. §. 4. n. 15. Ampliatur etiam si non fuerit consummatum. n. 16. p. 310
 Pensiones similiter per contractum matrimonii amittuntur. ibid. n. 17. p. 310
 Ampliatur prædicta, ut procedant, etiam si matrimonium esset nullum, aliter quàm ex defectu consensus. dict. cap. 5. §. 4. n. 18. Quid si constitutus in sacris nulliter contraxerit: num. 10. Quid si sine paroco proprio, & testibus: n. 20. Quid si deficiat consensus: num. 21. & 23. & quæ sit in hac quæstione Rotæ Romanæ, & quæ Senatus Neapolitani sententia. num. 22. & 25. p. 310. & 311
Maynard.
 Maynardi decisio Senatus Tholosani lib. 1. cap. 55. expenditur. part. 2. c. 5. §. 3. n. 5. p. 309
Medicus.
 Medicum qui non adhibuit infirmo laboranti, illius successione se reddit indignum. c. 115. n. 1. p. 203
 Idem dicendum est in successione Majoratus: quia illo se reddit indignum, si ultimo possessori infirmo Medicum adhibere neglexit. c. 115. n. 3. p. 203
 Regula generalis est, illum qui sperat lucrum ob mortem alicujus, eo privandum esse, si Medicum infirmo adhibere non curaverit. c. 115. n. 4. p. 203
 Impugnatur Castrensis sententia, dicentis non esse adhibendos Medicos, quando salus ægrotantis est probabiliter desperata. c. 115. n. 13. p. 204
Mendicantes.
 Mendicantes loca nova non possunt acquirere sine sedis Apostolicæ licentia. c. 23. n. 1. p. 22
Mensis.
 Mensis summo Pontifici præfixus ad conferendum beneficia vacantia in Curia, ad beneficia Gallie restringendus est: ideo cap. statutum 3. de præbend. in 6. extra Galliam non observatur. part. 2. c. 3. §. 2. n. 35. & 36. p. 258
 Qui Episcopo menses assignentur ad conferenda beneficia, si gaudeat Alternativâ: & qui, ubi non est Alternativâ locus, part. 2. c. 3. §. 8. n. 1. & 2. & de hac materia, per totum §. p. 273
 Mensis incipit à media nocte, computando primum ex duodecim horologiis iubilis part. 2. c. 3. §. 8. n. 20. Quid si non adsit horologium, vel non fuit auditum n. 21. p. 274
 Episcopus habet electionem acceptandi Alternativam sex mensium, vel fruendi quatuor mensibus ordinariis. ibid. n. 22. p. 274
 Mensis semel factus Apostolicus, utrum possit effici ordinarius, si intra illum, fuerit acceptata Alternativa, explicatur. n. 29. 30. & 31. ibid. p. 275
 G g 2 *Meiro*

Index Prior,

Metropolitana.
Metropolitana Ecclesia quam sit, unde sic dicatur, & quomodo differat à Cathedrali. part. 2. c. 2. p. 250
§. 1. n. 7.

Metus.
Metus solus reverentialis non annullat professionem, nisi etiam simul intervenierit coactio. c. 78. n. 9. p. 132
Metus non in genere, sed in specie quoad illum actum de quo agitur, probandus est. c. 120. n. 25. pag. 217
Quomodo, & ex quibus conjecturis metus probetur. Remissive. cap. 120. n. 26. p. 217
Omnes actus gesti durante vita illius qui metum intulit, quamvis huiusmodi animi speciem præ se ferant, censentur semper metulosi. c. 120. n. 27. p. 217
Contractu ex causa metus deficiente, non sufficit tacita ratificatio, sed novus consensus expressus & simultaneus requiritur, verbis vel signis demonstratus. cap. 120. n. 29. p. 217

Militia.
Militia seculari se adscribi permittens, beneficia sua amittit. part. 2. c. 5. §. 5. n. 19. p. 312

Minores.
Minores habentur pro majoribus in causis beneficiis. c. 50. n. 1. p. 72
Minores, & filii familias in causis spiritualibus legitimam habent personam standi in iudicio, etiam si agatur de simplici fundatione Missarum. c. 50. n. 2. pag. 72
Minor restituitur adversus resignationem, stante læsione, vel circumventionem. c. 50. n. 3. p. 72
Minor adversus repudiationem hereditatis paternæ restituendus est, etiam si non integra. c. 50. n. 4. p. 72
Minori non datur restitutio ad revocandum alienata, si adversus repudiatam extranei hereditatem illam imploret. c. 50. n. 8. p. 72
Minor adversus læsivam feodi refutationem in integrum restituitur. cap. 50. n. 9. p. 72
Minor quamvis habeat in casu speciali legitimam personam standi in iudicio, hoc debet intelligi, ut non minus in integrum restitui possit. c. 50. n. 10. & num. 12. p. 72
Minor restituitur adversus renunciationem beneficii jam obtenti, non autem adversus repudiationem obtinendi. ibid. n. 11. p. 72
Minor adversus triennalem adversarii possessionem non restituitur in Gallia. cap. 50. n. 14. p. 72
Minor 14. annorum, quibus concurrentibus beneficium resignare possit. ibid. n. 15. p. 72
Minoris resignantis læsio ex quibus probari possit. cap. 50. n. 16. p. 73
Minor in Gallia, quibus concurrentibus circumstantiis adversus resignationem beneficii restitui soleat. cap. 50. n. 17. p. 73
Minor in resignatione læsus & circumventus imporat remedium reintegrandæ in Gallia. c. 50. n. 19. pag. 73
Relicetur Craver. conf. 90. num. 4. & aliorum opinio contraria. ibid. n. 20. p. 73

Missæ.
Vtrum standum sit juramento Superioris regularis dicentis Missas fundatas fuisse celebratas: Variæ referuntur sententiæ. cap. 100. n. 20. p. 176
Tandem concluditur hoc Iudicis arbitrio remittendum. ibid. n. 21. p. 177
Infirmi non participant in eleemosinis quæ dantur pro Missis. cap. 102. n. 14. p. 181

Monachi.
Monachi vita durante, non debent per monasterium laudemium Domino directo. c. 46. n. 14. p. 65
In successione bonorum monachi, attenditur consti-

tutio vel consuetudo locorum, ubi bona sita sunt. c. 95. n. 1. p. 164
Monacho debetur legitima super bonis sitis in terris Ecclesiæ, non autem super bonis Gallia. c. 95. n. 2. pag. 164
Monachi in Gallia sunt incapaces successionis, & monasterium non habetur loco filii. c. 95. n. 3. pag. 164
Si bona parentis sita sint in Gallia, & partim Avenione, monachus solum habet legitimam in Avenionensibus. c. 95. n. 5. p. 164
Bona sita in locis in quibus monachi non succedunt, non sunt ponenda in globo ad impingendam legitimam. c. 95. n. 6. p. 165
Monachus non computatur in calculo legitimæ in numero liberorum, in locis ubi accretur à legitimæ. cap. 95. n. 7. p. 165
Monachus de fructibus suorum beneficiorum in vita disponere potest, dummodo id fiat sine fraude. c. 95. n. 8. p. 165
Monachus de bonis patrimonialibus quæ ante professionem possidebat, non potest disponere, quia est mortuus mundo. c. 95. n. 13. p. 165
Monachus nihil proprium habere potest. cap. 96. n. 1. pag. 165
Monachus proprietarius decedens, sepultura Ecclesiastica est privandus. c. 96. n. 2. p. 167
Monachi proprietarii quæ sit pena ex Concilio Tridentino. ibid. n. 3. p. 167
Refertur ampla & generalis constitutio Urbani VIII. contra proprietarios. c. 96. n. 9. p. 167
Ut Religiosus qui proprium habere repositus est, privetur sepultura Ecclesiastica, debet præcise monitio Superioris. c. 96. n. 4. p. 167
Monachus vivens non privatur Altaris ministerio ob peccatum proprietatis, nisi prævia monitione. c. 96. num. 5. p. 167
Fallit in iis qui strictam sancti Francisci paupertatem observant. c. 96. n. 6. p. 167
Et in istis admittuntur etiam pro excusatione contentiones. ibid. n. 7. p. 167
Non procedit etiam pena privationis sepulture in delicto proprietatis occulto. c. 96. n. 8. p. 167
Monachus post professionem de bonis per eum antea donatis disponere non potest. c. 96. num. 10. p. 167
Religiosus post professionem intestabilis est. ibid. num. 11. p. 167
Religiosus testari nequit, siue professionem emiserit in monasterio bonorum capaci, siue incapaci. c. 96. num. 12. p. 167
Monachus factus Episcopus non dispensatur à votis substantialibus religionis, sed duntaxat ab accidentibus, veluti silentio, jejuniis, & similibus. cap. 109. n. 7. p. 193
Monachus de jure, alterius monasterii beneficia alii qui prohibetur. part. 2. c. 3. §. 9. n. 35. p. 178
Monachum utrum Abbas coeget possit ad beneficium acceptandum. ibid. n. 36. p. 178
Monachus obedientiarum non potest conquiri, nec excipere de pensione super beneficio imposita. mer. 37. p. 179
Monachi peculium habere possunt ex permissione Superiorum. n. 38. ibid. p. 179

Monasteria.
Quid circa monasteriorum novorum erectionem servetur in Gallia. c. 23. n. 2. p. 22
Excommunicatio contra alienantes domos regularum quomodo intelligenda. ibid. p. 23
Monasteriorum novorum erectio quomodo facienda ex Concilio Tridentino. c. 23. n. 4. p. 23
Monasteria nova ad libitum erigendi privilegia sunt

Rerum & Verborum.

sint hodie revocata. c. 23. n. 5. p. 23
 Monasterii translatio ad locum salubriorem ejusdem
 oppidi non exigit sedis Apostolicæ licentiam, sed
 sufficit consensus Ordinarii. c. 23. n. 7. p. 23
 Quomodo intelligi debeat privilegium mendicanti-
 bus concessum, quo monasteria nova non erigan-
 tur in loco non distante per 300. cannas. ibid. n. 9.
 pag. 23
 Præjudicium quod oritur ex sepulturis & Missis non
 est considerabile in materia erectionis monasterio-
 rum novorum. c. 13. n. 10. p. 24
 Monasterii translatio fit cum omnibus bonis ad illud
 spectantibus. c. 23. n. 11. p. 24
 Monasterium in Gallia non succedit, & si bona pos-
 sideat, statim debet amortizationem. c. 46. num. 27.
 pag. 65
 Monasterii realis exemptio à jurisdictione Episcopi,
 comprehendit personas & bona. c. 60. n. 1. p. 92
 In ordine Sancti Dominici bona professi remanent
 in primo monasterio, non obstante translatione.
 c. 65. n. 1. p. 103
 Quando tractatur de renunciatione, illa debet haberi
 à Conventu, respectu cujus facta est affiliatio.
 c. 65. num. 5. p. 103
 Monasterium coactè recipiens monialem translatam
 debet illius dotem consequi, ex Sanchez. cap. 65.
 num. 9. p. 103
 Monasterio futuro donari potest. c. 83. n. 1. p. 139
 Magna est differentia inter ista duo, constituere seu
 erigere monasterium; & donare pro monasterio
 erigendo. c. 84. n. 2. p. 142
 Episcopus potest mandare, ut monasterium erigatur
 in alio loco quàm ordinato, per fundatorem. c. 84.
 num. 6. p. 142
 Maximè ex rationabili causa. ibid. n. 7. p. 142
 Monasterium succedit monacho, vel Abbas, in bo-
 nis per eum tempore mortis relictis, jure spoli.
 c. 95. num. 9. p. 165
 Monasterium ipsum non potest contravenire testa-
 mento monachi aut professionem facto. cap. 96.
 num. 13. p. 167
 Quidquid datur pro monasterii ingressu, simoniam
 continet. c. 96. n. 25. p. 168
 Monasteria sine autoritate sedis Apostolicæ, & as-
 sensu Episcopi de novo in aliquo loco erigi ne-
 queunt. c. 107. n. 1. p. 189
 Concilium Tridentinum licet in erectione monaste-
 riorum Episcopi licentiam requirat, non excludit
 auctoritatem sedis Apostolicæ. c. 107. n. 2. p. 189
 Monasterium antiquius non potest præcedere novum
 si antiquius nondum in formam conventus fuerit
 erectum, & adimpleta omnia requisita contenta
 in Bulla erectionis. c. 107. n. 6. p. 189
 Monasterii contractus omnes debet fieri capitulariter
 & capitulo legitime congregato. c. 107. n. 7. p. 189
 Monasterio Superioris factum non nocet, ut dicatur
 se habuisse pro spoliato. c. 112. n. 2. p. 198
 Monasterium.
 Monasterio si fuerit unita Ecclesia curam habens ani-
 marum quoad temporalia dumtaxat; Rector, qui
 curam animarum habeat, ab Episcopo institu-
 endus est. part. 2. c. 1. §. n. 6. Si vero pleno jure mo-
 nasterio sit unita, deputatur vicarius amovibilis ad
 numerum monasterii, etiam non requisito Episcopo.
 ibid. n. 8. p. 231
 Ecclesia monasterio pleno jure subiecta, nunquam
 vacat. ibid. n. 9. p. 231
 Quando Ecclesia non est monasterio pleno jure sub-
 jecta, præsentatio Rectoris spectat ad monasteriū
 & institutio ad Episcopum. ibid. n. 6. & 7. p. 231
 Sanleg. Resol. Tom. I. Pars I.

Moniales.

Monialium monasteria erigi nequeunt sine licentia
 sedis Apostolicæ, & Episcopi. c. 23. n. 6. p. 23
 Monialis non potest in monasterio recipi contra vo-
 luntatem capituli. c. 24. n. 3. p. 24
 Atque ita ordinatione Regia sancitum est. ibid. n. 4.
 pag. 24
 In recipiendis ad professionem monialibus, nec solius
 capituli, nec solius Abbatissæ consensus sufficit,
 sed requiritur utriusque. c. 24. n. 5. p. 24
 Moniales quarum numerus definitus est, ultra illum
 numerum recipi non debent: sed nec ultra mona-
 sterii facultates, si dotem non afferant. c. 24. n. 7.
 p. 24
 Monialium professiones non solent redigi in contra-
 ctum publicum coram Notario & testibus. c. 64.
 n. 16. p. 102
 Monialis præcipitanter professæ dotem non acquirit
 monasterio, sæpe decisum fuit. c. 64. n. 2. p. 102
 Alimenta, cessante consuetudine, vel conventionem
 contraria præstata sunt religiose translatæ per
 primum monasterium sub moderata taxatione.
 c. 67. n. 15. p. 104
 Plura de monialibus vide cap. 21. vel verb. *Clausura*.
 Monialium Collegium non potest Episcopus erigere,
 nisi præviâ observatione contentorum in Bullis
 Apostolicis. c. 107. n. 3. p. 189
 Moniales ante actuale monasterii erectionem con-
 siderandæ sunt uti personæ particulares. c. 107. n. 5.
 pag. 189

Monocularis.

Monocularis Ecclesia, seu beneficium quid sit, part. 2.
 c. 2. §. 6. n. 1. & sequentibus. p. 253
 Qualitas beneficii monocularis omnino exprimenda
 est in imperatione. d. c. 2. §. 6. n. 2. Præsertim si age-
 retur de unione dignitatis monocularis. n. 3. p. 253
 Beneficia monocularia Regiæ nominationi non sunt
 supposita. ibid. n. 5. Et utrum beneficia sita extra
 Galliam, faciant ut qualitas monocularis cesset,
 ibid. n. 6. p. 253

Mors.

Mors civilis, & naturalis, quando æquiparentur.
 c. 116. n. 8. p. 205
 Mors civilis de jure Gallico æquivalere naturali, &
 lucra debentur statim, non expectatà morte natu-
 rali. c. 116. n. 20. & 21. p. 206
 Mortuo Pontifice committente gratiam in *Forma*
dignum, aut aliquam dispensationem, non expirat
 commissio, etiam re integra. c. 4. §. 2. n. 18. p. 291

N

Narrativa.

Quando nullus adest contradictor, non est opus
 probatione judiciali Narrativæ; sed sufficit
 quod exequutor extrajudicialiter se informet de
 illius veritate ante executionem literarum Apo-
 stolicarum. part. 2. c. 4. §. 1. n. 22. p. 290
 Narratis duobus vacationis modis alternativè, suffi-
 cit unum membrum alternativæ probare. dicto
 c. 4. §. 1. n. 18. p. 290
 Narrativa probanda est, quamvis consisteret in nega-
 tiva. ibid. n. 19. p. 290
 Narrativa majoris qualitatatis non irritat gratiam, nec
 nocet impetranti. part. 2. cap. 2. §. 3. n. 13. Nisi facta
 fuerit ex dolo. ibid. n. 14. p. 252

Negativa.

Negativa non obtinet dispensationis probati potest,
 sed probatio est difficilis. c. 85. n. 45. p. 147

Gg 3.

Quibus

Index Prior,

Quibus modis Negativa probari possit. part. 2. cap. 4. §. 1. num. 20. p. 290

Negativa clericatus, non factæ publicationis, & similes, probari possunt per confessionem partis. ibid. n. 21. p. 290

Negotiatio.

Negotiatio clericis non omnis prohibita est. cap. 95. n. 16. p. 165

Ut clericus secularis tanquam negociator beneficiorum privationem incurrat, requiritur trina monitio. c. 95. n. 17. p. 165

Clericus licet potest proprios agros excoli facere, & eorum fructus vendere. c. 95. n. 18. p. 165

Sericum est fructus proveniens ex arboribus mororum, mediantibus foliis quæ sunt in fructu quoad illius generis arbores. c. 95. n. 19. p. 165

Quæ facere possit clericus circa fructus & negotiationes suas, sine periculo incursum penarum, quæ de jure clericis negotiatoribus imponuntur. c. 95. num. 20. p. 165

Nepos.

Nepos, vide *Consanguineus*.

Nobilitas.

Nobilitatis probatio ad effectum studii, quomodo, & per quos testes probari debeat. c. 93. n. 5. p. 160

Nominatio.

Intra quod tempus Rex summo Pontifici nominare debeat. c. 89. n. 15. p. 155

Ex Nominatis antiquior præferendus est, nempe non antiquior in gradu, sed qui prius nominatus fuit. c. 93. n. 28. p. 161

In nominatione antiquior præferendus est, quamvis esset tantum Baccalaureus, & posterior habuisset gradum Doctoratus, vel esset tantum Artium Magister, & posterior esset Iurium Doctor. cap. 93. num. 29. p. 161

Prior in nominatione præfertur, quamvis esset posterior in præsentatione. c. 93. n. 30. p. 161

Nominatio Regia quomodo differat à collatione per Regem facta jure Regaliæ. part. 2. c. 3. §. 13. n. 34. p. 189

Ex Regia nominatione in Gallia producit & acquiritur jus in re. ibid. n. 35. p. 186

Nominatus à Rege, quamvis statim administret bona temporalia dignitatis, non tamen exercere potest spiritualia, nisi confectis Bullis. ibid. n. 36. p. 186

Nominatio Regia non extenditur ad beneficia vacatura per resignationem aut permutationem sine fraude factam. dicto cap. 3. §. 13. n. 37. p. 186

Nominatio Regia in quibusdam casibus non admittitur, de quibus. ibid. n. 38. p. 186

De nominatione solemnī, & non solemnī. part. 2. c. 4. §. 6. n. 21. p. 296

Notarius.

Ob juramentum & stipulationem Notarii, utrū jus acquiritur donatario irrevocabiler. c. 83. n. 11. pag. 140

Notorium.

Notorium crimen quod dicatur. c. 41. n. 10. p. 55

Ad excludendum notorium, sufficit causa colorata. ibid. n. 11. p. 55

Notorium facti transeuntis indiget probatione. ibid. num. 12. p. 55

In delictis notoriis requiritur causæ cognitio, quando proceditur contra absentem. c. 41. n. 13. pag. 55

Novitiatus.

Novitiatus debet esse continuus absque interruptione, maxime in monialibus. c. 24. n. 9. p. 25

Alias professio est nulla. c. 77. n. 14. pag. 130

Novitiatus annuum sufficit continuari, & compleri ante anni decimumquinti finem. c. 77. n. 15. p. 130

Professio est valida, quamvis interruptio aliqua intervenierit, si prius totus annus novitiatus fuisset completus. c. 77. n. 17. p. 130

Novitiatus annus numerandus est à die quo novitiatus suscepit habitum, quamvis eo tempore non attigisset annum decimumquintum. ibid. n. 16. p. 130

Professio emissā ante completum annum novitiatus, nequidem valet tanquam simplex votum. cap. 77. num. 20. p. 131

Novitiatus recedens, etiam non petitā licentiā, nullam incurrit irregularitatem ad Ordines, vel beneficia Ecclesiastica secularia, vel regularia. c. 77. n. 21. p. 131

Novitiatus annus integer & completus requiritur pro forma: ideo si non observetur, corrigitur actus ipso jure, etiam sine declaratione. c. 77. n. 24. p. 131

Professio est nulla, etiam si deficerent ab anno novitiatus duæ tantum, vel tres horæ. c. 77. n. 23. p. 131

Hoc non procedit in eo qui tenetur ex præcedenti voto religionem profiteri; potest enim professi non completo novitiatus anno, & ante decimum sextum annum, secundum aliquos. c. 77. n. 24. p. 131

Novitiatus annus non solum debet esse continuus, sed etiam tempus quo differtur professio post elapsum novitiatus annum. c. 78. n. 1. p. 132

Interruptio modica post completum novitiatus annum, non nocet, dummodo habitus non fuerit dimissus. c. 78. n. 2. p. 132

Qualibet modica interruptio intra annum novitiatus, reddit professionem nullam. c. 78. n. 3. p. 132

Interruptio aliquot horarum post finitum novitiatus annum, non nocet, si habitus non fuerit dimissus animo deferendi religionem. c. 78. n. 4. p. 132

Interruptio post finitum novitiatus annum, cum dimissione habitus facta animo exequendi religionem, reddit professionem nullam, etiam si sit modicum intervallum. c. 78. n. 5. p. 132

Privilegia quibusdam religiosis concessa, quibus permittitur se conjungere tempore novitiatus interrupti, sunt sublata per Concil. Tridentin. cap. 78. n. 6. pag. 132

Novitius.

Novitiorum ad professionem receptio non solum pertinet ad Superiorem conventus, sed copulatur ad ipsum, & ad capitulum. c. 78. n. 15. p. 133

In receptione novitiorum ad professionem adhibendus est consensus conventus, in quo novitius pro majori parte anni in novitiatu pertransit. cap. 78. num. 17. p. 133

Infirmatio, quæ pro forma requirebatur ex constitutione Sixti V. in receptione ad professionem, sublata est per constitutionem Clementis VIII. & in quo consistat. c. 78. n. 18. p. 133

Monasterium utrū petere possit à novitio excrente expensas pro ejus alimentis factas. cap. 14. num. 3. pag. 12

Monasterium nihil petere potest à novitio, ne liber ejus exitus impediatur. c. 14. n. 4. p. 12

Novitius non amittit beneficia donec professionem emisit. part. 2. c. 5. §. 5. n. 20. p. 12

Novitius, durante anno novitiatus, ex veriori sententia non potest resignare sua beneficia, nisi servata forma Concilii Tridentini, & intra duos ultimos menses sui novitiatus. eodem cap. 5. §. 5. n. 21. & 22. pag. 12

Novalia.

Novalium appellatione quid veniat. c. 101. num. 1. pag. 178

Novalia si juncta sint cum alio prædio, debent decimari eo modo quo illud prædium. c. 101. num. 2. pag. 178

Novitius.

Rerum & Verborum.

Novatio.

Quæ requirantur ad inducendam novationem primæ donationis per secundam. capit. 83. numero 6. pag. 140

Numeratio.

In rebus commixtis & inseparabilibus, numeratio totius corporis fieri debet, quamvis essent plures domini. c. 67. n. 13. p. 110

Numerata Ecclesia.

De Ecclesia numerata, seu receptiva, part. 2. c. 2. §. 5. per tot. p. 253

Ecclesiæ non numeratæ beneficia non vacant, & non possunt impetrari. ibid. n. 4. p. 253

Nunciatus.

De potestate Nuncii circa beneficiorum collationem. Remissive. part. 2. c. 3. §. 6. n. 32. p. 270

Nuptia.

Conditio retrahens à nuptiis temporalibus nulla est; & pro non scripta habetur. cap. 45. num. 11. pag. 63

Quæ sit ratio cur conditio retrahens à nuptiis temporalibus sit semper nulla; non tamen semper quæ à nuptiis spiritualibus. capit. 45. numero 13. pag. 63

O

Obedire.

Obedire tenetur subditus suo Superiori, quando solum habet dubitationem utrum quod sibi præcipitur sit illicitum, si id non cognoscatur evidenter. c. 21. n. 10. p. 21

Obedientiarum.

Obedientiarum monachos electos reicere potest Superior regularis, & admissos remove ad libitum. part. 2. c. 3. §. 9. n. 30. Non tamen potest illos cogere ad acceptanda beneficia alterius monasterii. ibid. n. 34. p. 278

Obedientiarum prioratus quare sic nuncupati. part. 2. c. 3. §. 10. n. 12. p. 280

Obedientia reformatorum semper revocabilem reddit provisionem. part. 2. c. 1. §. 6. n. 18. p. 233

Oblati.

Oblati quamvis votum emisissent, non propterea censendi sunt religiosi. c. 113. n. 1. p. 200

Oblati non mutant habitum secularem, Conversi vero regulari habitu induuntur. cap. 113. num. 2. pag. 200

Nec Oblati, nec Conversi dici possunt religiosi, nisi votum in aliqua religione juxta institutum illius emisissent. c. 113. n. 3. p. 200

Oblati qui non sunt verè religiosi, non gaudent fori privilegio, nisi quandiu actualiter sunt in consortio monasterii, cui se obtulerunt. c. 113. num. 4. pag. 200

Oblatio religioni sit aliquando animo profitendi, aliquando verò simpliciter, & hoc casu potest fieri, vel quoad personam tantum, vel etiam quoad bona ipsius Oblati. c. 113. n. 5. p. 200

Oblatus si de bonis suis non disposuerit, illi succedunt proximiores ab intestato. cap. 113. numero 6. pag. 200

Oblatio simpliciter de bonis offerentis facta, intelligitur de bonis presentibus, nec extenditur ad futura, nec ad bona tempore oblationis reservata. c. 113. n. 7. p. 200

Oblationes.

Oblationes spectant ad Parochum, non ad Rectorem capellæ: distingue ut ibi. c. 53. n. 8. p. 99

Ex oblationum perceptione arguitur, curam spectare ad eum qui illas percipit. capit. 63. numero 9. pag. 99

Oblationum administratio ad certum usum factarum, pertinet ad Parochum. capit. 63. numero 11. pag. 99

Observantia.

Quando agitur de observantia interpretativa, non est necesse ut probentur omnia ad præscriptionem requisita, sed sufficit solam observantiam probare. c. 60. n. 11. p. 93

Observantia interpretativa quid possit, & an debeat esse præscripta. c. 39. n. 11. p. 52

Observatio.

Observatio transactionis in certis capitibus, non nocet quoad alia ejusdem capita non observata. c. 61. num. 12. p. 95

Observantia contraria adversus transactionem, qua tollitur Episcopi jurisdictio, juvat Episcopum, etiam non probata scientia Capituli. c. 61. num. 14. pag. 95

Observantia non suffragatur adversus qualitates expressas & claras, requisitas ex fundatione, sed tantum in casu dubio. c. 118. n. 39. p. 212

Occultans.

Filius privandus est beneficio propter delictum patris occultantis possessorem illius mortuum. c. 97. num. 18. p. 171

De occultantibus corpus defuncti, part. 2. cap. 5. §. 1. num. 21. p. 307

Occultum.

Occultum non creditur quod testibus probari potest. c. 120. n. 31. p. 218

Officium.

Electus à summo Pontifice ad aliquod officium, aut ab alio confirmatus, non potest illi renunciare, nisi in manibus ipsius. c. 18. n. 4. p. 17

Officium parvum Beatissimæ Virginis, & Mortuorum, quando & à quibus recitari debeat, ad hoc ut lucrentur distributiones quotidianas. c. 52. n. 7. pag. 77

Officia parva prædicta utrum extra chorum recitanda sint ex obligatione. c. 52. n. 8. p. 77

In concessione officiorum ad vitam, non sunt observandæ solemnitates requisitæ in alienatione bonorum Ecclesiæ. c. 74. n. 2. p. 125

Officium fuisse solitum concedi ad vitam, probari potest per testes. c. 74. n. 5. p. 126

Officii concessio ad vitam facta per totum Capitulum, revocari nequit, quia Capitulum nunquam moritur. c. 74. n. 6. p. 126

Officialibus sine causa remotis competunt remedia possessoria. c. 74. n. 12. p. 126

Officia ad vitam alicui concessa vacare non possunt nisi uno ex tribus modis, videlicet per obitum, renuntiationem, vel delictum. cap. 74. numero 13. pag. 126

Officium qui emit soluto pretio, habet regressum contra vendentem pro restitutione pretii, quamvis emptio scienter facta fuisset. cap. 74. num. 14. pag. 126

Per acceptationem officii secundi incompatibilis, inducitur tacita renunciatio primi. cap. 18. num. 5. pag. 17

Officia claustralia in Gallia sunt perpetua, & Regiis nominationibus supponuntur. part. 2. c. 1. §. 6. n. 19. pag. 233

Officia claustralia resignantur in favorem in Gallia, etiam cum reservatione pensionis. ibidem, num. 20. pag. 233

Index Prior,

Onera.

Onera quædam realia, alia personalia, alia denique mixta, & quomodo inter se differant. Forenses, quomodo ad onera illa contribuere teneantur. c. 38. n. 1. p. 49

Optio.

Ius optandi non est fundatum in jure communi, sed tantum in consuetudine. c. 110. n. 1. p. 194

Consuetudo optandi videtur contra jus commune, cum per eam quis acquirat jus spirituale, propria auctoritate. c. 110. n. 2. p. 194

Sed responderetur adhibita distinctione ex mente Rota c. 110. n. 3. p. 194

Optandi consuetudo quanto tempore inducatur, siue sit contra, siue præter jus. cap. 110. numero 4. pag. 195

Optio intra quod tempus, quomodo, & à quibus fieri debeat. ibid. n. 5. p. 195

Optioni locus non est in beneficiis summo Pontifici reservatis. ibid. n. 6. p. 195

In beneficiis juris patronatus laicalis vel mixti, non cadit optio, nisi ad sit contraria consuetudo. c. 110. n. 7. pag. 195

Optio cadit in beneficiis per obitum vacantibus; non per resignationem, aut permutationem. c. 110. n. 8. pag. 195

Expenditur ratio qua nonnulli probant, in beneficiis resignatis vel permutatis optioni locum non esse: & vera proponitur ratio. c. 110. num. 9. & 10. pag. 195

Optioni locus non est in resignatione facta in manibus Papæ in favorem; secus si Papa simpliciter contulerit in vim simplicis resignationis, vel per privationem. c. 110. n. 11. & 12. p. 195

Consuetudo & statutum à pari procedunt in materia optionis. c. 110. n. 16. p. 195

In quacumque provisione Apostolica, si clausula prægnantes apponantur, cessabit optio. c. 110. n. 17. pag. 195

Sed tamen in provisionibus quæ non motu proprio, sed ad partis petitionem fiunt per Papam, requiritur specialis derogatio juris optandi. c. 110. n. 18. pag. 195

Optandi consuetudo valida est adversus provisos Apostolicos. ibid. n. 19. p. 195

Iuris optandi derogatio facillè conceditur in Cancellaria. c. 110. n. 20. p. 196

In materia optionis, magna est differentia inter resignationem, & coadjutoriam. cap. 110. num. 23. pag. 196

Ordinarius.

Ordinarius non potest cognoscere de validitate provisionum, quando disputatur de potestate Legati, vel alterius Superioris. c. 5. n. 1. pag. 5

In Gallia servatur opinio Selvæ & Barbatæ, quod per constitutionem procuratoris ad resignandum coram Papa, ligata sunt manus Ordinarii. cap. 26. num. 25. p. 30

Ampliatur ut procedat, siue revocatio fuerit intimata procuratori, siue non; sufficit tamen scientia procuratoris, vel Superioris, secundum Doctores Gallos. c. 26. n. 26. p. 30

In dubio præsumitur pro iudicio Ordinarii, nisi de dolo, & irrationabilitate constet. cap. 59. num. 10. pag. 91

Si provisos Apostolicus post signatam supplicationem decedat in mense ordinario, collatio spectat ad Ordinarium. part. 2. c. 3. §. 1. n. 11. p. 255

Ordinarius in Gallia utrum conferre possit post constitutum procuratorem ad resignandum coram

Papa. dict. cap. 3. §. 1. n. 18. & 19. p. 255. & 256

Ordinarius, sede Apostolica vacante, Parochiales Ecclesias conferre potest, non obstante reservatione clausa in corpore juris. part. 2. c. 3. §. 2. n. 43. pag. 258

Ordinarius collator quando dicatur negligens ad effectum devolutionis. part. 2. c. 3. §. 4. n. 9. Et quod non sit negligens, nisi data scientia vacationis, dict. c. 3. §. 4. n. 10. p. 261

Ordinarius non potest conferre beneficia litigiosa, & si contulerit, dicitur attentare, & locus erit sequstrationi. part. 2. capit. 3. §. 3. numero 39. & 40. pag. 261

Ordinarius conferre non potest beneficia jam collata contra formam Concilii Tridentini, & ea de causa vacantia. dict. c. 3. n. 43. p. 261

Ordines.

Causa nullitatis suspensionis ordinum coram Episcopo tractanda est in prima instantia. cap. 53. n. 5. pag. 79

Quæ sit differentia inter dispensationem super susceptis Ordinibus, & sententiam declarationis nullitatis ipsorum. c. 53. n. 6. p. 79

Ordinum suspensio ex causa metus nulla redditur. c. 53. n. 12. p. 80

Ordinem presbyteratus qui ante 25. suæ ætatis annum suscepit, & in eo ministravit, incapax est beneficiorum: & collatio illi facta, nulla est ipso jure. part. 2. capit. 5. §. 2. numero 11. Limitatur numero 12. nisi talis esset in probabili ignorantia. pag. 308

Ordinari nemo debet, nisi ratione Ecclesiæ cui est adscriptus, ex Concil. Tridentin. & quomodo hoc intelligatur. part. 2. capit. 1. §. 11. numero 3. pag. 241

Nemo ad sacros ordines admitti debet sine titulo beneficii, vel patrimonii: aliàs Episcopus de proprio illum alere tenetur. part. 2. cap. 1. §. 11. num. 4. & 5. pag. 241

Proprius Episcopus ad collationem ordinum dicitur ille, in cujus diocesi quis pensionem habet. part. 2. c. 1. §. 4. n. 9. p. 243

Ornamenta.

Ornamenta Ecclesiæ quis facere teneatur. c. 33. n. 3. pag. 51

P

Pactum.

Pactum valet cum resignante factum, quod signatur ultimum in Choro locum tenet. num. 13. p. 67

In iis quæ ex sola Ecclesiæ constitutione prohibita sunt, non sufficit sola voluntas, nisi etiam interueniat pactum. c. 75. n. 3. p. 217

Papa.

Papa dicitur habuisse scientiam alicujus negotii, quando illam habuit mediantibus Committentibus ab ipso deputatis. c. 62. n. 14. p. 97

Beneficia per obitum apud Sedem vacantia, solus summus Pontifex sine Regis nominatione conferre potest. c. 89. n. 9. p. 155

Papa habet omnimodam potestatem in beneficiis. part. 2. c. 3. §. 1. n. 1. p. 255

Papa potest concurrere in collatione beneficiorum cum quolibet Ordinario, & quæ sit differentia inter hanc collationem, & illam quæ sit jure devolutio. dict. c. 3. §. 4. n. 7. p. 262

Idem dicendum est de Legato, qui concurret cum Ordinario

Rerum & Verborum.

Ordinario, & illum praevenire potest. *ibid.* n. 11. pag. 263
 Papa conferens jure devoluto, non censetur voluisse uti jure praelationis. *ibid.* n. 12. Et tunc non datur de alio vacationis modo, non obstante clausula, *Et alio quovis modo.* *ibid.* n. 13. p. 263
 Quando Papa providet uti concurrens cum ordinario, devolutio non est probanda per gradus. *ibid.* num. 16. p. 263
 Quae sint probanda quando Papa providet jure concursus, dicto c. 3. §. 4. n. 14. p. 263
 Papa potest praevenire Cardinalem, non obstante indulto. *part. 2. c. 3. §. 5. num. 36.* Sed hoc casu debet fieri expressa mentio & derogatio indulti. *num. 37.* & quando dicatur sufficienter derogatum. *n. 38.* pag. 267
 Papa non concedit coadjutorias beneficiorum sub indulto Episcopi Cardinalis existentium, neque valet coadjutoria sine expressa derogatione indulti. dicto §. 5. n. 39. p. 267
Parochia, Parochus.
 Ecclesia Metropolitana vel Cathedralis, est communis Parochia totius dioeceseos. c. 56. n. 1. p. 85
 Non potest procedi ad erectionem Parochiae per via separationis ab Ecclesia Cathedrali, nisi de consensu ipsius Ecclesiae Cathedralis. c. 56. n. 7. p. 86
 Ecclesia parochialis potest nunciare novum opus aedificanti capellam intra limites suae Parochiae. c. 63. n. 17. p. 99
 Parochiae jura consistunt in eo, quod quilibet diebus festis Missam audit in sua Parochia, sed hoc est de consilio, non de precepto. *capit. 63. numero 20.* pag. 99
 Secundò, ut Parochiani Sacramenta ab Ecclesia Parochiali recipiant. c. 63. n. 21. p. 99
 Tertio, ut jus sepeliendi competat Parochiae, nisi sepultura fuerit in alia Ecclesia electa, vel alibi sit sepulchrum majorum. *ibid.* n. 22. p. 100
 Quarto, jus quartae funeralis competit Parochiae, quae in hoc habet intentionem fundatam. c. 63. num. 23. pag. 100
 Quintò, in jure Decimarum. *ibid.* n. 24. p. 100
 Sextò, in jure percipiendi oblationes, & alias spirituales obventiones. *ibid.* n. 25. p. 100
 Parochialis Ecclesia utrum possit facere officium in aliena Parochia, ad quam corpora defunctorum portant tempore funeris. Refertur decisio Rotae, quod Parochia non possit ibidem officium facere, sed hoc spectat ad illam Ecclesiam, in qua corpus sepelitur. c. 63. n. 26. p. 100
 Parochi non possunt cogere ut officia novendialia, & finis anni pro mortuis fiant in eorum Ecclesiis, quando sepultura est in alia Ecclesia. c. 63. num. 27. pag. 100
 Parochus regulariter non tenetur ad plus, quam ad tenendum simplicem Clericum qui eum adjuvet. c. 5. n. 2. p. 25
 Quadragesimali, vel Paschali tempore, Parochus potest externos confessores advocare, si ipse non sufficiat: nec propterea dandus est ei adjutor, ex mente Rotae, cujus sententia concordatur cum declarationibus Sac. Congregat. c. 25. n. 3. p. 25
 Parochus habet intentionem fundatam in perceptione decimarum ex omni genere fructuum in tota Parochia. c. 39. n. 1. p. 51
 Parochus tenetur singulis diebus infirmos visitare, & providere ne sine Sacramentis decedant. *cap. 115. num. 9.* p. 203
 Parochus proprius ad matrimonium quis dicatur. c. 120. n. 19. p. 217

Parochus quis sit eorum qui student in aliquo loco, aut famulantur, aut de puellis educationis gratia in monasterio existentibus. c. 120. n. 21. p. 217
 Parochialis Ecclesiae materia per quos explicetur. *part. 2. c. 2. §. 3. n. 21.* p. 253
 Parochus quando removeri possit in Ecclesiis unitis pleno jure subjectis, vel non subjectis. *part. 2. c. 1. §. 6. n. 7.* p. 233
 Parochus non incurrit poenam privationis propter absentiam, nisi praevia citatione, & servatis servandis. *part. 2. c. 1. §. 9. n. 37.* p. 238
Partiarius.
 Partiarius tenetur solvere decimam animalium pro sua portione. c. 67. n. 18. p. 110
 Partiarii portio numeratur, nulla facta cumulatione partis Dominicae. *ibid.* n. 19. p. 111
 Partiarius, vide *Colonus.*
Pater.
 Pater professus sua bona inter liberos dividere potest. c. 96. n. 14. Etiam inaequaliter. n. 16. p. 167
 Intelligit si de illis non disposuerit ante professionem. *ibid.* n. 15. p. 167
 Fallit si pater ingressus sit monasterium bonorum incapax in communi. *ibid.* n. 17. p. 168
 Ingressus religionem paupertatem strictam observantem, habetur pro naturaliter mortuo. c. 96. n. 18. pag. 168
 Pater professus sua bona inter liberos dividens, non indiget licentia sui Superioris. c. 96. n. 19. p. 168
 Differentia quoad facultatem dividendi inter liberos bona sua, inter religionem bonorum in communi incapax, & incapax, non videtur ratione nititur, licet sit communiter recepta. c. 69. n. 20. p. 168
 Explicantur casus in quibus pater post professionem bona sua dividit inter liberos, & quantum relinquere teneatur liberis, quantum monasterio. c. 95. num. 21. p. 168
 Quomodo intelligendum sit & practicandum quod dicitur, patrem teneri aequalem partem monasterio cum liberis relinquere. c. 96. n. 23. p. 168
 Verum divisio illa per patrem fieri possit inter filios illegitimos. c. 96. n. 24. p. 168
Patrimonialia.
 Patrimonialia quae dicantur beneficia. *part. 2. cap. 2. §. 4. n. 1.* Et quod hoc casu in impetratione fieri debeat mentio hujus qualitatis. *ibid.* n. 2. p. 253
Patronus.
 Praesentatio unius ex compatronis, alterius jura coadjuvat. c. 15. n. 9. p. 14
 Limita ut *ibid.* & *cod. c. 15. n. 12. in fin.* p. 14
 Quando agitur de derogatione qualitatum fundatoris, major pars Patronorum non praedjudicat minori, sed unius oppositio derogationem impedit. c. 31. n. 24. p. 42
 Permutatio non exigit consensum Patroni, sed sufficit illius requisitio: quod tamen in Gallia non admittitur, nec valet permutatio renuente Patrono. c. 32. n. 25. & 26. p. 42
 In beneficiis patronatus sufficit assensus Patronorum interveniens post collationem. c. 118. n. 6. p. 210
 Beneficium potest conferri non habenti qualitates ex fundatione requisitas, si interveniat consensus Patronorum. c. 118. n. 9. p. 210. Sed *cod. cap. vide num. 38.* p. 212
 Collatio facta per Ordinarios ad praesentationem patronorum, nulla est, si non interveniant edicta juxta formam *cap. fin. de elect. in 6. c. 118. num. 10.* pag. 210. de quo tamen vide *cod. cap. num. 41.* pag. 112
 Quali possessio praesentandi suffragatur quoad successores

Index Prior,

celliores Patronorum. cap. 118. num. 11. & num. 18.
 pag. 210. & 211
 Patronus laicus re non integra variare non potest :
 Et quando res dicatur non integra. c. 118. n. 20.
 pag. 211
 In casibus in quibus Patronus laicus potest variare,
 per secundam praesentationem non potest proce-
 dere à prima, sed variatio admittitur cumulativè.
 ibid. n. 21. p. 211
 Quando ille, qui praesentatus fuit à medietate Patro-
 norum, obtinuit institutionem, perinde est ac si
 ab omnibus Patronis fuisset praesentatus. c. 118.
 num. 24. p. 211
 Patroni tenentur se informare de qualitatibus in
 praesentando ex fundatione requisitis, nec fundatio-
 nis ignorantiam allegare possunt. cap. 118. num. 32.
 pag. 211
 Patrono contempto, permutatio nulla est; & utrùm
 permutari possit beneficium contra voluntatem
 Patroni. part. 2. c. 4. §. 8. num. 22. & sequent. p. 300.
 & 301
 Patronis non currit quadrimestre, si lis contra ipsos
 moveatur per procuratorem jurisdictionalem Epi-
 scopi. part. 2. c. 4. §. 9. n. 25. p. 303
 Patronis datur novum quadrimestre, si praesentatus
 non acceptaverit, & mortuus fuerit. numero 27.
 pag. 304
 Episcopus potest prorogare tempus Patronis. ibid.
 num. 28. p. 304
 Si patronus lite pendente praesentaverit, Episcopus
 non tenetur illum admittere, potest tamen gratio-
 se conferre, si velit. ibid. n. 29. p. 304
 Patronus seipsum praesentare non potest, tamen Epi-
 scopus per viam supplicationis illum potest ad-
 mittere. ibid. n. 30. p. 304
 Praesentatus à majori parte Patronorum, si impetret
 gratiam, si *neutri*, non debet annullari praesentatio
 facta à majori parte. c. 4. §. 3. n. 9. part. 2. p. 292
 Patroni si praesentaverint nulliter, non est opus in
 gratia, si *neutri*, apponere derogationem juris patro-
 natus. ibid. n. 11. p. 292
 Patronus non potest impedire quin alius construat
 capellam in Ecclesia patronata. part. 2. c. 1. §. 10.
 num. 10. pag. 240
 Patrono consentiente, beneficium manuale converti
 potest in perpetuum, & è contra. part. 2. c. 1. §. 6.
 num. 24. p. 234
Paupertas.
 Paupertatis voto non repugnat quod vivens bono-
 rum suorum possessionem retineat, restrictam ta-
 men ad Superiorem voluntatem. c. 51. n. 13. p. 75
Pecunia.
 Pecunia non potest dari pro beneficio, etiam sub
 praetextu expensarum. c. 19. n. 7. p. 18
 An verò dari possit ad redimendam vexationem. Re-
 missivè. c. 19. n. 10. p. 18
 Pecuniam dare potest possessor beneficii ad redimen-
 dam injustam vexationem. c. 19. n. 8. p. 18
 Qui beneficium non possidet, sed illud petit, non
 potest dare pecuniam, etiam sub praetextu redi-
 mendae vexationis. c. 19. n. 9. p. 18
Pensio.
 Pensionis computatio fieri debet, ex sententia aliquo-
 rum, secundum ratam temporis quo pensionarius
 vixit. c. 22. n. 6. p. 21
 Pensionis beneficiariae annus computari debet ad ra-
 tam temporis perceptionis fructuum, non tempo-
 ris vitae illius, & haec est vera sententia. c. 22. n. 7.
 pag. 22
 Anni computatio in materia pensionum Ecclesiasti-

carum incipit à die, quo pensiones reservatae sunt;
 à quo tempore computatio fit ratae fructuum per-
 ceptorum. Quod propositis exemplis explicatur.
 c. 22. n. 8. p. 22
 Pensio de jure peti non potest, litteris non confectis.
 c. 26. n. 38. p. 30
 Pensionis reservatio nulla est, si non fuerit facta men-
 tio alterius pensionis super eodem beneficio im-
 positae. c. 6. n. 1. p. 5
 Temporis diuturnitas validam reddit concessionem
 pensionis, in qua mentio pensionis anterioris fa-
 cta non fuit. c. 6. n. 2. p. 5
 Pensio affecta vicio si moniae, vel alio reali, nulla
 temporis diuturnitate confirmatur. c. 6. n. 3. p. 5
 Quo remedio succurrendum sit in Gallia ei, qui nul-
 liter pensionem obtinuit, non facta mentione
 pensionis anterioris super eodem beneficio jam
 impositae. c. 6. n. 4. p. 5
 Pensionis impositae super beneficio debitor potest
 quodcumque pensionem extinguere. c. 53. n. 1.
 pag. 46
 Non potest fieri inhibitiō & conventio de non ex-
 tingendo pensionem. ibid. n. 2. p. 46
 Pensionis extinctio cedit in utilitatem Ecclesiae, quia
 pensio est onus beneficii, & servitus imposita Ec-
 clesiae. c. 35. n. 3. p. 46
 Non valet actus, per quem pensio redditur inextin-
 guibilis, tanquam Ecclesiae praedjudicans. c. 35. n. 4.
 pag. 46
 Non valet mandatum irrevocabile factum creditori,
 ad exigendam pensionem Ecclesiasticam. ibid. n. 5.
 pag. 46
 Pensiones Ecclesiasticae non sunt in commercio no-
 stro quoad jus, sed tantum quoad factum. c. 35. n. 7.
 pag. 46
 Pensionis Ecclesiasticae extinctio regulariter non
 praesumitur facta in fraudem creditorum. c. 35. n. 8.
 pag. 46
 Actio ad petendam pensionem non datur nisi contra
 eum qui beneficii fructus percipit. cap. 3. §. 5. num. 9.
 pag. 46
 Qui non habet possessionem beneficii, non tenetur
 ad solutionem pensionis super eo impositae. c. 35.
 num. 10. p. 46
 Fructus beneficii accrescunt praesentibus cum suo
 onere pensionis super beneficio impositae. c. 35.
 num. 14. p. 46
 Qui fuit negligens in exigendo pensionem, non ha-
 bet pro ea actionem contra successorem. c. 47.
 num. 23. p. 67
Pensio, quomodo.
 Quando & quomodo pensio dicatur assignata in ti-
 tulum beneficii, singulariter explicatur. part. 2. c. 1.
 §. 4. n. 22. p. 14
 Pensio reservata sub conditione, cessat resignans
 consensus, si conditio non fuerit adimpleta. d. c. 1.
 §. 4. n. 32. Idem de consentiente extinctioni sub
 conditione, quod pensio transferretur super alio
 beneficio. n. 34. p. 15
 Pensio super praebendis Theologalibus, & Praecepto-
 rialibus imponi non potest. dicto §. 4. num. 11. Si
 tamen quis illam acceptaverit, condemnatur in
 Gallia ad solutionem. ibid. n. 52. p. 126
 Episcopus pensionem tribus ex causis in Gallia re-
 servare potest. ibid. n. 80. Non tamen per modum
 Quotae, n. 82. Nec super beneficio tertii. num. 84.
 p. 128
 p. 228. & c. 4. §. 7. n. 21. & 22.
 Pensio non debetur si nulli fructus ex beneficio per-
 cipiantur. part. 2. c. 1. §. 4. n. 100. Fallit si non per-
 ptio oritur propter absentiam, aut negligentiam
 possidentis

Rerum & Verborum.

possidentis beneficium. n. 104.

p. 229

Pensio cui.

Laicus pensionis incapax est. part. 2. c. 1. §. 4. num. 2.

Intellige ut n. 16. Quid de infantibus. n. 3. p. 222

Minor septennio non est capax pensionis, sed qui septennio est, illam obtinere potest. ibid. n. 7. p. 223

Illegitimus clericatum obtinens, capax est pensionis. ibid. n. 10. 11. & n. 14. Quid de expositis: n. 12. 13. & 15. p. 223 & 224

Expositi, ad Clericatum sine dispensatione non sunt admittendi. ibid. n. 16. & 18. p. 224

Illegitimus an possit obtinere pensionem super eadem præbenda, super qua olim ejus pater pensionem habebat. ibid. n. 20. & 21. p. 224

Exigatur.

Pensio non exigitur, nisi Bullis confectis, saltem in foro exteriori, sed tamen extingui potest sub simplici signatura. dicto §. 4. n. 4. & 5. p. 223

Litteræ Apostolicæ mandantur executioni pro obtinenda solutione pensionis, non obstante exceptione nullitatis ex vultu litterarum resultantis. d. c. 1. §. 4. n. 6. p. 223. maxime contra consentientem. num. 8. p. 226

Procurator pensionem exigens, utrum teneatur probare quod ejus principalis supervivat. d. c. 1. §. 4. num. 9. 1. p. 228

Excessiva.

Si pensio medietatem fructuum excederet, stante clausula, dummodo medietatem fructuum non excedat, pensio non debet annullari, sed deduci ad legitimum modum. dicto §. 4. n. 42. & 43. p. 225

Pensiones in Gallia non solent excedere tertiam partem fructuum. ibid. n. 44. & 45. p. 225

Resignatarius, aut cessionarius non potest allegare excessum pensionis, sed illi dicitur quod solvat, vel dimittat. n. 46. Idem de resignatario resignarii. num. 47. p. 226

Limitatur tamen primo, nisi pensionarius fuisset negligens: n. 48. Secundo, nisi ageretur de beneficio curato: n. 49. Quæ tamen limitatio vix admittitur in Gallia. n. 50. Tertio limitatur, nisi pensio esset abusiva, absorbens ferè omnes fructus: n. 53. Quarto limitatur in successore per obitum, qui de excessu opponere potest: n. 56. & de nullitate dicere. n. 57. p. 226

Pensiones regulariter à Papa non conceduntur ultra medietatem reddituum beneficii. ibid. n. 55. p. 226

Successor.

Qui nec juris, nec possessionis successor est, ad pensionis solutionem teneri non potest. d. c. 1. §. 4. num. 61. p. 226

Pensiones decursæ peti possunt vel contra successorem in beneficio, vel contra hæredes resignarii ad electionem pensionarii. ibid. num. 63. Intellige dummodo constet de diligentibus. n. 64. p. 227

Pensio Papæ auctoritate creata, ligat successores. ibid. n. 78. Idem si reservata fuerit ab Episcopo pro bono pacis. n. 79. p. 228

Successori debent intimari Bullæ creationis pensionis, alias non datur contra ipsum manutentio: n. 85. Si tamen successor consenserit, illud revocatur in dubium. n. 86. p. 228

Quasi possessio exigendi contra antecessorem, prodest ad manutentionem contra successorem. n. 87. pag. 228

Successori intimatio litterarum quando non sit facienda. n. 88. & 89. p. 228

Privatio.

Clericus utrum propter homicidium privandus sit pensione. dicto §. 4. n. 66. p. 227

Ad effectum privationis ob non solutam pensionem, aut canonizationis regressus, requiritur scientia certa. d. §. 4. c. 1. n. 90. p. 228

Privatio beneficiorum obtinendorum, utrum ad pensiones extendatur. ibid. n. 96. p. 228

Hæreticus privandus est pensionibus, tam obtentis, quam obtinendis. ibid. n. 101. p. 229

Per promotionem ad Episcopatum, pensiones amittuntur. ibid. n. 103. p. 229

Per contractum matrimonii pensiones amittuntur, etiamsi matrimonium esset nullum. part. 2. c. 5. §. 4. n. 17. & 18. p. 310. Dummodo nullitas non procedat ex defectu consensus. ibid. n. 24. p. 311

Episcopus.

Episcopus auctoritatem suam regulariter in creatione pensionis non potest interponere, sed solus Papa. part. 2. c. 1. §. 4. n. 71. Et hoc procedit etiam in Gallia: n. 72. potest tamen Episcopus hoc facere ex justa causa: n. 73. veluti ex causa studiorum sui nepotis: num. 76. vel causa alimentorum, quæ in dubio præsumitur: n. 77. Et quæ sint causæ ob quas Episcopus potest autorizare pensionem. num. 18. p. 227. & 228

Translatio.

In Gallia non admittuntur translationes pensionis in alias personas. dicto §. 4. n. 56. c. 1. part. 2. p. 227

In translatione pensionis jam creatæ, etiam super eodem beneficio, non sunt exprimendæ pensiones anteriores. ibid. n. 70. p. 227

Pensionarius.

Pensionarius transmittit ad hæredes pensiones decursas, etiam in locis ubi Clerici non habent facultatem testandi, non tamen fructus beneficiorum: & quæ sit ratio. c. 22. n. 2. p. 221

Referuntur duæ sententiæ, quarum una solos pensionis maturatæ terminos transmittit ad hæredes existimat; alia verò pro rata temporis. c. 22. n. 3. & 4. pag. 221

Rota distinguere solet inter cessationem pensionis voluntariam, & necessariam. c. 22. n. 5. p. 221

Pensionarius habet regressum contra beneficium resignatum, si pensio sibi non solvatur, tam de jure communi, quam de jure Gallico. cap. 26. num. 40. pag. 31

Percussio.

Utrum ex simplici percussione oriatur pœna privationis beneficii. part. 2. c. 5. §. 1. n. 22. p. 308

Perinde valere.

In quo consistat substantia reſcripti, perinde valere. part. 2. c. 4. §. 4. n. 1. Et quomodo differat à nova provisione. n. 2. p. 293

In gratia, perinde valere, omnes defectus prioris gratiæ sunt exprimendi: quia si prima gratia sit nulla, talis est secunda, nisi super istis defectibus dispensetur. d. c. 4. §. 4. n. 4. & 5. p. 293

Si, perinde valere, contineat aliquem defectum, obtineri debet aliud, perinde valere super perinde valere. num. 6. p. 293

Gratia, perinde valere, seu revalidatoria, non est omnino nova gratia, sed dependet à prima. ibid. n. 10. pag. 293

Periti.

Peritorum relatio nulla est, si pars in eorum deputatione citata non fuerit. c. 5. §. 5. n. 17. p. 84

Peritos iudex nominare non potest, nisi in casum discordiæ, vel contumaciæ. ibid. n. 18. p. 84

Permutatio.

Permutationes etiam super jure prætenso fieri possunt coram Ordinario in Gallia. c. 28. n. 10. p. 36

Permutantes debent mutuo resignare, & tradere possunt

Index Prior,

- possunt de muro resignando; & hoc etiam casu, licet non fuerit illud expressum in resignatione, valet resignatio, & sequitur evictio beneficii secundum adepti, licet redire ad primum. c. 75. num. 8. pag. 127
- Permutatio** quid sit. part. 2. capit. 4. §. 8. numero 1. pag. 299
- Permutatio fieri non potest per eum qui non habet jus in re. dicto §. 8. n. 2. Qui habet titulum, non potest permutare cum eo qui non habet titulum. ibid. n. 4. Non est tamen necesse, ut fuerit capta possessio ante permutationem. ibid. n. 3. p. 299
- Permutatio sine autoritate Superioris facta, continet simoniam interpretativam. ibid. n. 10. p. 300
- Autoritas Episcopi, in cujus diocesi sunt beneficia permutata, intervenire debet. Quid si beneficia sint in diversis diocesis, dicto c. 4. §. 8. num. 11. pag. 300
- In permutatione requiritur consensus illorum ad quos collatio, electio vel presentatio pertinet. ibid. num. 18. p. 300
- Patrono invito permutatio fieri non potest, nisi ageretur de evidenti utilitate Ecclesie. ibid. n. 2. Sed si tempus ad presentandum illi assignatum lapsum fuerit, non exigitur illius consensus. n. 23. p. 300. & 301
- Permutatio debet fieri beneficii cum beneficio, non autem cum alia re spirituali, veluti cum decimis. n. 25. Item nec cum capella nondum erecta in titulum beneficii: nec cum hospitali, aut praestimonio quando non sunt beneficia. n. 26. p. 301
- Permutationes Episcopus sine iusta causa admittere non potest. dicto §. 8. n. 27. p. 301
- In permutatione beneficii, ad cuius titulum quis suscepit sacros ordines, sufficit quod ex beneficio permutato quis vivere possit. part. 2. c. 1. §. 11. n. 48. Et hoc tam in foro exteriori quam interior. in. 49. pag. 243
- In permutatione, quae fit inter duos Parochos, non requiritur concursus. part. 2. cap. 4. §. 10. num. 9. pag. 305
- Personatus.*
- Personatum vel dignitatem ab aliquo obtineri quomodo probetur. part. 2. c. 3. §. 11. n. 33. & per totum illum §. plura de Personatibus & Dignitatibus. pag. 281
- Pestis.*
- Mater quae liberos tempore pestis dereliquit, illorum successione privata fuit. c. 115. n. 5. p. 203
- Qui uxorem, aut liberos peste infectos derelinquit in loco pestifero, non reddit se indignum si eis providerit de rebus omnibus necessariis. cap. 115. num. 12. p. 203
- Explicatur decisio Coleri, de qua hoc cap. n. 5. ut locum habeat quando quis aufugit à loco pestifero, relictis personis quarum curam habet veluti liberis, pupillis, matre, & aliis simplicibus personis, quae nondum erant peste infectae. cap. 115. num. 14. pag. 204
- Anno 1629. & 1630. dum pestis grassabatur Avenione, electiones & magni ponderis deliberationes fiebant extra Civitatem in loco vicino. c. 86. num. 6. p. 149
- Ripa composuit tractatum de peste pro civitate Avenionensi. ibid. n. 7. p. 149
- Pestis tempore electio, quae alioqui fieri debuisset in Ecclesia, alio in loco fieri potest. cap. 86. num. 8. pag. 149
- Electio Syndici Universitatis intra Ecclesiam valida est secundum aliquos, sed multò securior est ibidem facta ob pestis necessitatem. cap. 86. num. 9. pag. 149
- Pestis tempore, licet hospitari & convivari intra Ecclesiam. c. 86. n. 10. p. 149
- Pestis tempore electio fieri potest alio in loco quam consueto, dummodo locus sit idoneus. c. 86. n. 11. pag. 149
- Nemo invitatus ad locum peste infectum accedere cogendus est. c. 86. n. 12. p. 150
- Pestis excusat beneficiatum à residentia. ibid. num. 13. pag. 150
- Item excusat à contumacia. ibid. n. 14. p. 150
- Item à cursu fatalium. ibid. n. 15. p. 150
- In omnem eventum datur restitutio adversus fatalem lapsam tempore pestis. ibid. n. 16. p. 150
- Parochus potest recedere tempore pestis, dummodo Parochia interserviat per substitutionem idoneam. c. 86. num. 17. p. 150
- Pestis tempore, Sacramenta potius & prius infirmis dari debent quam aliis de peste non suspectis, & si sit timor infectionis, debent dari per alios sanos, & per alios aegrotantibus. Et si opus sit per simplicem Presbyterum, cui danda est licentia. cap. 86. num. 18. p. 150
- Pestis excusat à non publicatione resignationis. ibid. num. 19. p. 150
- Pestis causa iusta est absentia, & facit ut absenti detur restitutio, & quod ipso iure servetur illud. c. 86. n. 20. p. 150
- Quis sit Parochus eorum qui propter pestem aufugerunt. c. 120. n. 20. p. 157
- Citatus ad locum pestiferum non tenetur comparere ad effectum procedendi ad electionem. c. 86. n. 21. pag. 150
- Quando Canonici qui remanserunt in civitate Pestifera sunt in majori numero, possunt procedere ad electionem, nec tenentur accedere ad eos qui aufugerunt: secus est si sint in minori numero. c. 86. num. 22. p. 150
- Quando Canonici sunt absentes propter pestem, convocandi sunt per eum qui illos convocare solitus est, & in eius defectum per maiorem de Capitulo. c. 86. n. 23. p. 150
- Convocatio ad capitulum tempore pestis facta, licet post sonum campanae, nullo dato temporis intervallo, & portis Civitatis clausis, nulla est. c. 86. num. 24. p. 150
- Pia.*
- Pia relictà nunquam caducantur. c. 84. n. 9. p. 142
- Conditio impossibilis adjecta legatis piis vitatur, & non vitatur. c. 84. n. 10. p. 142
- Vide *Causa pia*, praesertim c. 83. p. 139
- Pena.*
- Poenam potest Episcopus imponere ubi ius non imponit, vel iuris poenam augere. c. 11. n. 7. p. 8
- Poenitentarius.*
- Poenitentarius esse debet Doctor, & aetatis quadraginta annorum. part. 2. c. 3. §. 11. n. 26. p. 181
- Poenitentarius dum confessiones audit, habetur praesente in Choro. ibid. num. 28. Neque indiget nova licentia Ordinarii ad audiendas confessiones. num. 31. p. 181
- Papa providet de poenitentiaria illos qui non sunt Doctores, si ex attestationibus ipsi constituent esse idoneos. ibid. n. 30. p. 181
- Poenitentiaria postquam semel erecta est, subiacet regulae mensum, & reservationibus. ibid. num. 29. pag. 182
- Poenitentiaria utrum sit dignitas, vel personatus. ibid. num. 32. p. 181
- Populus.*

Rerum & Verborum.

Populus.

Populus cogitur consueta servitia prestare. capit. 39. n. 16. p. 52

Populum obligat ad solvendum in futurum decennialis prestatio. c. 39. n. 17. p. 52

Populus non tenetur solvere salarium seu Eleemosynam consuetam Prædicatori, sed dumtaxat alimenta, cessante consuetudine in contrarium. c. 39. n. 18. p. 52

Populum non tenetur ad præstationem congruam, nisi in casibus in quibus nullas, vel ita tenues percipit decimas, ut ad sustentationem Rectoris non sufficiant. c. 58. n. 16. p. 90

Portio.

Portio fructuum beneficiorum privilegiata quæ dicitur, & in quo consistat. capite 105. numero 2. p. 186

Beneficiatis non competit præbenda, sed vocatur portio, vel quasi præbenda. c. 105. n. 5. p. 186

Possessorium.

In possessio actus violenti non debent haberi in consideratione. c. 104. n. 11. p. 185

Possessorii actus adversus clericos particulares non suffragantur in præjudicium ordinis Clericalis. c. 30. n. 2. p. 37

Possessio.

Possessio beneficii in Gallia capi non debet nisi præcedat approbatio personæ ab Ordinario. c. 13. n. 1. p. 10

Provisus debet se sistere personaliter coram Ordinario, antequam beneficii possessionem apprehendat. c. 13. n. 2. p. 10

Possessionem capiens absque prævia Ordinarii approbatione, est intrusus in illo beneficio. c. 13. n. 4. p. 10

Intra, quod tempus capi debeat possessio beneficii in Gallia, & fieri publicatio. cap. 13. n. 9. 13. 14. & 15. p. 11

Nemo sine causæ cognitione à possessione sua amovendus est. c. 112. n. 9. p. 199

Beneficium habetur pro derelicto si eius possessio intra triennium capta non fuerit. c. 13. n. 10. & n. 13. p. 11

Possessio post sex menses in Gallia si capta non fuerit vivente resignante, vel si adit fraudis suspicio, non suffragatur. c. 13. n. 11. p. 11

Possessio vivo resignante capienda est. cap. 13. n. 16. p. 11

Possessionis magnum est commodum. cap. 15. n. 12. p. 14

Possessio privativa ex quibus probetur. cap. 15. n. 18. pag. 14

Possessionem novam exigit nova provisio. c. 27. n. 50. Intellige ut n. 51. p. 55

Possessionis causam mutare licet in beneficialibus absque nova apprehensione. capite 27. numero 52. pag. 35

Possessio non datur etiam immemorialis in præjudicium exemptionis clericorum. c. 30. n. 4. & n. 7. pag. 37. & 38

Quo remedio utendum quando possessio non fuit capta capitulariter. c. 40. n. 12. p. 53

Possessio non capitulariter capta nulla est. c. 47. n. 14. pag. 67

Possessio deputati ad tempus finito tempore expirat, & non est manutenibilis. c. 56. n. 13. p. 86

Possessio longi temporis manutenibilis est dato summo perpetuitatis. c. 56. n. 15. p. 86

Possessionis beneficii dimissio pender ab animo resignantis. c. 69. n. 19. p. 115

Sanleg. Resol. Tom. I. Pars I.

Possessio quæ certam horam continet in dubio præferenda est. c. 70. n. 11. p. 118

Possessio canonicatus confirmatur ex actibus capitularibus postea factis. c. 70. n. 15. p. 118

Possessio anterior validiorem reddit collationem in concursu provisionum. c. 70. n. 16. p. 118

Possessionis anterioris præsumptio potentior est præsumptione anterioris provisionis. ibid. numero 17. pag. 118

In concursu horarum præferitur is qui prius missus est in possessionem. c. 70. n. 18. p. 118

Decretum de pacificis possessoribus, in Gallia juvat adversus Regalistas. c. 85. n. 63. p. 148

Judicialis controversia ut interrumpat Triennalem, debet esse super titulo vel possessione, vel fructuum perceptione. c. 85. n. 65. p. 148

In rebus distinctis apprehensa possessione unius, non censetur apprehensa possessio alterius. c. 101. n. 21. pag. 179

In beneficialibus per actus particulares à causa universalis procedentes, censetur adepta possessio omnium jurium. c. 111. n. 14. p. 197

In iuribus prohibitiis non acquiritur possessio nisi à die prohibitionis cum acquiescentia. c. 111. n. 15. pag. 197

Possessio juris optandi non amittitur, nisi probetur quod Canonicus velit optare, & fuit prohibitus. c. 111. n. 16. p. 197

Possessio pacifica requiritur non solum quoad titulum, sed etiam quoad fructus beneficii, ad hoc ut inducatur vacatio per adeptionem beneficii incompatibilis. part. 2. c. 5. §. 6. n. 22. p. 314

Postulatio.

Quæ sit differentia inter Postulationem, & electionem. c. 18. n. 6. p. 17

Postulatio quid sit, & quod à majori parte capituli fieri debeat. part. 2. c. 4. §. 6. n. 4. p. 295

Postulatus non potest exercere ante admissam à Superiore postulationem, alioquin commodo postulationis privatur. dicto §. 6. n. 5. p. 295

Quæ sit differentia inter postulationem, & electionem, ibid. n. 6. & sequent. p. 295

Praxis.

Praxis computationis vocum in jurepatronatus hæreditario. c. 32. n. 28. & 30. p. 42

Praxis procedendi ad electionem, dum dubitatur utrum quis vocem habeat. c. 44. n. 9. p. 61

Quæ sit praxis procedendi in causa separationis thori, ex capite servitiæ. c. 55. n. 12. p. 84

Præbenda.

Præbenda quid sit, quomodo differat à beneficio, quibus modis præbendæ nomen accipi solet, & quomodo veniat appellatione beneficii. part. 2. c. 1. §. 9. n. 12. 3. 4. & 5. p. 236

Nemo recipi potest in Canonicum sine præbenda actuali, vel habituali. ibid. n. 6. p. 236

Præbenda improprie sumpta potest esse sine canonicatu, & consistere in lucro temporali debito personæ laicæ. dicto c. 1. §. 9. n. 9. & 11. p. 236

Beneficiati, & Portionarii improprie dicuntur Præbendati. ibid. n. 10. p. 236

Annexio præbendæ ad canonicatum, quomodo probetur. ibid. n. 16. 17. & 18. p. 237

Fieri potest ut præbenda sit sacerdotalis, canonicatus autem non sit talis. ibid. n. 19. p. 237

Qui vult succedere in præbenda non annexa, debet de illa mentionem facere in suis provisionibus. ibid. n. 22. p. 237

Præcedere.

Quando aliquid præcedere debet quoad substantiam, & h actus,

Index Prior,

actus præsumitur in dubio præcessisse. c.70.n.14.
pag. 118

Præcedentia.

Contentio super præcedentia, iusta est & laudabilis.
c.81.n.1. p.137
De pluribus quæstionibus circa Ecclesiasticorum
controversias. Remissivè. c.81.n.2. p.137
Consuetudo in materia præcedentiæ observanda est.
c.81.n.3. p.137
Inter religiosos circa præcedentiam conventuum in
corpore ambulantium inspicitur ordo & tempus
receptionis ipsorum ad civitatem. cap.81.num.4.
pag.137
Refertur declaratio sacræ Rit. Congreg. super reten-
tione ejusdem ordinis, ratione præcedentiæ refor-
matorum, quem non reformati, ad quorum mona-
stera accesserunt, prius tenebant. cap.81. num.7.
pag.137
Quomodo sit verum quod consuetudo per quam
minus dignus præcedit digniorem, sit demandata
executioni, quamvis sit contra jus. cap.81.n.10.
pag.137

Præceptor.

Præceptor, seu Primicerius, utrum habeat dignitatem,
vel personatum, & quare sic nuncupetur. part.2.
c.3.§.11.n.22. & 23. p.281. & 282

Præceptorialia.

Præceptorialium præbendarum provisio quomodo
fieri debeat, ex Concil. Tridentin. & ex Regia Or-
dinatione. c.17.n.1. p.15
Voces quomodo computari debeant in deputatione
præceptoris. c.17.n.2. p.15
Nominatio ad præbendam præceptorialem, utrum
collegialiter fieri debeat; an verò sufficiat, illam
fieri separatim. c.17.n.3. p.15
Institutio ad præbendam præceptorialem, si contra
formam Regiæ Ordinationis ignoranter facta
fuerit, potest ad novam nominationem procedi.
c.17.n.5. p.15

Prædicator.

Prædicatoris expensam quis solvere teneatur. cap.39.
n.7. & n.12. p.51. & 52
Clerico nondum in sacris constituto munus Prædi-
candi committi non potest. c.49.n.8. p.71

Patres Prædicatores.

Concilium Tridentin. non intendit nocere privile-
giis & exemptionibus Patrum Prædicatorum.
c.88.num.2. p.153
Privilegium exemptionis à solutione quartæ funera-
riæ competit Patribus Prædicatoribus, non solum
ex proprio capite, sed etiam per communicatio-
nem cum aliis religiosis. c.88.n.3. p.153

Prædo.

Prædo non debet manuteneri adversus eum à quo
causam habet. c.119.n.21. p.213

Præjudicialis causa.

Si Iudex nolit prius præjudicalem causam tractare,
locus est appellationi. c.117.n.4. p.207
Causa raptus est præjudicialis causa matrimonii re-
spectu raptoris. c.117.n.5. p.207

Præjudicium.

Derogatio specialis requiritur, ut fiat præjudicium
privilegiis clericalibus. c.30.n.5. p.37

Prælatio.

Præfertur in dubio obtinenti beneficium, ille qui be-
nificio destitutus est. c.118.n.4. p.210

Prælatus.

Prælatus ardua negotia cum consensu Capituli ad-
ministrare potest. c.74.n.7. p.126
Prælati regulares qui habent jurisdictionem quasi

Episcopalem, possunt conferre beneficia, si jus illud
præscriptione acquisiverint. part.2. c.3. §.9. n.13.
pag.277

Prælati inferiores an & quando possint indicare con-
cursum in parochialibus. ibidem, num.14. & 15.
pag.277

Præpositus.

Præpositus de jure communi dignitatem non ha-
bet. part.2. c.3. §.11. n.4. fallit nisi ex consuetudine,
vel communi reputatione pro dignitate habeatur.
num.7. p.281

Ex quibus colligatur Præposituram esse primam di-
gnitatem post Pontificalem. dict. c.3. §.11. num.8.
pag.281

Præpositus Ecclesiæ Avenionensis primam obtine-
re dignitatem post Pontificalem. ibid. n.9. p.281

Præscriptio.

Præscriptio non est extendenda, sed tantum præscri-
ptum, quantum possessum. c.9.n.99. p.7

Cessante dispositione Concilii, sufficeret præscriptio
quadragenaria ad acquirendam exemptionem ad-
versus Episcopum, & jurisdictionem circa causas
spirituales, si cum ea adesset titulus. c.60. num.10.
pag.93

Præscriptio privativa jurisdictionis inducitur in fa-
vorem Episcopi adversus Capitulum, cui jurisdic-
tio competebat, si non obstante oppositione Ca-
pituli, & illius contradictione, Episcopus exercue-
rit jurisdictionem. c.61.n.9. p.94

Præscriptio completa non tollitur, nisi per aliam
præscriptionem completam. c.61.n.15. p.94

Præscriptio ex se sola non sufficit ad acquirendam
exemptionem à solutione decimarum, sed dum-
taxat tituli præsumptione roborata. c.72. num.15.
pag.122

Præscriptio extenditur ad alios actus similis speciei
c.88.n.15. p.154

Præscriptio eadem datur in fideicommissis, si non in-
tervenierit acceptatio intra spatium triginta anno-
rum. c.100.n.2. p.171

Legatum non præscribitur adversus Ecclesiam mi-
nori tempore quadraginta annorum. cap.100.n.3.
pag.175

Præscriptio datur in legatis annuis pro annis præsen-
tis, non pro futuris, licet non constet de præcedenti
acceptatione favore Ecclesiæ. c.100.n.4. p.175

Contrarium de juris rigore verius est. c.100.n.5. p.175
Attamen ex æquitate datur Ecclesiæ restitutio in in-
tegrum adversus lapsum temporis. c.100.n.6. p.176

Præscriptio etiam immemoralis non extenditur ad
ea quæ postea supervenerunt. c.101.n.34. p.178

Præscriptiones non extenduntur, & prioris præscrip-
tionis terminos non excedunt. c.101.n.20. p.179

Per præscriptionem, & consuetudinem jus commune
non extenditur. c.101.n.22. p.179

Iura Episcopalia, an & quomodo præscribi possint
per prælatos inferiores, tam quoad ea quæ sunt
Ordinis, quam quæ jurisdictionis, vel dignitatis.
part.2. c.3. §.9.n.3. & multis seqq. p.277

Præsentatio.

Quando major pars præsentavit eum qui non habet
qualitates requisitas, Ordinarius secundum mul-
torum sententiam non potest instituere, nisi lapso
quadrimestri laicis patronis dato. c.118. num.31.
pag.211

Ius præsentandi, & jus patronatus quomodo diffin-
rant. part.2. c.4. §.9.n.1. & de hoc jure multis nume-
ris seqq. p.301

Præsentatus ab eo qui est in quasi possessione, præfer-
tur præsentato à vero Patrono, cui jus reservatur
pro

Rerum & Verborum.

pro futuris vacationibus, d. c. 4. §. 9. n. 7. & 8. p. 302
 Præsentandi quasi possessio non sufficit, quando dubitatur de existentia iurispatronatus. ibid. n. 9. & 10. pag. 303
 Quali possessio præsentandi non sufficit, quando notorius est defectus proprietatis, & ex quibus dicatur notorius. ibid. n. 11. p. 303
Præstatio.
 Per solutionem alicujus annuæ præstationis redditur Deo recognitio, & satisficit præcepto Dei, quando talis est consuetudo. c. 72. n. 4. p. 121
Præstimonium.
 Præstimonium an sit beneficium, & quid præstimonii appellatione contineatur. part. 2. c. 1. §. 8. n. 1. 2. & 3. p. 235
 Præstimonia non continentur in regulis Cancellariæ, nec solent dari in titulum, nisi erigantur in naturam perpetui beneficii, quo casu cadunt sub regulis Cancellariæ. ibid. num. 4. usque ad 7. & illo casu possidens præstimonium gaudet privilegio fori, & sub illius titulo potest quis ad sacros Ordines promoveri, quando videlicet erectum est in naturam perpetui beneficii. ibid. num. 8. & 9. pag. 235
Præventio.
 Præventio datur adversus Ordinarium, etiam in mensibus fixis Junii, & Decembris. cap. 70. num. 6. pag. 117
 Inter plures exequutores, aut iudices in solidum datos, locus est præventioni. cap. 15. num. 4. & n. 5. pag. 13
 Prævenire Ordinarios potest Papa etiam conferendo non Graduatis, in mensibus illis assignatis. c. 93. num. 2. 3. p. 161
 Vtrum Legatus possit conferre præveniendi in mensibus Graduatorum, favore eorum qui gradum non habent, magna est dubitatio. Resolvitur negativam sententiam observantia Tribunalium Galliarum magis convenire. c. 93. n. 24. p. 161
 Inter Graduatos nominatos non sufficit prævenisse alios in collatione, nisi sit etiam anterioritas in nominatione. c. 93. n. 33. p. 161
Presbyter.
 Presbyteri nomen refertur ad simplices clericos. c. 31. num. 6. p. 39
 Fallit si testamentum fuerit latino idiomate confectum. c. 31. n. 7. p. 39
 Sublimitas nisi testator esset imperitus; tunc enim larga sit interpretatio. ibid. n. 12. & vide n. 8. p. 39
Princeps.
 Quando de Principis voluntate probanda agitur, si ad hoc certa forma non fuit data, sufficit quod de illa quomodocumque constet. cap. 62. num. 10. pag. 97
Prioratus, Priors.
 Prioratus conventuales veniunt appellatione dignitatis. c. 89. n. 2. p. 155
 Prioribus conventualibus dari possunt commissiones quæ non dantur nisi in dignitate Ecclesiastica constitutis. c. 89. n. 3. p. 155
 Prioratus Conventuales si sunt verè electivi juxta formam cap. quia propter, de Election. & alia concurrant de quibus ibi, subjiciuntur Regiæ nominationi. c. 89. n. 1. p. 155
 Prioratus, in quibus post electionem nulla requiritur confirmatio, non supponuntur nominationi Regiæ. c. 89. n. 4. p. 155
 Prioratus conventuum, quibus à sede Apostolica privilegium datum est eligendi non continentur sub nominatione Regis. c. 89. n. 6. p. 155
Sanleg. Resol. Tom. I. Pars I.

In prioratibus conventualibus requiritur ætas 22. annorum completorum. c. 89. n. 16. p. 156
 De non conventualibus, vide c. 3. p. 3
 Prioratus alicujus Ecclesiæ si concessus fuerit, aut unitus, ex eo nihil inferitur ad ipsam Ecclesiam in qua prioratus situs est. part. 2. c. 2. §. 1. num. 2. & 3. pag. 249
 Prioratus & dignitates conventuales sedi Apostolicæ reservantur. part. 2. c. 3. §. 3. n. 8. Quod procedit in prioratibus perpetuis, non autem in amovibilibus. n. 9. p. 259
 Prioratus rurales dicuntur, qui sunt sine Collegio & cura, & tales prioratus non sunt dignitates. p. 2. c. 3. §. 11. n. 6. p. 281
 Prioratus qui Conventuales sint, & qui Clausuales. part. 2. c. 3. §. 10. n. 2. p. 179
 Prioratus conventuales habent curam Conventus tam quoad spiritualia, quam quoad temporalia: sunt constituti in dignitate Ecclesiastica, & sunt electivi. ibid. n. 4. §. 5. & 6. p. 280
 Prioratus simplex nullam habet administrationem. ibid. n. 7. p. 280
 Prioratus qui sint semiconventuales, & unde illorum origo. ibid. n. 10. & 11. p. 280
 Prioratus sæculares, quare sic nuncupantur. ibid. n. 16. pag. 280
 Prioratus verè electivi subjacent Regiæ nominationi. ibid. n. 17. & 18. Tales autem non sunt prioratus claustrales. n. 19. p. 280
 Priors claustrales habent Abbatem supra se in eodem monasterio degentem. ibid. n. 9. & possunt aliquando per electionem assumi. n. 8. p. 280
 Priors claustrales sunt ad libitum revocabiles, malitiâ Abbatis cessante. ibid. n. 14. Quod in conventualibus locum non habet. ibid. n. 15. p. 280
Privatio.
 Privationis pœna quando ipso jure imponitur per statutum, utrum requiratur declaratoria facti. Remissivè. c. 1. n. 14. p. 2
 Ante declaratoriam privationis quoad factum possessor non debet amoveri. c. 1. n. 15. p. 2. in fin.
 Privatio beneficiorum ipso jure in quibus casibus, & pro quibus delictis inducatur. c. 27. num. 1. & n. 5. p. 32. & 33
 Privatio beneficii in quibus casibus inducatur per solam iudicis sententiam. cap. 27. num. 2. & n. 5. p. 32. & 33
 Privatus ipso jure beneficiis non potest resignare, etiam ante sententiam. c. 27. n. 9. p. 33
 Quid si privatus per sententiam appellaverit, & post appellationem resignaverit. c. 27. n. 10. p. 33
 Privatio quando oritur ipso jure, interim tamen ante sententiam declaratoriam facti possessor manendus est. c. 27. n. 22. p. 34
 Sententia condemnans ad pœnam ratione delicti, non operatur privationem in iis quæ illam non inducunt ipso jure, nisi privatio expressè per sententiam declaratur. c. 27. n. 23. p. 34
 Privatio quando ipso jure inducitur, sufficit sententia condemnatoria delicti absque expressione pœnæ privationis. c. 27. n. 24. p. 34
 Licet impetrans beneficium viventis reddatur indignus, non tamen ideo collator suo jure conferendi privatur, si ignoranter contulerit. c. 33. n. 10. p. 43
 Collator Ordinarius dicens se contulisse, cum non contulerit: privatur ipso jure conferendi ob mendacium. c. 33. n. 11. p. 43
 Episcopus conferens indigno, privatur jure conferendi. c. 33. n. 12. p. 44

Index Prior,

Et quomodo id procedat. *ibid.* n. 13. p. 44
Privatio distributionum contra negligentes, vel delinquentes, non est actus ex quo Capitulum possit pretendere se jurisdictionem exercuisse. c. 61. n. 10. pag. 94
Privilegia.
Privilegiis Clericalibus ut præjudicium fiat, derogatio specialis requiritur. c. 30. n. 5. p. 37
Privilegiis toti Ordini concessis, etiam per pactum expressum derogari non potest. cap. 88. numero 9. pag. 153
Vt privilegium consistens in non faciendo amittatur per Universitatem, exigitur spatium quadraginta annorum, quando privilegium non est momentaneum, sed successivum. c. 88. n. 16. p. 154
Qui fundatus est in privilegio, fortius habet jus, quam qui in præscriptione: & ideo manutentio potius ei est concedenda qui in privilegio fundatus est. c. 88. n. 17. p. 154
Privilegio introducto in favorem totius Ordinis, non possunt particulares renunciare. cap. 88. num. 18. pag. 154
Non obstante antiquissima possessione in contrarium, religiosi debent gaudere suis privilegiis & immunitatibus, neque solutiones per eos factæ ipsis præjudicant. c. 88. n. 19. p. 154
Solutio facta per privilegiatos nocet dumtaxat quoad præterita, sed non quoad futura, quando agitur de privilegio successivo. c. 88. n. 20. p. 154
Privilegium debet aliquid operari ultra jus commune. c. 88. n. 22. p. 154
Probatio.
Probatio per evidentiam facti admittitur contra acta Episcopi commissarii Apostolici. c. 50. n. 24. p. 73
Probatio possessionis quando est turbida, ad petitorium est deveniendum. c. 104. n. 10. p. 185
Probationes respicientes validitatem actus, fieri debent eo modo ut percutiant tempus celebrati contractus. c. 107. n. 9. p. 189
In collatore non ordinario seu proviso per ipsum, si contendat cum proviso Apostolico, leviores requiruntur probationes: sed si contendat cum ipso Episcopo, vel proviso ab eodem, plena requiritur probatio: & quæ sit ratio diversitatis. par. 2. c. 3. §. 7. n. 2. p. 271
Processiones.
Processionum abusus corrigi Episcopus, appellatione remota. c. 25. n. 15. p. 27
Procurator.
Procurator constitutus cum juramento de non revocando, non potest revocari, nisi ex causa de novo superveniente. c. 26. n. 3. p. 28
Fallit in constitutione procuratoris ad resignandum, qui potest revocari non obstante promissione jurata de non revocando. c. 26. n. 4. p. 28
Procuratoris revocatio, siue tacita, siue expressa, notificari debet. c. 26. n. 5. p. 28
Procurator tacite multis modis revocatur, veluti per constitutionem secundi procuratoris. c. 26. num. 6. pag. 28
Ampliatur etiam si procurator secundo loco constitutus mandatum non acceptaverit. c. 26. n. 7. p. 28.
Procurator non revocatur per constitutionem secundi, quando in secundo instrumento adest clausula, *citra revocationem*. c. 26. n. 8. p. 28
Procuratores si plures fuerint constituti, utrum omnibus revocatio sit inthimanda. c. 26. n. 9. p. 29
Inthimatio revocationis sufficit quod fiat procuratori, vel collatori. c. 26. n. 10. p. 29
Inthimatio summo Pontifici revocationis fieri debet

in Camera, & Cancellaria. *ibid.* n. 11. p. 29
Inthimatio procuratori fieri debet ipsimet, nec sufficit quod fiat cursori. *ibid.* n. 12. p. 29
Inthimatio revocationis an requiratur pro forma, an verò illius sola scientia sufficiat. *ibid.* n. 13. p. 29
Inthimatio sufficit quod fiat ipsi parti, quando pars est certa, veluti in mandato ad resignandum in favorem, vel ad permutandum. c. 26. n. 14. p. 29
Procuratoris ad resignandum revocatio, fieri debet re integra. c. 26. n. 15. p. 29
Procuratorem constitutum ad resignandum vel permutandum revocans, tenetur procuratori ad damna illius, & interesse usque ad revocationem imputatam. c. 26. n. 17. p. 30
Procuratorem revocans, tenetur etiam ad damna illius qui cum illo contraxit. c. 26. n. 18. p. 30
Et ad interesse & expensas omnium, quorum intererat, mandatum non esse revocatum. c. 26. num. 30. pag. 30
Ob revocationem mandati solum interesse intrare debetur. c. 26. n. 34. p. 30
Procurator solvens sine speciali mandato, non præjudicat domino exemptionem Quartæ. c. 88. n. 12. pag. 153
Procurator non habens legitimum mandatum, vel excedens fines mandati, non abdicat jus ad resignante. par. 2. c. 4. §. 7. n. 8. p. 197
Professio.
Professionis tacitæ præsumptio excluditur per continuatam delationem habitus novitiorum, distincti ab habitu professorum. c. 14. n. 1. p. 11
Episcopus, aut Generalis Ordinis non potest moniales solus ad professionem recipere sine Capitulo & Superiore immediato. c. 24. n. 2. p. 14
Ante professionem emissam, sicut & religiosus, ita & Conventus pœnitere potest. *ibid.* n. 3. p. 14
Ad validitatem professionis monialium plurima requiruntur, tam de jure, quam ex Christianissimi Francorum Regis constitutionibus. cap. 24. n. 10. pag. 25
Professio monialium non potest aliter probari quam per scripturam. c. 24. n. 11. p. 15
Quæ sit pœna non factæ intra bimestre fidei professionis, ex Ordinatione Regiæ. c. 40. n. 14. p. 14
Provisionis nullitas ex Concilio Tridentino, incurrenda est coram Ordinario, & Superiore regulari, apud quem facta fuit professio. c. 53. n. 3. p. 79
Cessante dispositione Concilii, cognitio nullitatis professionis spectat ad Episcopum ordinem. c. 53. n. 4. p. 79
Professio mulieris conjugatæ, marito etiam vivente existente, si nihil aliud obstat, tenet quoad ipsam. c. 53. n. 13. p. 80
Professio uxoris est valida, quamvis omnia fuerint requisita accidentalitæ. c. 53. n. 18. p. 80
Virum ex sola juris ignorantia, mulieris conjugatæ professio sit nulla declaranda. c. 53. n. 19. p. 80
Per professionem dos religiosa irrevocabilitè acquiritur monasterio, in qua sit professio. c. 64. n. 7. pag. 104
Professio novitii in mortis articulo ante elapsum novitatus annum, ex constitutionibus Pontificis est valida quoad animam, sed non quoad bonum. c. 64. n. 1. p. 100
Professio illius, qui integro novitatus anno fuit infirmus, facta lapsu anno novitatus, valida est, fraude cessante, ex veriori sententia: quamvis novitius mox esset moriturus. c. 64. n. 2. p. 100
Professio in ordine Minorum est valida, quamvis novitius toto anno propter infirmitatem, curabatur.

Rerum & Verborum.

bus, ovis, & lacticiis usus fuerit. c. 64. n. 3. p. 101
 Professio accelerata etiam finito novitatus anno,
 non nocet successibus, si fraudis adfuit con-
 jectura. c. 64. n. 5. p. 101
 Aliud est professionem esse validam quoad animam,
 aliud quoad successum. c. 64. n. 9. p. 101
 Ad professionem Superior admittens novitum inca-
 pacem functionum religionis, peccat, sed professio
 est valida. c. 64. n. 18. p. 102
 Professionis tempus lapsu novitatus anno prorogari
 ex causa potest, & debet. c. 64. n. 19. p. 102
 Forma Concilii Tridentini super cognitione nullita-
 tis professionis præcisè servanda est, nec sufficit il-
 lam servari per æquipollens. c. 77. n. 1. p. 129
 Commissio super declaratoria nullitatis professionis
 dari debet Ordinatio, & Superiori illius loci in quo
 professio facta fuit, & non alterius. cap. 77. num. 9.
 pag. 130
 Sententia lata super professione nunquam transit in
 judicatum. c. 77. n. 10. p. 130
 Ordinarius potest declarare nullam professionem
 emissam ante completum annum decimum sex-
 tum absque alia commissione. c. 77. n. 25. p. 131
 Interruptio facta retento habitu, sed animo delibera-
 to deferendi religionem, nocet professioni. c. 78.
 num. 6. p. 132
 Modicum intervallum interruptionis nocet religio-
 nis professioni, si eo tempore notabilis morum
 correctio intervenire potuit. c. 78. n. 7. p. 132
 Si professus certò sciat professionem suam esse nul-
 lam, poterit in foro conscientie recedere à reli-
 gione, propria autoritate. c. 78. n. 12. p. 133
 Qui scit professionem suam esse nullam, potest in
 foro conscientie matrimonium absque dispen-
 satione contrahere. c. 78. n. 13. p. 133
 Vota capitulantium, dum tractatur de admissione ad
 professionem, non solum sunt consultiva, sed etiam
 decisiva. c. 78. n. 16. p. 133
 Religiosus, cujus professio nulla est, si illam ratifi-
 care velit, non indiget novo anno probationis.
 sed anteaclus novitatus sufficit. cap. 78. num. 19.
 pag. 133
 Quæ sint necessaria ad hoc ut inducatur citata pro-
 fessio in ordine regulari. c. 106. n. 8. p. 188
 Professiones tacitæ non sunt subrogatæ per Concil.
 Trident. c. 106. n. 9. p. 188
 Professiones tacitæ in Gallia non habentur in consi-
 deratione, sed hoc intelligendum est de tacitis pro-
 fessionibus Monachorum in Gallia degentium, se-
 cus est in professionibus tacitis factis in tertis Ec-
 clesiæ, etiam si lis sit decidenda in Gallia. cap. 106.
 num. 10. p. 188

Promotus.

Qui promotus fuit ante legitimam ætatem, sit irre-
 gularis; excusatur tamen si probabilem habeat
 ignorantiam: quo casu non efficitur irregularis si
 habita scientia malæ promotionis non delit, sed
 tamen peccat mortaliter. part. 2. c. 5. §. 2. n. 9. &
 seqq. & num. 15. p. 307. & 308

Proprietarii.

Proprietarii, vide Verb. *Monachus*, & cap. 96. n. 9.
 pag. 167

Protonotarius.

Protonotariorum beneficia sunt sedi Apostolicæ re-
 servata, tam quoad Protonotarios participantes,
 quam quoad alios. part. 2. cap. 3. §. 2. n. 20. & 21.
 p. 257. & §. 3. n. 42. p. 261. ubi id procedere dicitur
 etiam quoad Protonotarios à Legato creatos. In-
 tellige probata acceptatione Protonotariatus.
 dict. c. 3. §. 2. n. 22. p. 257

Sanleg. Resol. Tom. I. Pars I.

Protonotariatus provisio utrum per testes probari
 possit, dict. §. 2. n. 23. p. 257
 Reservatio beneficiorum Protonotariorum non est
 clausa in corpore juris, nisi agatur de Protono-
 tariis participantibus. dict. §. 2. numero 26. & 27.
 pag. 257.

Provisio.

Provisio Apostolica ligat manus inferiorum collato-
 rum. c. 118. n. 2. p. 210

Provisus.

Provisus ab Ordinario in beneficiis sedi Apostolicæ
 reservatis, non est legitimus contradictor adversus
 provisum Apostolicum. c. 5. n. 3. p. 5
 Provisus à sede Apostolica indubio præferendus est.
 c. 70. n. 13. p. 118
 Provisus Apostolicus, si se prius coram Executore
 præsentaverit, præferendus est. c. 70. n. 19. p. 118
 Provisio Ordinarii non facit fidem quoad horam, in
 præjudicium provisi Apostolici. c. 70. n. 20. p. 118
 Provisionis Ordinarii data non probatur per sigil-
 lum, & subscriptionem illius. c. 70. n. 21. p. 118

Publicatio.

Publicatio provisionis factæ in Curia per resignatio-
 nem, debet fieri infra sex menses; si verò extra Cu-
 riam, infra mensem. c. 13. n. 14. p. 11
 Publicationis tempus numeratur à die datæ. c. 13.
 n. 15. pag. 11
 Qui non publicavit, potest moram purgare in Gallia.
 c. 13. n. 19. p. 12
 Publicatio fieri potest in Gallia per æquipollens. c. 13.
 num. 20. p. 12
 Regula de publicandis locum habet dumtaxat in re-
 signationibus, & cessionibus. c. 27. n. 49. p. 35
 Publicatio resignationis præsumitur ex solo triennii
 lapsu. c. 85. n. 11. p. 146
 Beneficia ob non factam publicationem resignationis
 vacantia, sunt sedi Apostolicæ reservata. part. 2. c. 3.
 §. 3. n. 29. p. 261
 Coadjutoria utrum publicari debeat? Vide supra in
 Verb. *Coadjutoria*.
 Publicatio electionis sufficit quod fiat per unum ex
 capitularibus. part. 2. c. 4. §. 6. n. 30. p. 296

Puteus.

Putei decis. 46. lib. 2. rejicitur. p. 2. c. 3. §. 3. n. 35. p. 261

Q

Quarta.

Reverendi Patres Prædicatores habent exem-
 ptionem à solutione quartæ funerariæ per
 privilegium. c. 88. n. 1. p. 153
 In casibus in quibus Quarta funeralis peti potest,
 non debetur de cereis qui per fratres in manibus
 deferuntur. c. 88. n. 4. p. 153
 Parochi tenentur in quartam imputare quicquid re-
 ciunt occasione funeris. c. 88. n. 7. p. 153
 Controversias omnes super solutione Quartæ adver-
 sus religiosos, summus Pontifex ad se advocavit.
 c. 88. n. 10. p. 153
 Privilegia Mendicantibus concessa circa solutionem
 Quartæ funerariæ, revocavit summus Pontifex
 Gregorius XIII. c. 88. n. 13. p. 154
 Intellige de novis privilegiis, non de antiquis. *ibid.*
 num. 14. p. 154
 Quarta de jure communi, etiam cessante privilegio,
 non debetur ex cereis qui non deferuntur cum fu-
 nere. c. 88. n. 21. p. 154

Quarta pars.

Episcopi habent intentionem fundatam in actione
 H h 3 Quarta

Index Prior,

Quarta partis decimarum.c.101.n.1. p.177
 Quarta decimalis debetur Episcopo ratione conjunctionis, & curæ universalis Ecclesiarum.c.101.n.2. pag.177
 Quarta decimalis debetur Episcopo dumtaxat ratione decimarum quæ percipiuntur à Parochis.c.101.n.3. p.178
 Episcopo datur officium Iudicis adversus laicos, quando Parochus Quartam non exigit.c.101.n.28. pag.179
 Non est certa opinio quæ vult Episcopum non posse exigere Quartam, nisi de manu Parochi.cap.101.n.29. p.179
 Episcopus habet intentionem fundatam in Quarta totius decimæ, non tantum in Quarta Quartæ.c.101.n.30. p.179
 Quarta decimalis Episcopi præscribi potest.cap.101.n.31. p.179
 Quæ sunt necessaria ad probandam præscriptionem adversus Quartam Episcopalem.cap.101.n.32. pag.179

R

Raptor.

EX Concilio Tridentin. matrimonium contrahi potest inter raptorem & raptam, dummodo hæc sit constituta extra raptoris potestatem.c.117.n.6. p.207
 Rapiens desponsatam mulierem per verba de præsentia, prohibetur cum illa & cum alia quacumque matrimonium contrahere, præsertim si illa à raptore cognita fuerit.c.117.n.7. p.207
Raptus.
 Mulier quæ in raptu de ejus persona facto culpam admittit, non potest cum raptore, nec cum alio matrimonium contrahere.c.117.n.10. p.208
 Sacer potest pro raptu in personam natus commissio querelare.c.117.n.15. p.208
 De jure civili poena raptus, & poena mortis naturalis, si interveniant requisita ad raptum; & quæ illa sint.c.117.n.17. p.208
 Ad raptum traductio de loco ad locum requiritur. ibid.n.18. p.208
 Item quod sequatur copula cum vi, aut persuasione dolosis. ibid.n.19. p.208
 Mulier in dubio præsumitur seducta ad raptum.c.117.n.20. p.208
 Voluntas mulieris an excuset à poena raptus, si invitis, aut dumtaxat ignorantibus parentibus, aut iis sub quorum custodia erat, abducta fuerit. cap.117.n.21. p.208
 Raptus in mulierem conjugatam gravius punitur. ibid.n.22. p.208
 Quæ sit poena raptus ex Concil. Trid. ib. n.13. p.208
 Raptus poenæ ex Concilio imponendæ locus non est, nisi factus fuerit causâ matrimonii contrahendic.117.n.24. p.208
 Raptus quo animo factus fuerit, probatur conjecturis. ibid.n.25. p.208
 In dispensationibus matrimonialibus apponitur hodie clausula, *Dummodo propter hoc rapti non fuerit*, id est, eo animo ut matrimonium contraheretur.c.117.n.26. p.208
 Ad poenam juris civilis contrarium probandum est, nempe raptum fuisse factum causâ explendæ libidinis. ibid.n.27. p.208
 In raptu sponsæ alienæ, etiam si causâ matrimonii, vel causâ libidinis tantum raptus sit commissus,

locus est poenæ, tam civili quàm canonica.c.117.n.28. p.208
 Raptus fautores & auxiliares eadem poena, quæ principalis, puniuntur.c.117.n.29. p.209
 Quid de associantibus. ibid. p.209

Receptor.

Receptatores privantur beneficiis ipso jure in Aff. finio.c.27.n.5. & 6. p.33
 Intelligence, interveniente dolo. ibid.n.7. p.33

Receptiva.

Receptiva Ecclesia quæ dicatur, & quod in ea, si Parochialis sit, concursus sit necessarius: & alia de hujus Ecclesiæ natura. part.2. cap.2. §.5. n.2. & seqq. pag.333

Reclamatio.

Reclamatio adversus professionem intra quinquennium, sub quibus conditionibus suffragetur.c.78. num.11. p.133
 De reclamatione intra quinquennium adversus professionem, qui DD. tractent. Remissivè. ibid.n.14. pag.133

Regalia.

In Regalia locus non est reservationi clausæ in corpore juris. part.2. c.3. §.2. n.31. p.138
 In Regalia Rex providet ex facultate amplissima sibi per Pontifices concessa, & admittit resignationes etiam in favorem, necnon etiam pensiones. ibid. num.32. p.138
 Regalia durat donec Episcopus juramentum fidelitatis præstiterit, & litteras obtinuerit pro relaxatione honorum temporalium. part.2. c.3. §.13. n.2. pag.285
 Ius Regaliæ fundatur in immemoriali consuetudine. ibid.n.7. p.135
 Regalia aperitur tam per mortem Episcopi, quàm per translationem, non tamen ante consensum translationi præstitum. dicto §.13. n.10. & 11. p.136
 Item aperitur quocumque genere vacationis locus vacet. ibid. num.12. veluti propter resignationem. num.16. propter rebellionem: num.17. propter permutationem, ibid. & propter promotionem ad Cardinalatum à die factæ declarationis: num.18. pag.286
 In Regalia non est locus regulæ de *verisimili nitia*. ibid. n.13. nec regulæ de *infirmis resignantibus*. ibid. n.16. p.136
 Regalia finitur post captam ab Episcopo personam, ter possessionem; adeo ut non sufficiant diligenter de illam capiendò: n.21. & 22. Requiritur etiam præsentatio Bullarum: n.23. p.136
 Provisus jure Regaliæ litigat falsus: num.25. ibid. pag.286
 Non intrat devolutio post semestre adversus Regaliam. n.26. p.136
 Nec in ea considerantur apices juris: n.27. p.136
 Vtrum Regaliæ locus sit in beneficiis Britannia, & aliis provinciis de novo Regno unitis. Remissivè. dicto §.13. n.31. & 32. p.136
 Regalista si provisiones suas in arca retinuerit, etiam cesser effectus juris Regaliæ. dicto §.13. num.28. pag.286

Regressus.

Regressus resignantibus concessi contra resignatos non solventes pensionem, non fuerunt soluti per Concilium Tridentinum. c.26. n.41. p.14
 Regressus datur ad primum beneficium evidum, etiam post possessionem secundi per duos menses. c.69. n.2. p.114
 Evicto secundo beneficio, qui vult ad primum redire, debet id facere sine mora. c.69. n.4. p.114

Rerum & Verborum.

Redire volenti ad primum beneficium, evicto secundo, competunt remedia possessoria. cap. 69. n. 5. pag. 114

Regressus ob non solutionem pensionis sublatus esse in Gallia quidam existimant. ibid. n. 11. p. 114

Regressus ad primum incomparabile, evicto secundo beneficio, non denegatur in Gallia. c. 69. num. 12. pag. 115

Regressus in multis casibus admittuntur in Gallia, & primò in casu permutationis. capit. 69. num. 13. pag. 115

Secundò si resignatarius licitas condiciones non adimpleat, veluti ob non solutionem pensionis, contra aliorum sententiam. n. 11. allatam. c. 69. n. 14. pag. 115

Ampliatur ibid. num. 15. etiam si ageretur contra successorem beneficii. p. 115

Conciliantur duæ opiniones. ibid. n. 16. p. 115

Tacite semper in Gallia censetur reservatus regressus ob non solutam pensionem. c. 69. n. 17. p. 115

Regressus datur in Gallia, quando resignatio in favorem non fuit sortita effectum. cap. 69. num. 18. pag. 115

Regressus datur Graduatis nominatis, si beneficium pinguius impetratum obtinere nequeant. cap. 69. num. 21. p. 115

Regressus confidentialis nec in Gallia admittendus, quidquid aliqui dixerint. ibid. n. 22. p. 115

Regressus illi datur qui per vim & metum resignavit in Gallia. ibid. n. 23. p. 115

Utum is, cui regressus competit, possit propria auctoritate redire ad beneficium. cap. 69. num. 24. pag. 115

Rediens ad primum beneficium vigore regressus, non dicitur intrusus, quando illius possessio nondum fuit occupata. c. 69. n. 25. p. 115

Maximè accedente auctoritate Iudicis. ibid. num. 26. pag. 115

Regressus facilius datur permutantibus, si permutatio non fuerit sortita effectum. c. 69. n. 35. p. 116

Hoc maximè procedit, quando Superior reculavit admittere permutationem. ibid. num. 36. p. 116

Refertur opinio existimantium redeuntem ad primum beneficium indigere nova collatione. ibid. num. 37. p. 116

Opinio contraria adducitur non esse opus nova collatione. ibid. n. 38. p. 116

Approbatur secunda sententia. ibid. num. 39. Quæ in supremis Gallie Tribunalibus praticatur. ibid. num. 40. p. 116

Admissa semel à Superiore permutatione, res non est integra, & non datur regressus. c. 69. n. 41. p. 116

Differentia affertur inter collationem, & mandatum de conferendo in hac regressus materia. c. 69. n. 42. pag. 116

Regressus ad beneficia resignata sunt sublari. part. 2. c. 1. §. 4. n. 23. & 27. p. 224

Limita ut numeris sequētibus, & maximè in materia pensionis; quæ si non solvatur, datur regressus ad beneficium resignatum, etiam in Gallia: num. 30. & 31. p. 225

Regressus non conceditur ob non solutam pensionem, nisi præcedente sententia declaratoria. dicto §. 4. n. 35. p. 225

Limita nisi Papa liberum regressum resignanti concesserit cum aliis clausulis prægnantibus: num. 36. pag. 225

Ille, contra quem datus fuit regressus, non tenetur solvere pensiones decursas. n. 37.

Regressus & accessus quomodo differant, & quid

proprie sit accessus ad beneficium. dicto §. 4. n. 24 & 25. p. 224

Regula.

Regulæ de publicandis resign. verus intellectus & praxis in Gallia. c. 13. n. 12. p. 11

Regula Cancellariæ 64. de consensibus præstandis, non servatur in Gallia. c. 26. n. 22. p. 29

Regulæ religiosorum primitivæ Papa derogat in iis quæ non respiciunt tria vota substantialia, veluti in Ordine Præmonstratensi, dum cavebatur professos non posse revocari à domo in qua professionem emisissent: cui regulæ summus Pontifex derogavit. c. 20. n. 9. p. 19

Cum Papa, vel Legatus possint derogare regulæ de viginti diebus, utrum hoc facere possint in præjudicium Graduatorum, vel Nominatorum. cap. 93. num. 25. p. 161

Resolvitur validam esse derogationem factam à Papa in præjudicium Graduatorum, & similiter à Legato, nisi fraudis concurrant conjecturæ. ibid. n. 26. pag. 161

Quibus conjecturis probari possit derogationem regulæ de viginti diebus, factam fuisse in fraudem Graduatorum vel Nominatorum. cap. 93. num. 27. pag. 161

Regulæ de infirmis resignantibus, seu de viginti diebus, secundum veram & communem sententiam locum habet in resignationibus factis coram Ordinario collatore. c. 109. n. 10. p. 193

Regulæ Cancellariæ habent vim legis, & omnes ligant. c. 109. n. 12. p. 193

Hodiernis temporibus observatur in Gallia, quod regula de viginti diebus, non habet locum in resignationibus factis coram Ordinario. c. 109. n. 13. pag. 193

Idem in permutatione obtinet, nisi sit fraudulenta: Et ex quibus colligatur fraus. c. 109. n. 14. p. 194

Regulæ de viginti diebus, locus est, quando per resignationem & collationem fieret præjudicium Graduatis, aut Nominatis, etiam coram Ordinario. ibid. n. 15. sed vide ibid. n. 17. p. 194

In qualibet permutatione coram Ordinario facta locum esse regulæ de viginti diebus, verius est: atque ita iudicatur in Gallia, plura super hoc Arresta supremorum Tribunalium referuntur. c. 109. n. 16. pag. 194

De praxi regulæ de viginti diebus, apud Gallos. Remissivè. c. 109. n. 17. p. 194

Etiam si non ageretur de præjudicio Graduatorum aut Nominatorum, tamen ex Arrestis supremorum Senatum Gallie, regula de viginti diebus, locum habet in quacumque permutatione coram ordinario facta. c. 109. n. 18. p. 194

Regula de infirmis, & aliæ similes locum habent in commendis perpetuis part. 2. c. 1. §. 12. num. 9. Item & Regula de verisimili notitia: n. 11. non tamen regula Mensium, in illis locum habet. ibid. n. 17. & 29. p. 244. & 245

Omnes regulæ Cancellariæ quæ sunt receptæ in Gallia, locum habent etiam in Commendis. ibid. n. 10. pag. 244

Regula de publicandis resignationibus, non habet locum in coadjutoris perpetuis. part. 2. c. 1. §. 13. n. 10. & 22. p. 247

Regula prædicta non habet locum in beneficiis, quorum provisiones consistorialiter fieri solent. part. 2. c. 2. §. 7. n. 4. p. 257

Regula Cancellariæ quæ reservat monasteria, debet intelligi de consistorialibus. part. 2. c. 3. §. 3. num. 5. pag. 260

Index Prior,

Regula de vero valore exprimendo, locum habet etiam in provisionibus Legationis. part. 2. c. 3. §. 6. n. 3. pag. 268

Regula de Annali, similiter in provisionibus Legationis locum habet. ibid. n. 5. p. 268

Regula de verisimili notitia obitus, locum habet tam in collatione Legati, quam Ordinarii. part. 2. cap. 3. §. 6. n. 8. p. 268

Sed tamen quando agitur de resignatione pura, derogatur illi regulæ per clausulam, sive per obitum, sive alio quovis modo ibidem n. 9. Intellige quando provisio per obitum fit accessorie per resignationem: n. 10. & 11. p. 268

Regulæ Mensium, non subiacent beneficia in Concordatis comprehensa. part. 2. c. 3. §. 8. n. 5. p. 273

Regulæ de infirmis, solet per Papam & Legatum derogari; imò nec potest regulari derogatio in Gallia: & quomodo procedatur denegatâ derogatione. part. 2. c. 4. §. 7. n. 28. 29. & 30. p. 298

Viginti dies quomodo numerentur in Regula de infirmis, dicto §. 7. n. 26. & 27. p. 298

Regula de firmis, & Regula de publicandis resignationibus, locum etiam habent in permutatione. part. 2. c. 4. §. 8. n. 30. & 31. p. 301

Regulares.

Regularibus beneficia secularia conferri non possunt. c. 109. n. 6. p. 193

Regularia beneficia, licet manualia & amovibilia, tamen cum aliis beneficiis permutari possunt. c. 106. num. 5. p. 188

Regularia beneficia, vide verb. Beneficia. & c. 80. p. 135

Regulares Canonici. Vide verb. Canonici, aut c. 80. pag. 135

Regularibus concessa privilegia fuerunt titulo oneroso, & propterea sunt irrevocabilia. c. 88. n. 8. p. 153

Regulares dicuntur sufficienter provisio, quomodoumque beneficium adepti sint. c. 93. n. 14. p. 161

Omnia beneficia præsumuntur secularia. c. 40. n. 1. pag. 53

Regulare beneficium esse probatur ex enuntiativis plurium instrumentorum. ibid. n. 2. p. 53

Collationes beneficii tanquam regularis factæ, non probant qualitatem beneficii regularis, nisi probetur ipsas fuisse effectum sortitas. c. 40. num. 3. pag. 53

In beneficiis regularibus concursus non est adhibendus. c. 4. §. 10. n. 4. p. 305

Regulares Prælati possunt dispensare suos religiosos super bigamia similitudinaria, eodem modo quo Episcopi. part. 2. c. 5. §. 4. n. 14. p. 310

Regulares Prælati, si intra sex menses non conferant prioratus qui non sunt uniti illorum mensæ, collatio devolvitur ad Diocesana: & si sint exempti, ad sedem Apostolicam. part. 2. c. 1. §. 5. num. 4. Quod procedit etiam si monasterium haberet facultatem concedendi exercitium curæ. ibid. num. 6. pag. 231

Regularis qui ex dispensatione beneficium obtinet seculari, non potest ad nutum Superioris amoveri. part. 2. c. 1. §. 6. num. 8. maxime si obtinuerit in titulum beneficii perpetui. n. 9. p. 233

In beneficiis regularibus non habet locum reservatio clausa in corpore juris per vacationem in Curia. part. 2. c. 3. §. 2. n. 46. p. 258

In beneficiis regularibus quæ suum habent Superiorem, Episcopus non habet intentionem fundatam quoad jus conferendi. part. 2. c. 3. §. 9. n. 24. p. 278

Beneficia regularia quædam sunt simplicia, alia duplicia, & quæ illa sint. part. 2. c. 3. §. 10. n. 1. & 2. p. 279

Rehabilitatio.

Rehabilitatio, vide verb. Intrusio, aut cap. 59. num. 15. pag. 91

Relatio.

Relatio obstrictum super virginitate uxoris, fallax est, & ex ea non probatur impedimentum matrimonii perpetuum. c. 79. n. 8. p. 135

Religio.

Conditio adjecta legato in odium religionis, invalida est, & pro non scripta habetur. c. 45. n. 1. p. 62

Fideicommissum alicui inunctum casu quo fiat religiosus, nullum est; & dispositio pura remanet, & si ne gravamine. c. 43. n. 2. p. 62

Quibus casibus valida sit dispositio facta adversus filios effectos religiosos. ibid. n. 4. p. 62

Explicatur decisio Senatus Tholosani apud Maynard. lib. 5. cap. 14. cap. 45. n. 5. p. 62

Conditio si Religiosus fiat, ademptionem legati continens, valida est, si facta fuerit principaliter pro conservatione bonorum in familia. c. 45. n. 6. p. 62

Pater plus relinquere potest liberis in seculo manentibus, quam religionem intrantibus. c. 45. num. 7. & num. 10. p. 62 & 63

Attenditur principalis intentio Testatoris, licet in consequentiam, & secundariò religionis ingrellus ratio habita sit per testatorem. c. 45. n. 8. p. 62

Dispositio in odium religionis valida est, quando in odium certæ religionis, vel certi ordinis facta fuit, secus si in genere adversus quascumque religiones. c. 45. n. 9. p. 62

Religiosi.

Religiosi tanquam particulares non possunt obligari, vel contractus celebrare. c. 107. n. 8. p. 89

Religiosi sunt exempti à præstatione decimarum. c. 101. n. 4. p. 178

Consuetudo solvendi per religiosos quartam decimalem de propriis prædiis, observanda est. c. 101. num. 5. p. 178

Religiosi Parochi sunt immunes à decimis, etiam pro prædiis acquirendis, si speciale habeant privilegium super hoc. c. 101. n. 6. p. 178

Religiosi qui nituntur sola communicatione privilegiorum, non eximuntur à decimis sine speciali exceptione. c. 101. n. 7. p. 178

Religiosi etiam sine privilegio sunt immunes à decimis, pro prædiis per eos ad culturam reductis. c. 101. n. 8. p. 178

Item pro suis hortis & animalibus quæ nutriuntur. ibid. num. 9. p. 178

Item pro novalibus quæ ipsi excolunt, non quæ alii tradunt excolenda. ibid. n. 10. p. 178

Religiosi quando nituntur solo privilegio vel conventionione, utrum extendatur ad prædia acquirenda. c. 101. n. 12. p. 178

Regulares tenentur solvere decimas de prædiis acquirendis, si antea solvebantur. cap. 101. num. 13. pag. 179

Prædia transeunt ad regulares cum suo onere decimarum. c. 101. n. 26. p. 179

Proponitur resolutio casuum, in quibus religiosi tenentur ad decimas pro prædiis acquirendis. c. 101. num. 27. p. 179

Quæstio, An persona sit verè religiosa, dependet ex modo vivendi & constitutionibus congregationis. c. 2. n. 1. p. 3

Religiosi non possunt cogi ad austeritates regulæ, quas non sunt professi. c. 20. n. 3. Distingue ut ibid. p. 18. & 19

Admissio religiosorum ad professionem spectat ad Superiorem immediatum illius conventus, ubi novitatis

Rerum & Verborum.

nitarius factus fuit; non autem ad mediatum. c. 24. num. 1. p. 24
 Religiosi possunt curam animarum exercere in Ecclesiis ab eorum monasteriis dependentibus, aut quæ sunt illorum membra. c. 40. n. 15. p. 54
 Citatio adhiberi debet in causis religiosorum, alias processura non valet. c. 41. n. 2. p. 54
 Substantialia iudicii in causis religiosorum servanda sunt. c. 41. n. 3. p. 54. & c. 49. n. 14. p. 71
 Non tamen in tanto rigore, prout inter seculares. c. 41. n. 4. p. 54
 Testium nomina inter religiosos in causis gravibus edenda. c. 41. n. 6. p. 55
 Citationis quæ sit forma, dum citantur regulares. c. 41. n. 7. p. 55
 Duplex modus procedendi Superiorum regulatum, & quæ in utraque forma servanda. c. 41. n. 8. p. 55
 Quomodo Superior regularis sine citatione procedere possit in delictis notoriis. c. 41. n. 9. p. 55
 Religiosi in prima instantia non sunt ad loca remota trahendi. c. 41. n. 23. p. 55
 Episcopus procedere potest contra regulares curam animarum exercentes in iis, quæ curam vel Sacramentorum administrationem concernunt. cap. 42. num. 1. p. 56
 Ampliatur, ut procedat etiam in dependentibus à cura, ubi ponitur exemplum. c. 41. n. 2. p. 56
 Religiosi cuius licentiam obtinere debeant, ut prædicare possint, siue intra, siue extra suorum Ordinum Ecclesias. c. 49. n. 1. p. 70
 Religiosi, sine licentia Episcopi prædicantis, quæ sit poena. c. 49. n. 2. p. 70
 Religiosis sine licentia prædicantibus non potest de iure Episcopus poenam declarare. c. 49. n. 3. p. 70
 Hodie tamen secus est ex Gregorii XV. constitutione. c. 49. n. 4. p. 70
 Religiosi, in casibus in quibus appellatio ipsis prohibita est, possunt recurrere ad Superiores per viam querelæ. c. 49. n. 15. p. 71
 Religiosi non habent velle, nec nolle, & de bonis suis disponere non possunt. c. 51. n. 2. p. 74
 Arguere non licet ab aliis Religiosis ad Iesuitas, quia hi propriis & peculiaribus vivunt regulis. c. 51. num. 11. p. 75
 In statu Auriacensi, religiosi non succedunt nisi specialiter, & expressè ipsis relinquatur, facta mentione incapacitatis ipsorum. c. 51. n. 17. p. 75
 De iure communi religiosi testari, & de bonis suis disponere non possunt. c. 52. n. 18. p. 75
 Explicatur constitutio Serenissimi Principis Auriacæ, sub titulo *Quarte Trebellianique*. c. 51. n. 19. p. 75
 Religiosi per ingressum & professionem bona sua & seipsos Deo offerunt. c. 51. n. 22. p. 76
 Primis Ecclesiæ temporibus Religiosi voventes paupertatem, bonorum suorum dominium retinebāt, & de iis disponere poterant. c. 51. n. 30. p. 76
 Reservatio domini regulari ad voluntatem Superioris, etiam in solemnī professione religionis, est valida. ibid. n. 31. p. 76
 Religiosi exempti à jurisdictione Ordinarii, & sanctæ sedis Apostolicæ immediatè subiecti, non possunt per quoscumque actus, in præiudicium sedis Apostolicæ præiudicare suæ exemptioni, & se supponere jurisdictioni Ordinarii. cap. 60. numer. 15. pag. 93
 Quando corpus sepelitur apud Religiosos, tota cadaveris sequela spectat ad ipsos. c. 88. n. 6. p. 153
 Renunciatio.
 Renunciatio facta tempore magnæ infirmitatis, præsumitur fraudulenta. c. 109. n. 1. p. 193

Renunciatio non nocet successoribus in beneficio. c. 1. num. 7. p. 2.
 Renunciatio ab ingrediente monasterium facta sub prætextu læsionis cuiuslibet, non rescinditur. c. 2. num. 6. p. 3

Reparatio.

Onus constructionis, & reparationis Ecclesiæ est merè personale, & ad illud Forenses cogi non possunt. cap. 38. n. 4. p. 50
 Parochus tenetur ad reparationem Ecclesiæ. cap. 38. num. 10. p. 50
 Omnes qui ex decimis utilitatem percipiunt, in Ecclesiæ reparatione contribuunt. c. 38. n. 11. p. 50
 Referuntur DD. de materia reparationis Ecclesiarum tractantes. c. 38. n. 12. p. 50
 Parochus an cogi possit ad reparationis & constructionis Ecclesiæ contributionem, per subtractionem decimarum. c. 38. n. 13. p. 50
 Reparatio Ecclesiæ Cathedralis spectat ad Episcopum. c. 39. n. 4. p. 51
 Reparatio & fabrica inferiorum Ecclesiarum ad quem spectet. c. 39. n. 5. p. 51
 Consuetudo attendi debet circa expensas reparationis Ecclesiæ. c. 39. n. 6. p. 51
 Presbyterium cuius sumptibus reparandum, cap. 39. num. 8. p. 51
 Reparare seu reficere, & ædificare, multum inter se differunt. c. 39. n. 10. p. 52

Reservatio.

Reservatio facultatis disponendi facta sine præiudicio iurium Episcopatum, non potest operari ut dispositio fiat in laicum de iure patronatus, sine illius consensu. c. 54. n. 9. p. 82
 Reservatio clausa in corpore iuris, quæ sit. cap. 85. num. 61. p. 148
 In beneficiis reservatis, Ordinarius qui confert ad præsentationem patronorum laicorum, tantum iuris habet, quantum summus Pontifex; & illius litteræ sunt sine mora executioni demandandæ. c. 87. n. 2. p. 151
 Ampli ut hoc procedat, etiam concurrente præsentatione alterius, qui non sit verus patronus. c. 87. num. 3. p. 151
 Reservationes omnes cessant, quando agitur de beneficio iuris patronatus laicalis. c. 87. n. 4. p. 151
 Ampli ut hoc procedat, tam in reservatione expressa, quam in tacita per appositionem manus. c. 87. num. 5. p. 151
 Reservatio beneficiorum vacantium in Curia, practicitur in Gallia. c. 89. n. 10. p. 151
 Reservatio Apostolica cessat post provisionem effectum sortitam, licet provisus sit inhabilis. cap. 87. num. 15. p. 151
 Provisio Apostolica si sit nulla ex defectu potestatis, per eam expirant reservationes. c. 87. n. 19. p. 152
 Si provisio Apostolica sit ipso iure nulla, & non indigeat declaratione, remanet ambiguus vacandi modus, & non expirat reservatio. c. 87. n. 23. p. 152
 Reservationes beneficiorum impedire nullo modo possunt Ordinarii. c. 110. n. 14. p. 195
 Reservatio quid sit? Et quod pluribus modis fieri possit. part. 2. c. 3. §. 2. n. 1. 2. 3. 4. & 5. p. 256
 Reservationes quædam sunt reales, & quædam mentales: & quænam illæ sint. ibid. n. 8. & 9. p. 257
 Quæ sint reservationes generales, & quæ speciales; exponitur dicto §. 2. n. 10. 11. & 12. p. 257
 Reservatio clausa in corpore iuris, quænam dicatur. ibid. n. 14. p. 257
 Reservatio in Gallia non inducitur per collationem à Papa inhabili factam. part. 2. c. 3. §. 2. n. 39. p. 258
 Refer

Index Prior,

Reservatio cessat quando est consumpta : & quid ad hoc requiratur. *ibid.* n. 45. & plura per totum illum §. 2. p. 258

Plures casus in quibus beneficia non cadunt sub reservatione. dicto c. 3. §. 3. n. 45. part. 2. p. 261

Beneficia reservata non possunt conferri tanquam devoluta. part. 2. c. 3. §. 4. n. 2. p. 262

Reservatio secundæ regulæ locum habet, quando vacatio beneficii contingit pendente vita Cardinalis Episcopi. part. 2. c. 3. §. 5. n. 31. & 32. p. 266

Reservatio duplex impedit indultum Cardinalis, dummodò ambæ reservationes sint cœquales, & personales. part. 2. c. 3. §. 5. n. 35. p. 266

In permutatione beneficiorum reservatorum, requiritur autoritas Sedis Apostolicæ, etiam si unum tantum esset reservatum. part. 2. cap. 4. §. 8. num. 14. & 15. p. 300

Residentia.

Residentia & præsentia personalis in Choro multum inter se differunt. c. 12. n. 2. p. 9

Residentia duplex est, una præcisæ, & alia causativa : & quomodò inter se differant. c. 12. n. 3. p. 9

Quæ residentia requiratur in simplici præstimonio, vel beneficio. c. 12. n. 4. p. 9

Beneficia simplicia si sint servitoria, requirunt residentiam. c. 12. n. 7. p. 10

Nullus præter Papam potest in perpetuum à residentia dispensare. c. 36. n. 2. pag. 47

Residentia est annexa curæ animarum. c. 42. n. 3. p. 57

Quid sit observandum, quando Parochus vult abesse à sua Parochia. *ibid.* c. 42. n. 4. p. 57

Quæ sit Parochi non residentis pena, & cuius quomodò applicanda. c. 42. n. 5. p. 57

Vtrum Episcopus teneatur procedere præcedente fructuum subtractione, & excommunicatione, quando procedit contra Parochum non residentem. c. 42. n. 6. p. 57

Quomodò intelligenda sint jura & Rotæ decisiones, dum volunt requiri trinam monitionem, & Parochum per sex menses à die ultimæ monitionis esse expectandum, antequam ad privationis declarationem deveniatur : & quid in Gallia. cap. 42. num. 7. p. 57

Episcopus debet Vicarium deputare in locum Parochi absentis, cum assignatione salarii. c. 42. num. 8. pag. 57

Residentia non inducit incompatibilitatem, nisi sit ratione tituli : nec sufficit quod sit ratione perceptionis fructuum. part. 2. c. 5. §. 6. n. 10. p. 313

Residuum.

Residui appellatione quid comprehendatur. c. 16. n. 3. pag. 14

Diminutio legati postea contingens, cedit damno ejus cui residuum præstandum est. c. 16. n. 4. p. 14

Resignans.

Resignantis factum non nocet resignatario ; qui est tertius, & non habet jus à resignante, sed à conferente. c. 66. n. 19. 20. & 21. p. 107

In quacumque resignatione successor in beneficio non tenetur stare locationi antecessoris. cap. 66. num. 22. p. 107

Quod procedit etiam in resignatione facta in favorem certæ personæ. c. 66. n. 23. p. 107

Resignans habetur pro mortuo in beneficio resignato. c. 66. n. 24. p. 107

Etiam in resignatione in favorem, jus novum acquiritur mediante collatione. c. 66. n. 25. p. 157

Resignatarius.

Resignatarius in favorem, si moriatur ante adeptam possessionem, resignans non amittit beneficium,

nec illius possessionem, etiam in Gallia. c. 69. n. 20. pag. 115

Resignatio.

Resignatio simplex facta animo pinguius beneficium obtinendi, vim habet dimissionis. cap. 69. num. 27. pag. 115

Licetum est alicui beneficium simpliciter resignare, eo animo ut collator illud alteri conferat, dummodo nullum fiat pactum. c. 75. n. 2. p. 117

Resignans liberè potest significare collatori cui delideret beneficium resignatum conferri. c. 75. num. 6. pag. 127

Nō est necesse quod dum beneficium resignatur animo permutandi, exprimat quod resignatio sit ex causa permutationis. c. 75. n. 7. p. 127

Facto mandato ad resignandum coram summo Pontifice, utrum Ordinarius negotium resignationis expedire possit : variæ sunt opiniones. c. 26. n. 14. pag. 29

In Gallia licita est etiam resignatio ante sententiam, si beneficium non vacet ipso jure. c. 27. n. 11. p. 33

Non modò simplex resignatio, sed etiam in favorem licita est, in non vacantibus ipso jure. cap. 27. n. 13. pag. 33

Resignatio beneficii ipso jure non vacantis sit coram Papa ; dimissio verò coram Ordinario. c. 27. n. 14. pag. 33

Quæ clausula apponi debeat, ut delinquens in præjudicium impetrantis resignare non possit. c. 27. n. 15. pag. 33

Resignare non potest quis beneficium, in quo nihil juris habet. c. 29. n. 3. p. 47

Obligaciones & fideiussiones occasione beneficii præstitæ expirant, factâ illius resignatione. cap. 31. num. 12. p. 46

Differentia est inter resignantem beneficium, & repudiantem paternam hæreditatem. c. 50. num. 5. pag. 72

Petens restitutionem adversus resignationem beneficii jam adepti, agit de damno vitando. c. 50. num. 7. pag. 72

Resignatio facta in favorem præceptoris gubernatoris, aut alterius potestatem super resignante habentis, irrita est in Gallia. c. 50. n. 18. p. 71

Resignationes beneficiorum ordinis sancti Iosephi Hierosolimitani, Papa admittere solet. part. 2. c. 1. §. 6. n. 11. p. 11

Resignatio beneficii, ad cuius titulum quis sacros ordines cepit, ad hoc ut sit valida quid requiratur tam in Gallia, quàm extra Galliam. part. 2. c. 1. §. 11. à num. 41. ad 47. p. 243 & 244

Resignatio, & Coadiutoria, multum inter se differunt. part. 2. c. 1. §. 13. n. 18. p. 247

Resignationes admittere non possunt Abbates, cum si præscripserint ius conferendi. part. 2. cap. 3. §. 3. num. 20. Quod non procedit in Abbatibus exemptis, aut aliis inferioribus habentibus iurisdictionem quasi Episcopalem. *ibidem* numer. 21. & 22. pag. 278

Resignatio, & dimissio beneficii, quomodò differant. part. 2. c. 4. §. 7. n. 1. p. 397

Resignatio simplex ius abdicat à resignante statim, sed conditionalis non nisi adimpleri conditione. dict. §. 7. n. 3. quid si resignatarius moriatur ante approbationem Episcopi. *ibid.* n. 4. p. 397

Resignatario an & quando detur manutentio. *ibid.* n. 5. & 6. pag. 397

Resignationi si consensus nulliter fuerit præstitus, fructus interim spectant ad resignantem, & beneficium vacat per eius obitum. *ibid.* n. 11. & plura de resignatione

Rerum & Verborum.

resignationibus, per totum illum §. 7. pag. 297. & 298
 Resignationis iusta causa non solum peti potest ex utilitate Ecclesiæ, sed etiam ex utilitate personarum. part. 2. c. 4. §. 8. n. 29. p. 301
Restitutio.
 Legatum pro restitutione malè ablatorum, debet per extrinsecas probationes justificari. c. 108. num. 12. pag. 191
 Restitutio in integrum facilius in causis spiritualibus concedenda est. c. 50. n. 13. p. 72
Retractio.
 Quando nullum adest initium conservabile, non fit retractio. c. 71. n. 15. p. 118
Revocatio.
 Quando agitur de revocatione antiquæ observantiæ, stricta debet fieri interpretatio. c. 103. num. 11. pag. 184
Rex.
 Reservatio locum non habet in beneficiis quæ alicuius Regis vel Principis præsentationi subjacent. part. 2. c. 3. §. 3. n. 3. p. 259
 Rex non nominat nisi in prioratibus, quibus proceditur per solemnem electionem. part. 2. c. 3. §. 10. n. 18. & 19. p. 280
 De jure Regaliæ, & nominatione Regiæ, & quomodo in ea procedatur quoad praxim Galliæ. part. 2. c. 3. §. 13. n. 18. & 9. p. 285
 Rex conferens jure Regaliæ derogare solet regulis Cancellariæ. dicto §. 13. n. 14. Et admittit resignationes in favorem. n. 20. Derogat juri patronatus Ecclesiastico. n. 19. & contra eum nulla datur præventio. n. 24. p. 286
 Regis primariæ preces, sub prætextu jucundi ad coronam aduentus, non obligant collatorem, ex priori sententiâ. part. 2. c. 3. §. 15. n. 16. p. 289
Rota.
 Rotæ Avenionensis dec. 12. non fuit observata. part. 2. c. 2. §. 2. n. 16. p. 251
 Rotæ Romanæ decif. 73. sub titulo de Rescriptis. in Antiquis, expenditur contra Menoch. part. 2. c. 2. §. 3. num. 15. p. 252
 Rotæ Romanæ Auditores conferunt beneficia, super quibus lis coram ipsis pendet. part. 2. c. 3. §. 14. n. 3. pag. 287
 Ampliatur, etiam si Papa dedisset commissionem in forma dignum, aut speciales deputasset exequutiones. part. 2. c. 3. §. 14. n. 6. & 7. Non tamen si beneficium vacaverit in mense reservato ob regulam Mensum. ibid. n. 9. p. 287
 Rotæ Romanæ decif. 484. part. 1. divers. rejecta fuit ab eadem Rota. part. 2. c. 3. §. 6. n. 20. pag. 314

S

Sacerdos.

Si ex fundatione provisorius debeat esse actus sacerdos, non potest huic qualitati derogari. cap. 87. num. 19. p. 152
 In beneficiis sacerdotalibus, sufficit quod tempore collationis quis sit ad sacerdotium capacis, licet non sit actu sacerdos: dummodò intra annum promove-
 veri possit. c. 118. n. 7. p. 210
 Intellige ut eod. cap. & infr. n. 26. p. 210. & 211
 Attendi debet observantia, quando beneficium solum est concedi clericis non sacerdotibus. c. 118. n. 8. Intellige ut ibid. n. 39. p. 210. & 211
 Quando sacerdotium de jure est annexum beneficio, sufficit quod promotus sit sacerdos habitu, & quod

promoveatur intra annum. c. 118. n. 26. p. 212
 Quando qualitas sacerdotii fuit in fundatione adjuncta verbo præsentationis, veluti si dictum fuerit quod debeat sacerdos præsentari, tunc qualitas sacerdotii debet adesse actu in proviso, tempore quo fit præsentatio. c. 118. n. 27. p. 211
 Qualitas sacerdotii debet intervenire actu, quando fundator usus est verbis negativis. c. 118. num. 28. pag. 211
 Eadem qualitas sacerdotii actualis requiritur, si fundator mandaverit, quod præsentatus debeat horis diurnis & nocturnis interesse, Ecclesiæ deservire, & Missas celebrare. c. 118. n. 29. p. 212
 Præsentatus à minori parte, admittendus est si sit actu sacerdos, præsentato à majori parte excluso, qui non habet hanc qualitatem, dum ex lege fundationis requiritur. c. 118. n. 30. p. 211
Sacerdotium.
 Si sacerdotium requiritur ad canonicatum ex dispositione legis, aut ad aliud beneficium, sufficit quod provisorius sit Sacerdos habitu: quid si requiritur ex verbis fundationis. part. 2. c. 3. §. 12. n. 10. & 11. pag. 283
 Sacerdotalis ordo triplici modo potest esse annexus beneficio, & quis sit hujus triplicis annexionis effectus. ibid. n. 16. p. 284
 Sacerdotium obtinens ante ætatem, fit irregularis. part. 2. c. 3. §. 2. num. 9. & si in ordine sic ministraverit, collatio beneficii illi facta nulla est, nisi iusta ignorantia illum excuset. ibid. n. 11. & sequentibus. p. 307. & 308
Sacramenta.
 Mulier quæ accusabatur, quod marito Sacramenta administrari non curaverat, fuit absoluta, quia ejus nulla lata culpa, vel dolus probatus fuit. c. 115. n. 15. pag. 204
Sanchez.
 Locus Sanchez in consil. moral. ab errore Typographi purgatus. c. 85. n. 69. p. 148
Sacra Vasa.
 Sacra Vasa certæ Ecclesiæ addicta, ad aliam transferri non possunt, nec alienari. c. 43. n. 1. p. 58
 Sacra res potius intuitu Ecclesiæ in dubio datæ censentur. c. 43. n. 2. p. 58
Scandalosus.
 Scandalosi, præviâ monitione, beneficiis sunt privandi. part. 2. c. 3. §. 1. n. 25. p. 307
Scientia.
 Quando non sit opus articulare scientiam in possessione. c. 15. n. 15. p. 14
 Scientia præsumitur ex temporis diuturnitate, & actibus multiplicatis. c. 15. n. 46. p. 14
 Scientia possessoris adversarii præsumitur ex longi temporis possessione, & ex actuum multiplicatione. cap. 60. n. 13. p. 93
 Scientia certa Papæ colligitur ex mentione litis pendentis facta in rescripto. c. 62. n. 12. p. 97
Scrutinium.
 Scrutini forma non est necessaria, quando de facto observari non potest. c. 82. n. 9. p. 139
Secundarius.
 Secundarius Vide Verb. *Adiutor.*
Sede vacante.
 Sede vacante, bona Ecclesiæ futuro successoris reservari debent, adeo ut non valeat consuetudo in contrarium. part. 2. c. 3. §. 13. n. 3. & 4. Item emolumenta sigilli & jurisdictionis successoris in Episcopatu reservanda sunt; num. 5. & Oeconomus deputatio spectat ad Capitulum; num. 6. sed hoc in Gallia non observatur: n. 8. p. 285
Sententia.

Index Prior,

Sententia.

Sententia contumacialis præsumitur lata ob contumaciam, non autem ob bonum jus. c. 37. n. 16.

pag. 49

Sententia lata ex relatione petitorum, potest quodcumque retractari per alias probationes. c. 76. num. 12. p. 128

Sententia lata in causa usufructuum nunquam transit in iudicatum. c. 77. n. 11. p. 130

Nec in causa matrimoniali. ibid. n. 12. p. 130

Sententia lata ex falsa causa nulla est, ita ut non sit opus ab ea appellari. c. 77. n. 18. p. 131

Sententia cum clausula, *Alio non apparente*, ex noviter deductis retractari potest. capit. 98. numer. 8. pag. 173

Quando sententia sic prolata est: præsertim *Alio non apparente* non mutatur natura iudicii definitivi. c. 98. n. 9. p. 173

Sententia *Alio non apparente* lata, non semper habet vim interlocutoriam: & in quibus casibus. cap. 98. n. 10. pag. 173

De sententia lata *Alio non apparente*, qui DD. tractaverint. ibid. n. 11. p. 173

A sententia *Alio non apparente* lata, regulariter appellatio est admittenda. ibid. n. 12. p. 173

Non debet fieri differentia inter sententiam latam *Alio non apparente*, vel *Rebus sic stantibus*, & latam ab observatione iudicii. ibidem numero 13. pag. 173

Sepultura.

Mortuo illò qui jus sepulture habet, totaque illius familia extincta, potest sepultura vel capella alteri concedi. c. 73. n. 6. p. 124

Intellige ut n. 16. & 17. p. 124

Quæ sepulchra sint familiaria, & ad solos hæredes sanguinis transeant, & ad quoscumque hæredes extraneos transmittantur. cap. 73. num. 16. pag. 124

Ius sepulchri, & Insignium, non transit ad fideicommissarium. c. 73. n. 17. p. 124

Sepultura. Vide *Monachus*, aut c. 96. p. 166

Sepultura extra Ecclesiam olim, deinde in atrio, nunc autem intra Ecclesiam conceduntur. c. 114. num. 1. p. 201

Corpora infidelium vel infantium non baptizatorum, intra Ecclesiam non sepelienda. c. 114. num. 2. pag. 201

Sepultura nemini subtrahenda, & concessa amovenda. c. 114. n. 3. p. 201

Electio sepulture civiliter permittitur, etiam extra Parochialem Ecclesiam, reservata quantà Parochiæ. ibidem num. 4. p. 201

Eligens sepulturam extra Parochiam, si in loco electo nequeat sepeliri, non est in Parochia sepeliendus. c. 114. n. 5. p. 201

Religiosi, exceptis Prælati, non habent jus eligendi sepulturam, sed in proprio monasterio sunt sepeliendi. c. 114. n. 6. p. 201

Fallit, si in loco à monasterio remoto decesserint, ita ut ad illud commodè deferri nequeant: nam tunc eligere possunt sepulturam; & non facta electione, sunt in parochiali Ecclesia sepeliendi. c. 114. n. 7. pag. 201

Pater pro filio sepulturam eligere non potest, nisi talis sit consuetudo; quæ probanda est. c. 114. num. 8. p. 201

Filius familias pubes potest sibi sepulturam eligere; non tamen impubes, nisi sit proximus pubertati. c. 114. n. 9. p. 201

Eligere quem posse sepulturam in Ecclesia monia-

lium benedicta, & nondum per Episcopum consecrata. c. 114. n. 10. p. 202

Sepultura electio per testes singulares probatur. capit. 114. n. 11. p. 202

Sepultura electio, an possit alteri committi, ut eligat post mortem suam. c. 114. n. 12. p. 202

Vxor & filius utrum sibi possint eligere sepulturam, & utrum filius pro parte mente capto, vel frater pro fratre, Tutor pro pupillo. capit. 114. num. 13. p. 202

Canonicus, Rector Ecclesiæ, Vicarius perpetuus, Vicarius temporalis, Præbyter amovibilis, & stipendarius, & ille qui canonicatui renunciavit, ubi sunt sepeliendi. c. 114. n. 14. p. 202

Utrum potius in Patria, vel alia sepultura quis sepeliendus sit. c. 114. n. 15. p. 202

Filius spurius, vel illegitimus, ubi sepeliendus. c. 114. num. 16. p. 202

Vxor in sepultura mariti sepelienda: Quid si ad secunda vota convolverit. c. 114. n. 17. p. 202

His omnibus deficientibus, debet quis in Parochia sepeliri, in qua recepit vivens Sacramenta. c. 114. num. 18. p. 202

Plura de sepulturis. Remissivè. c. 114. n. 19. p. 202

Septima manus.

Septima manus, Vide verb. *Maritus*, aut. c. 79. pag. 34

Simonia.

Si de Simonia opponeretur per viam exceptionis, sufficerent leviores probationes. c. 19. n. 6. p. 18

Simonia non committitur punibilis, nisi probata conventionione & illius effectuione. c. 27. num. 17. pag. 34

Reservatio beneplaciti summi Pontificis omnem simoniam excludit. Ibid. num. 28. pag. 34. & cap. 69. num. 32. p. 116

Ampliat, ut hoc procedat etiam in beneficiis Gallie. cap. 27. n. 29. p. 34

Fallit, si beneplacitum fuerit reservatum dumtaxat animo fraudem obtegendæ. c. 27. n. 30. p. 34

Quæ tacite insunt, licite exprimi possunt abque vicio simoniæ. c. 47. n. 10. p. 67

Licetum est conferre commendam sub conditione solvendi jura consuetæ. c. 47. n. 11. p. 67

Pactum fieri potest, quod resignans fructus beneficii resignati habeat pro rata temporis, quo intervenit. c. 47. n. 12. p. 67

Simonia unius ex transigentibus non potest nocere tertio illam ignoranti. c. 69. n. 33. p. 116

Quæ sit differentia, & qui effectus simoniæ veræ, vel interpretativæ. c. 69. n. 34. p. 116

Pecunia non potest dari sine simonia ob causam professionis in monasterio. c. 96. n. 26. p. 168

Fallit, nisi quod datur, traditum fuerit intuitu rationis religiosi. c. 96. n. 27. p. 168

Aut nisi habeat causam omnino distinctam, & separatam ab ingressu monasterii, vel professione in eodem. c. 96. n. 28. p. 169

Assignatio legitimæ non dicitur simoniaca, quum eadem die filius beneficium resignaverit. cap. 96. num. 29. p. 169

In dubio traditio rei temporalis censetur facta pro causa temporali, ad exclusionem delicti. cap. 96. num. 30. p. 169

Explicatur *decis*. Putei 42. lib. 2. & Mohedan. *decis* 5. de simonia. c. 96. n. 31. p. 169

Provisio ejus rei, ad quam quis de jure tenebatur, non potest esse simoniaca. c. 96. n. 32. p. 169

Quando litigatur simul super spiritualibus & temporalibus, transactio fieri potest per traditionem alicujus rei temporalis. c. 96. n. 33. p. 169

Quando

Rerum & Verborum.

Quando in vim sententiæ arbitrariæ, temporale datur pro spirituali, non committitur simonia. cap. 96. n. 3. 4. p. 169

Simonia etiam à tertio commissa nocet quoad beneficium, super quo commissa est. c. 97. n. 16. p. 171

Amplius, etiam si possessor beneficii simoniam ignoraverit. c. 97. n. 17. p. 171

Qui scivit simoniam ab alio fuisse commissam, tenetur statim illud beneficium dimittere, ut evitet poenam. c. 97. n. 19. p. 171

Vtrum propter simoniam quis privetur aliis beneficiis antea obtentis. ibid. n. 20. p. 171

Quando agitur de simonia præsumpta, vel interpretativa, qualis est illa quæ committitur à tertio, possessor beneficii non est privandus aliis antea legitime obtentis. c. 97. n. 21. p. 171

In vera simonia inducitur privatio beneficiorum ipso quidem jure, quoad illud super quo commissa est simonia: sed quoad alia, non nisi per sententiam. c. 97. n. 22. p. 171

Non est simonia, si quis mandatum faciat ad liberè resignandum, & ad rogandum collatorem, ut tali beneficium conferat. c. 75. n. 4. p. 127

Simonia in resignatione præjudicat resignanti, & tertius beneficium impetrare potest, contra nonnullorum sententiam. part. 2. c. 4. §. 7. num. 12. & 13. pag. 298

Simonia inducit beneficii vacationem ipso jure. part. 2. c. 5. §. 1. n. 1. p. 305

Et quomodo probetur: numer. 8. & an per socium criminis: numer. 9. & an per confessionem resignantis: n. 10. & quæ conjecturæ admittantur: n. 11. pag. 306

De simonia in jure patronatus. ibidem, numer. 3. & 4. pag. 306

Si Neutri.

Gratia si Neutri, duo requirit, nempe beneficii vacationem, & quod neutri litigantium jus competat. part. 2. c. 4. §. 3. num. 1. & vacatio requiritur de præfenti, nisi verba futuri temporis apponantur in provisione. ibid. n. 3. & 4. p. 292

Gratia si Neutri, non purgat vitia præterita. ibid. num. 7. p. 292

Quomodo differant Gratia si Nulli, si Neutri si Alteri, dicto §. 3. n. 2. p. 292

Gratia si Neutri, facit ut possessor non possit excludere actorem propter non jus ipsius. ibidem, n. 12. pag. 292

In gratia si Neutri, an debeat repeti narrativa gratiæ principalis. ibid. n. 14. & plura de dicta gratia per totum illum §. 1. p. 292 & 293

Solemnitas.

In supputatione temporis diuturni, ad præsumendas solemnitates in alienatione rerum Ecclesiæ, non debet deduci tempus vitæ Prælati malè alienantis: secus est in præscriptionis tempore computando. c. 98. n. 4. p. 172

In extrajudicialibus, semper præsumuntur intervenisse solemnitates ad actum requisitæ. c. 8. num. 4. pag. 6

Quando aliundè constat de invaliditate tituli, cessant præsumptiones solemnitatum. c. 98. n. 5. p. 172

Sequestratio.

Sequestrati fructus debent dari ei, cui beneficium fuit adjudicatum. c. 47. n. 24. p. 68

Sequestrum.

Sequestrum si quis violaverit, beneficium ejus vacat, & est reservatum Pontifici: sed tamen Rota potest illud conferre, si lis pendeat coram ipsa, part. 2. c. 3. §. 1. 4. n. 8. p. 287

Sanleg. Refol. Tom. I. Pars I.

Sequester castri à beneficio dependentis potest esse Laicus; sed sequester beneficii debet esse Clericus. part. 2. c. 4. §. 9. n. 2. p. 302

Sequestrum an & quando privet possessione: distinguatur inter voluntarium, & necessarium. part. 2. c. 4. §. 9. n. 3. & 4. p. 302

Sequestrum violare quis dicatur ad hoc ut beneficium vacet. part. 2. cap. 3. §. 3. num. 30. 31. 32. 33. & 34. pag. 261

Sequitur, Servitium.

Cessante servitio Ecclesiæ, cessat annua præstatio contemplatione illius debita. c. 43. n. 15. p. 59

Servitia Ecclesiæ ex quibus sint inter se incompatibilia. c. 12. n. 6. p. 9

Incompatibilia consideranda est non respectu tituli, sed respectu servitii, dum agitur de lucrandis distributionibus. c. 12. n. 8. p. 10

Distributiones quæ præstantur pro servitio personali, dicuntur personales. c. 12. n. 9. p. 10

Substitutus non admittitur, quando distributiones præstantur ratione servitii personalis, etiam in favorem absentium ex causa studii, vel alia justa causa. c. 12. n. 10. p. 10

Populi s. cogitur consueta servitia præstare. c. 39. n. 16. pag. 52

Temporale capi potest pro servitio spirituali, juxta consuetudinem. c. 43. n. 12. p. 59

Cessante servitio Ecclesiæ, cessat annua præstatio contemplatione illius debita. c. 43. n. 15. p. 59

Qui duobus beneficiis inservit, utriusque redditus percipere debet. c. 47. n. 28. p. 68

Nemo baculo innixus altari servire potest. c. 94. n. 5. pag. 163

Canonici associantes Episcopum visitantem limina, vel alias qui sunt in servitio Episcopi, dicuntur esse in servitio ipsius Ecclesiæ. c. 102. n. 32. p. 182

Signatura.

In Gallia sola signatura non habet paratam executionem pro exactione pensionis beneficalis, & quæ pro tali executione requirantur. cap. 26. n. 39. pag. 30

Signum.

Ex signo alicuius impresso desumitur argumentum domini ejusdem. c. 76. n. 5. p. 118

Solitum.

Quæ sint necessaria ad hoc ut bona Ecclesiæ dicantur solita concedi in emphyteusim. c. 119. num. 12. pag. 214

Ex tempore quadraginta annorum, requisito ad probandum solitum quoad emphyteusim, deducendum est tempus quo Ecclesia fuit sub potestate Prælati qui erat affinis, vel consanguineus possessoris. c. 119. n. 14. p. 214

Solitum concessionis non sufficit probari in genere; sed probandum est specificè quoad actus, de quibus est controversia. c. 119. n. 15. p. 214

Etiam si constet de solito, tamen concessio emphyteusim non valet, si forma consueta fuerit alterata. c. 119. n. 16. p. 214

Concedi solita non possunt dari in emphyteusim, nisi interveniente utilitate Ecclesiæ evidenti. c. 119. num. 17. p. 214

Probatio istius utilitatis fieri debet per emphyteutam. c. 119. n. 18. p. 214

Ut doceatur rem aliquam solitam esse concedi in emphyteusim, non est necessariò probanda consuetudo legitime præscripta; sed sufficit probare vel unam præcedentem concessionem legitimam, vel duas minus legitimas, cum cursu quadraginta annorum. c. 74. n. 4. p. 125

Index Prior,

Sorores.

Sorores S. Virgulae, quae tria vota non emisunt, & strictam clausuram non servant, non sunt religiosae, sed saeculares. c. 112. n. 15. p. 199

Species.

Nomen Speciei, apud Iuriconsultos accipitur pro eo, quod Philosophi vocant, Individuum. c. 100. n. 12. pag. 176

Spirituale.

Temporale capi potest pro servitio spirituali, juxta consuetudinem. c. 43. n. 12. p. 58

Spolium.

In Gallia, sive monachus decedat intra, sive extra claustra, locus est spolio favore Abbatis. c. 95. n. 10. pag. 165

Bona Clericorum saecularium, vel regularium, ex illicita negotiatione quaesita, pertinent ad Cameram Apostolicam jure spoli. c. 95. n. 15. p. 165

Quae veniant appellatione spoli. Ecclesiasticorum. c. 95. n. 21. p. 165

Bulla Pii V. super ornamentis clericorum Ecclesiae post eorum obitum restituendis, non observatur Avenione. c. 95. n. 22. p. 166

Spolia clericorum saecularium non fiunt Avenione, sed illa pertinent ad haeredes. cap. 95. numero 24. pag. 166

Resignanti datur actio spoli adversus resignatarium qui adeptus fuit possessionem in vim mandati, quod nullum erat. part. 2. capit. 4. §. 7. numero 9. pag. 297

Sponsa.

Sponsa cogenda est per executiones & censuras ad observationem datae fidei, etiam si non intervenit iuramentum in promissione. cap. 55. n. 20. pag. 84

Amplius etiam si diceret se fide promississe. c. 55. n. 21. pag. 84

Sponsa contra quam agitur ut fidem observet, debet manere in sequestro usque ad finem litis. ibidem. n. 22. & 23. p. 85

Quando agitur de sponsa recentiter traducta, & nondum cognita, maritus restituentus est quoad cohabitationem uxoris. c. 79. n. 3. p. 134

Qui sponsalia contraxit per verba de futuro, si promissionem adimplere recuset, tenetur ad interesse damni emergentis, non tamen lucri cessantis: quod exemplis demonstratur. c. 116. n. 1. p. 204

Sponsa sequestranda est, si ex parte mariti allegetur iustus timor violentiae. c. 55. n. 1. p. 83

Sponsa traducta ad domum mariti, non sequestratur, sed restituitur marito, saltem quoad cohabitationem; non autem quoad copulam. cap. 55. numero 2. pag. 83

Si periculum sit ne sponsus per verba de praesenti, traductam, & nondum cognitam sponfam vi comprimatur, non est restitutioni locus, sed procedendum est ad sequestrationem. c. 55. n. 3. p. 83

Puella, cui periculum est ne tutores immaturas, aut inaequales procurent nuptias, sequestranda est. c. 55. numero 4. p. 83

Matri binubae non debet permitti, ut puellam suam nubilem extra locum solitae habitationis traducat: & multo minus extra Monarchiam. c. 55. numero 5. pag. 83

Si duo contendunt de aliqua sponsa, ipsa debet lite pendente sequestrari, ne postea contingat executionem reddi illusoriam. c. 55. n. 6. p. 83

Mulier nupta, traducta, & cognita, debet remanere apud virum, nec locus est sequestrationi pendente iudicio nullitatis matrimonii. c. 55. n. 7. p. 83

Limitatur, nisi adessent evidentes & clarae matrimonii probationes; tunc enim mulier non redderetur viro, sed lite pendente locus esset sequestrationi. c. 55. n. 8. p. 83

Differentia quoad sequestrationem statuitur inter virginem, & corruptam. c. 55. n. 9. p. 84

Mulier, lite pendente super separatione thori, sequestranda est; non tamen praecise requiritur quod haec sequestratio fiat in monasterio: sed potest fieri in alio honesto loco, & tuto. c. 55. n. 13. pag. 84

Post sententiam separationis thori ex culpa viri, uxor libera ab omni sequestratione dimittenda est. c. 55. numero 14. p. 84

Quae observanda sint a Iudice, ad mulieris vel puellae sequestrationem deveniente. capit. 55. numero 15. pag. 84

Sequestratio non debet fieri apud affines mulieris vel puellae, si suspecti sint. c. 55. n. 16. p. 84

Cessante causa finali sequestrationis mulieris, cessare debet sequestratio. c. 55. n. 9. p. 84

Quando agitur dumtaxat de exploranda voluntate mulieris, facta exploratione, finitur sequestratio. c. 55. n. 24. p. 85

Quandoque, sed magna cum circumspectione, sequestrationis mulieris vicem subit cautio. c. 55. n. 25. pag. 85

Vxor quae ad domum mariti traducta fuit, & cum eo stetit per plures annos, non potest sub praetextu impotentiae propria auctoritate ab eo recedere. c. 79. n. 1. p. 134

Mulier agens ad nullitatem ob causam merus, sequestranda est lite pendente. c. 117. n. 30. p. 209

Multo magis si accusetur de delicto, poterit poni in sequestro, loco carceris. c. 117. n. 31. p. 209

Status.

Consensus Episcopi necessarius est in immutando statu Ecclesiae. c. 1. n. 10. p. 2

Ultimus status in beneficiis attendendus est. c. 9. numero 4. p. 7

Provisiones Apostolicae non mutant statum beneficii. c. 9. n. 5. p. 7

Status ultimus non attenditur, quando constat legitime de statu praecedenti, nisi probetur praescriptio cum aliis requisitis. c. 9. n. 6. p. 7

Quae sint necessaria, ut status beneficii fuerit legitime praescriptus. c. 9. n. 7. p. 7

Sententia in causa status personarum, afficit omnes. Intellige ut locum habeat, si agatur de statu personarum; non de statu rerum. c. 7. n. 15. p. 49

Mutatio status Ecclesiae, quoad residentiam, praesumptio cultus divini fieri potest, sed non sine auctoritate Episcopi. c. 105. n. 15. p. 187

Status beneficii non mutatur, nisi spatio quadraginta annorum, cum aliis requisitis. c. 40. n. 4. p. 31

Quod maxime procedit quando non agitur de quali possessione, sed de pertinentia collationis. ibidem. numero 5. p. 31

Statutum.

Solus Episcopus potest statuta condere circa formam Officii, & eorum quae inde dependent. c. 101. numero 9. p. 186

Episcopus in Synodo statuta condere potest, dummodo non sint contraria juri communi. c. 11. n. 1. pag. 8

Episcopus statuta sine Capitulo condere non potest. c. 11. n. 2. p. 8

Statuta & decreta facta in Synodo, dicuntur statuta solius Episcopi. ibidem. n. 3. p. 8

Episcopus in condendis statutis requirere debet consensum

Rerum & Verborum.

sensum Capituli, sed non tenetur illud sequi. c. 11. num. 4. p. 8
 Tractatus Capituli pro condendis statutis, sufficit quod fiat in privatis congregationibus. cap. 11. n. 5. pag. 8
 Statutum recipit interpretationem à jure communi. c. 12. n. 2. p. 10
 Statutum de solvenda certa summa in receptione novi Canonici in utilitatem Canonicorum, non valet. c. 47. n. 1. p. 66
 Valet statutum Ecclesie, ut novi Canonici certam summam solvant pro cappâ, vel pluviali. c. 47. n. 5. pag. 66
 Ampliatur, etiam si statutum diceret, non esse recipiendos Canonicos, nisi prius solutâ cappâ. c. 47. num. 6. p. 66
 Statutum debet intelligi secundum aliud caput ejusdem statuti. c. 47. n. 17. p. 67
 Statutum, quod loquitur de minoribus, debet intelligi de minoribus viginti annorum, juxta aliud caput ejusdem statuti declarantis minorem ætatem usque ad annum vigesimum. c. 47. n. 18. p. 67
 Verba statuti, vel constitutionis, quantum fieri potest accipere debent interpretationem à jure communi. c. 51. n. 20. p. 76
 Statutum auctoritate Apostolica confirmatum, generaliter loquens, pias causas non comprehendit. part. 2. c. 1. §. 1. n. 18. p. 241
Stigmata.
 Stigmata in corpore maleficarum reperta, faciunt aliquod indicium contra ipsas. c. 76. n. 1. p. 127
 Stigmata fiunt in parte quæ omnino sensu destituta remanet ope Dæmonis. ibid. n. 2. p. 128
 Repetitur sententia mentionem faciens istorum stigmatum, lata in Tribunali Sanctæ Inquisitionis Avenion. anno 1582. c. 76. n. 3. p. 128
 Ex solo impressi stigmatis indicio, nisi alia concurrant, Iudex non debet reum torquere. cap. 76. n. 6. pag. 128
 Stigmata à maleficis Dæmon quandoque vel transfert, vel in totum aufert. c. 76. n. 10. p. 128
 Refertur historia cujusdam malefici, in quo Chirurgi valde discordes fuerunt. ibid. n. 13. p. 128
 Ex stigmatibus cum aliis adminiculis potest deveniri ad torturam. c. 76. n. 14. p. 128
 Ex solis stigmatibus nunquam deveniri potest ad condemnationem. c. 76. n. 17. p. 129
 Presumptio quæ oritur ex stigmate, non est violenta: contra Bodinum. ibid. n. 18. p. 129
 Plura de stigmate, vide Verb. *Indicium*, & hoc c. 76. pag. 127.
Studium.
 Dispensatio ex causa studii pro non residentibus, quæ forma, & sub quibus precautionibus fieri debeat. c. 102. n. 16. p. 181
 Licentia Episcopi requiritur pro non residentibus ex causa studii. c. 102. n. 17. p. 181
 Dicta quæ licentia debet esse expressa, nec sufficit tacita. c. 102. n. 18. p. 181
 Intelligendum est hoc secundum aliquos de solo studio Theologiæ. ibid. n. 19. p. 181
 Sed verius est, hoc locum habere etiam pro aliis facultatibus, seu studiis. c. 102. n. 20. p. 181
 Excipiuntur particulares Ecclesiæ consuetudines, vel statuta. c. 102. n. 2. p. 181
 Studium ad dandam excusationem à residentia, debet esse in Univerſitate generali & approbata. capite 102. n. 22. p. 181
 Studium Iuris Canonici æquiparatur studio Theologiæ. c. 102. n. 23. p. 181
Sanleg. Resol. Tom. I. Pars I.

Referuntur DD. de hac materia tractantes, cap. 102. num. 24. p. 181
Subdelegatus.
 Subdelegatus, vide verb. *Delegatus*, & capite 77. pag. 129
Subrogatio.
 Subrogatio in beneficialibus quomodo & quando obtineri possit, breviter enarratur, cap. 28. num. 1. pag. 36
 In Gallia quomodo fiant subrogationes beneficiales? c. 28. n. 1. & 11. Remissive. p. 36
 Ex juris communis dispositione, collatio facta colliganti per viam subrogationis, prævalet, si intra mensem obtineatur. c. 28. n. 3. p. 36
 In Gallia collatores Ordinarii beneficia litigiosa conferre solent. c. 28. n. 4. 6. & 8. p. 36
 Litteræ subrogationis in Gallia obtinentur à Rege, vel à Cancellaria. ibid. n. 5. p. 36
 Obventa subrogatione, quomodo procedendum sit in Gallia. ibid. n. 7. p. 36
 Si duo subrogati invicem contendant, prævalet is cujus jura sunt meliora. c. 28. n. 9. p. 36
 Subrogatio peti debet intra mensem, non à die notitiæ, sed à die obitus. ibid. n. 12. p. 36
 Colligans non potest petere subrogationem, si annus fuerit elapsus; qui annus non computatur à die adeptæ possessionis, sed à die datæ tituli. ibid. num. 13. p. 36
 Fallit, si petens subrogationem sit in possessione, tunc enim annus non currit in præjudicium possidentis. c. 28. n. 14. p. 36
 Subrogatæ personæ fruuntur eadem præminencia, quæ competeat illis, in quarum locum subrogantur. c. 81. n. 8. p. 137
 Suppressâ aliquâ dignitate, si alii in ejus locum subrogentur, uti debent eadem prærogativâ quoad præcedentiam. c. 81. n. 9. p. 137
 Subrogatio quæ sit gratiosa, & quæ rigorosa. part. 2. c. 4. §. 5. n. 1. & 2. p. 294
 Et plura de subrogatione, per totum §. illum p. 294
Substitutus.
 Substitutus non admittitur, quando distributiones præstantur ratione servitii personalis, etiam in favorem absentium ex causa studii, vel alia justa causa. c. 12. n. 10. p. 10
 Missæ per turnum celebrandæ, non possunt dici per substitutum. c. 12. n. 11. p. 10
Successor.
 Actus gesti per antecessorem in beneficio, profunt successoribus. c. 15. n. 13. p. 14
 Successor in beneficio tenetur stare colono, si succedat per resignationem. c. 66. n. 12. Contrâ, ibid. num. 14. p. 107
 Referuntur Doctores de singulari successore in materia locationis tractantes. c. 66. n. 38. p. 108
 Gratia per prædecessorem in Ecclesia facta, si consummata non fuerit, non afficit successorem. c. 119. num. 11. p. 214
Suspensio.
 Episcopus, vel alius Iudex, non obstante sententia suspensionis per eum lata, potest concedere ei, qui ad tempus suspensus est, licentiam celebrandi. c. 34. num. 10. p. 45
 In officio qui deliquit, suspendendus est ab illius exercitio. c. 44. n. 11. p. 61
 Imò & ex causa, si extra officium delictum fuerit commissum. c. 44. n. 12. p. 61
 Quomodo procedatur pendente processu ad suspensionem ab officio: & quæ sit praxis. cap. 44. n. 13. pag. 61.

Index Prior,

In Officiis jurisdictione carentibus, proceditur etiam quandoque ad suspensionem ab Officio, lite pendente. c. 44. n. 14. p. 61
Ministrans durante suspensione privandus est beneficiis. c. 97. n. 8. p. 171
Ministrans pendente suspensione fit irregularis, non quoad se, sed quoad alios; & ab officio quidem suspensus fuit, sed non à beneficio. cap. 79. num. 9. p. 171

Synodus.

Quæ sit differentia inter Synodum Provincialem, & Diocesanam. Remissivè. c. 11. n. 6. p. 8

T

Tardare.

Contra eum qui tardavit exhibere suas provisiones, & possessionem beneficii capere, non modica insurgit præsumptio. c. 70. n. 24. p. 118

Taxatio.

Legatum censetur potius factum gratiâ demonstrationis, quàm taxationis, quando testator non retulit designationem rei ex qua fieri debet solutio ad substantiam legati, sed dumtaxat ad illius executionem. c. 90. n. 1. p. 156
Quando agitur de pia causa, quamvis testator mandaverit legatum ex re certa, vel certis fructibus præstari, censetur potius factum gratiâ demonstrationis, quàm gratiâ taxationis; & potius pro securitate legatarii, quàm favore hæredis. cap. 90. n. 2. pag. 156

Tectum.

Beneficia sub eodem tecto sunt incompatibilia, dummodò alia concurrant, de quibus part. 2. c. 5. §. 6. num. 11. p. 313
Incompatibilitas, ex eo quod beneficia sint sub eodem tecto, exigit uniformitatem dicto §. 6. n. 6. 7. & 8. p. 313
In difformibus tamen residentiam requirentibus, oritur incompatibilitas ratione ejusdem tecti. n. 9. ibid. p. 313

Tempus.

Impetrans uti Graduarus, debet esse talis tempore impetrationis. c. 57. n. 19. p. 88
Tempus professionis resignantis in anno non computatur. c. 57. n. 20. p. 88
Successor quoad tempus possessionis, non juvatur possessione auctoris. ibid. n. 21. p. 88
Tempus provisionis Ordinarii, debet aliunde probari quàm per domesticos ipsius. c. 70. n. 23. p. 118
Tituli præsumptio fortior redditur ex temporis diuturnitate, si probetur scripturas Communitatis propter bella, incendia, aut similes casus fuisse deperditas. c. 72. n. 27. p. 122
Dispositio collata ad certum tempus, non extenditur ad ea quæ non sunt in rerum natura tempore designato. part. 2. c. 1. §. 10. n. 3. p. 239
Tempus ad præsentandum Patronis quando currat. part. 2. c. 4. §. 9. n. 21. & 22. p. 303
Et potest ab Episcopo prorogari. ibidem num. 26. pag. 304

Territorium.

Territoriorum separatio probatur ex separato exercitio jurisdictionis in certo loco independentè ab Episcopo. c. 60. n. 6. p. 92

Tertius.

In favorem Tertii penso reservari non potest, etiam à magno Magistro Ordinis Hierosolymitani. part. 2. c. 4. §. 7. n. 21. 22. & 23. p. 298

Testari.

Clerici saculares in statu Avenionensi habent facultatem testandi de fructibus suorum beneficiorum ex privilegio, & consuetudine. c. 22. n. 1. p. 21
Summus Pontifex non concedit facultatem testandi ratione bonorum sitorum in Gallia. c. 95. num. 4. pag. 164
Solutus Papa licentiam testandi monachis concedere potest. c. 95. n. 14. p. 165

Testes.

Quando data fuit dilatio ad probandum, & probatum habendum; tunc testes producti in termino non possunt examinari extra terminum. c. 104. n. 8. pag. 84
In dubio prevalere debent in materia decimarum testes pro Parocho, qui habet pro se juris assistentiam. c. 104. n. 9. p. 185

Theologalis.

In Gallia præbenda Theologalis non nisi Doctoribus in Theologia conferri potest, nec sufficit Doctoratus in jure Canonico. c. 97. n. 27. p. 172
Vtrum in defectum Doctorum in Theologia præbenda Theologalis conferri possit Doctoribus juris Canonici. Resolvitur negativè, contra Rebuffum. c. 97. n. 28. p. 172
In terminis juris communis, utrum præbenda Theologalis conferri possit Doctori in jure Canonico. Remissivè. c. 97. n. 29. p. 172

Theaurarius.

Theaurarius an sit dignitas in Ecclesia, pendet à consuetudine. part. 2. c. 3. §. 11. n. 24. & 25. p. 281

Titulus.

Titulus successionis hæreditariæ est lucrativus. c. 50. num. 6. p. 71
Non admittitur probatio alterius tituli anterioris adversus titulum prædecessoris, nisi simul allegetur ipsum prædecessorem non possedisse per triennium, aut non habuisse pro se communem estimationem, & explicatur decis. Cod. Fabrian. l. 1. tit. 3. de finit. l. 5. c. 85. n. 9. p. 145
Tituli validi præsumptio non tollitur per productionem alterius tituli invalidi, stante longi temporis lapsu. c. 85. n. 12. p. 146
Quamvis constet de titulo invalido, remanet semper præsumptio tituli validi ex triennali possessione. cap. 85. n. 46. p. 147
Titulus coloratus quis dicatur in materia regule de Triennali. c. 85. n. 72. p. 148
Tituli color major requiritur in regula de Triennali, quàm in actione spolii. c. 85. n. 73. p. 148
Titulus habitus à Vicario dicitur coloratus, quavis de illius potestate non constet. c. 85. n. 74. p. 148
Tituli validi præsumptio excluditur per productionem tituli invalidi. c. 98. n. 6. p. 173
Tituli validi præsumptio oritur ex diuturnitate temporis, etiam in locis ubi summus Pontifex non est præfens. n. 98. n. 7. p. 173
Nemo potest promoveri ad sacros Ordines sine titulo beneficii, vel patrimonii, qui tamen non requiritur in minoribus ordinibus. part. 2. c. 1. §. 11. n. 1. usque ad 7. p. 241
De titulo patrimonii, an & quando alienari possit, aut confiscari, quoad capitale, vel quoad fructus. ibid. n. 8. usque ad 16. p. 241
De donatione facta filio ad suscipiendos sacros ordines, quod non indigeat insinuatione. ibid. n. 17. p. 241. & 242
Titulus in beneficialibus quis dicatur coloratus, & quis verus, & quomodo inducatur & probeatur. dicto §. 11. n. 24. usque ad 28. p. 242
Titulus

Rerum & Verborum.

Titulus quando probandus sit concludenter, & quando præsumptivè. *ibid.* n. 33. p. 1242
 Tituli multiplicatio quando, & quomodo admittatur in beneficiis. *ibid.* num. 36. & sequentibus. pag. 242
 Quando quis fuit promotus sub aliquo titulo beneficii, non debet illo privari propter delictum, excepto concubinato. *part. 2. c. 5. §. 1. n. 23.* p. 307
Tortura.
 Tortura magna, vel parva inferitur propter gravitatem aut levitatem iudiciorum. *c. 76. n. 15.* p. 128
 Concurrente mala fama inquisiti cum stigmatibus, potest deveniri ad torturam. *c. 76. n. 16.* p. 129
Translatio.
 Transfationibus à sede Apostolica confirmatis, non censetur per quicumque clausulas generales derogatum. *c. 62. n. 5.* p. 96
 Ecclesia potest transigere super hæreditate delata, nondum tamen plenè acquisita, quamvis dimittat bona in manibus colligantis. *c. 119. n. 4.* p. 213
Translatio.
 Translatio bonorum in Ordine sancti Dominici non fit ad alium Conventum, nisi interveniente auctoritate Generalis, & consensu monasterii, seu conventus interesse habentis. *c. 65. n. 3.* p. 103
 In eodem Ordine alimenta debentur translati ad aliam domum regularem. *c. 65. n. 2.* p. 103
 Translatio ad tempus non transfert bona, sed illa remanent semper in primo conventu. *cap. 65. num. 6.* pag. 103
 Translationis Apostolicæ litteræ possunt executioni mandari, etiam per censuras. *c. 65. n. 19.* p. 105
 Episcopi gloria est obedire litteris summi Pontificis, qui in beneficiis, & in translatione monachorum plenam habet potestatem. *c. 65. n. 20.* p. 105
 Monialis translata ad aliam regulam, tenetur novam facere professionem. *c. 65. n. 21.* p. 105
 Fallit stantibus clausulis appositis in Bullis Apostolicis. *c. 65. n. 22.* p. 105
 Religiosa, donec translatio pacificum sortita fuerit effectum, aut per eam non steterit, manet semper religiosa primi monasterii. *c. 65. n. 23.* p. 105
 Translatio quid sit, & quod nemo propria auctoritate se transferre possit. *part. 2. c. 4. §. 6. n. 10. 11. & 12.* pag. 295
 Episcopus utrum amittat possessionem, post consensum præstitum translationi. *ibid.* n. 13. p. 295
 Episcopus clericum transferre potest invitum, si alio modo utilitati Ecclesiæ consuli non potest. *part. 2. c. 4. §. 8. n. 16. & 17.* p. 300
Triennalis.
 Quid contineat in summa regula de Triennali. *c. 85.* num. 36. p. 146
 Ad regulam de Triennali, requiritur titulus coloratus, & pacifica possessio. *c. 85. n. 37.* p. 147
 Possessio beneficii infanti collati non producit effectum Triennalis possessionis. *c. 85. n. 38.* p. 147
 Regula de Triennali, in Gallia non juvat non promotum, possidentem beneficium in villa murata. *c. 58.* num. 39. p. 147
 Titulus vitiosus non prodest ad effectum regulæ de Triennali, ideo melius est titulum non producere, quam vitiosum producere. *c. 85. n. 40.* p. 147
 Sufficit ad Triennalem possessionem colorata, nec opus est titulum producere. *c. 85. n. 41. & 43.* p. 147
 Magna est differentia inter titulum vitiosum, & titulum nullum, in materia regulæ de Triennali. *c. 85.* num. 42. p. 147
 Possessio colorata sufficit, & potest allegari dispensatio, & alius quicumque melior titulus ab eo, qui

triennio pacificè possedit. *c. 85. n. 43. & vide hoc c. 85. n. 49.* p. 147
 Intellige, dummodo possessio fuerit pacifica, non aliàs. *ibid.* n. 44. p. 147
 Regula de Triennali, non requirit bonam vel malam fidem, ex mente Rotæ contra Sanchez. *c. 85. n. 47.* pag. 147
 Regula de Triennali obstat tam in petitorio, quam in possessorio, contra nonnullos. *cap. 85. num. 48.* pag. 147
 Vtrum regula de Triennali, juvet eum, cui onus probandi fuit injectum cum clausula, *Aliàs quod præfens gratia sit nulla, & beneficium vacet eo ipso.* *c. 85. num. 50.* p. 147
 Regula de Triennali, juvat non graduatum, vel non promotum, dummodo ante impetrationem adversarii promotus vel graduatus fuerit. *ibid.* n. 51. pag. 147
 Verius est hoc casu non professum non juvari dicta regula de Triennali. *c. 85. n. 52. & 54.* p. 147
 Is qui per sententiam promoveri iussus est, etiam si per triennium post sententiam pacificè possederit, non juvatur Triennali, si promotus non fuerit. Et quomodo hoc intelligatur. *c. 85. n. 55.* p. 147
 Obtinens duo beneficia curata sine dispositione, non juvatur triennali, vel decennali possessione. *c. 85.* num. 56. p. 147
 Simoniacus non juvatur regula de Triennali, propter vitiosum ingressum. *c. 85. n. 57.* p. 147
 Vtrum hoc intelligendum sit de simplici simonia conventionali, nonnulli dubitant. *cap. 85. num. 58.* pag. 147
 Sed verius est requiri, ut simonia sit realis, per traditionem subsecutam executioni demandatam. *c. 85. num. 59.* p. 147
 Triennalis prodest etiam in beneficiis reservatis alia reservatione, quam in corpore juris clausa. *c. 85.* num. 60. p. 148
 Triennalis non juvat possessorem Ecclesiæ unitæ, *ibid.* n. 62. p. 148
 Referuntur DD. de materia regulæ de Triennali tractantes. *ibid.* n. 64. p. 148
 Iudicialis controversia, ut interruptat Triennalem, debet esse super titulo, vel possessione, vel fructuum perceptione. *c. 85. n. 66.* p. 148
 Sola impetratio sine citatione non interruptit triennium. *ibid.* n. 67. p. 128
 Turbationes per tertium illatæ, non impediunt cursum Triennalis respectu aliorum. *cap. 85. num. 68.* pag. 148
 Appellatio extrajudicialis utrum interruptat triennalem pacificam possessionem. *c. 85. n. 70.* p. 148
Triennium.
 Triennium experientia à die decreti super ea facti, non à die tentatæ copulæ numerandum est. *c. 79.* num. 9. p. 135
Trivemes.
 Condemnatus in perpetuum ad trivemes, utrum ex eo privatus sit beneficiis non requiritibus residentiam, si de eo nihil in sententia dictum fuerit. *part. 2. c. 5. §. 2. n. 8.* p. 307
Turnus.
 Si collatio divisa sit per turnum inter Episcopum, & Capitulum, reservatio cessat, sede Episcopali vacante. *part. 2. c. 3. §. 3. n. 6.* p. 260
 Episcopus gaudet Alternativa, adveniente turno suo. *part. 2. cap. 3. §. 8. num. 34.* Et non consumitur turnus per provisiones Apostolicas. *ibid.* num. 35. Nec per provisiones non sortitas effectum. *num. 37.* pag. 275

Index Prior,

Turnus inter Patronos dicitur consummatus per provisiones factas cum derogatione juris patronatus: num. 36. Et quid servetur in Gallia. n. 38. ibid. pag. 275

V

Vacare.

Non vacant in Curia, quæ vacant ubi est Legatus. c. 89. n. 13. p. 155
Legatus non confert vacantia in Curia, nisi hoc specificè habeat in suis facultatibus. cap. 89. num. 14. pag. 155

Vacandi certo modo expresse, non licet variare, & recurrere ad probationem alterius modi vacandi. c. 85. n. 29. p. 146

Vacatio, Vacantia.

Vacatione consumpta. Ordinarius potest liberè conferre beneficium aliàs reservatum. c. 87. num. 20. pag. 152

Vacatio non dicitur consumpta per provisionem factam in forma dignum, nisi provisor examinatus & approbatus fuerit. c. 87. n. 21. p. 152

Per presentationem factam de non Sacerdote, non dicitur consumpta vacatio, nec expirat reservatio, si ex tenore foundationis requireretur, quod provisor esset actu celebrans. c. 87. n. 22. p. 152

Ratione unionis, quæ nulla est à principio, remanet antiquus vacandi modus; secus est si unio fuisset valida, & postea dissolveretur. cap. 87. num. 24. pag. 152

Vacatio per obitum non datur quando beneficium vacat per resignationem. c. 5. n. 2. p. 5

Vt beneficium resignatum vacet per obitum, tria requiruntur. c. 13. n. 17. p. 11

Vacatio in Curia, & apud Sedem, quomodo inter se differant. part. 2. c. 3. §. 2. n. 15. p. 257

Quæ requirantur ut beneficium dicatur vacare apud Sedem, vel in Curia. ibid. n. 16. 18. & sequentibus. pag. 257

Beneficia Protonotariorum participantium vacant in Curia. ibid. n. 27. p. 257

In Gallia observatur, quod provisio Papæ de beneficiis vacantibus in Curia, fieri debet intra mensem. ibid. n. 28. 29. & 30. p. 258

Vacatio dicitur evenire in loco ubi habitat possessor beneficii, quando contingit ob factum negativum; sed si ob factum positivum, vacat in loco ubi talis actus factus est. ibidem numero 33. & 34. pag. 258

Beneficia quando dicantur vacare in Curia, propter resignationem ibi factam. dicto §. 2. num. 37. & 38. pag. 258

Vacatio in Curia non dicitur in loco ubi est Legatus. num. 40. p. 258

Beneficia vacantia, dum sedes Episcopalis est vacans, sunt reservata, exceptis locis ubi sunt Concordata in contrarium. part. 2. cap. 3. §. 3. numero 1. & 2. pag. 259

Vacantia per obitum Cardinalium, & Officialium, & alia de quibus in part. 2. cap. 3. §. 3. sunt reservata. pag. 259

Vacantia in Curia non possunt conferri per Episcopos ullo tempore. part. 2. capit. 3. §. 8. num. 3. pag. 273

Vacantia per resignationem Episcopus in omnibus mensibus confert. part. 2. cap. 3. §. 8. num. 4. pag. 273

Vacatio inducitur ipso jure per adeptionem beneficii

incompatibilis, etiam si sit beneficium simplex residentiam requirens. capit. 5. §. 6. num. 18. & 19. p. 313. & 314

Valor.

Valor bonorum inspicitur de tempore redemptionis, quando nullum fuit definitum pretium. cap. 46. num. 12. p. 64

Verus valor in impetrationibus exprimendus est. part. 2. cap. 3. §. 6. num. 4. & in hoc servanda est provinciarum consuetudo: num. 13. & falsa expressio valoris reddit gratiam nullam: ibid. n. 15. Quod procedit etiam in Legatione. n. 16. Exceptis beneficiis Galliarum dicto n. 16. Et quomodo expresse fieri debeat in beneficiis consistorialibus. ibid. n. 17. p. 268. & 269.

Variare.

Qui habet facultatem eligendi & nominandi unum ex pluribus certis, tam in vita, quam in morte, facta semel electione, variare non potest. c. 54. n. 1. pag. 81

Variatio.

In electione vel postulatione an liceat variare. part. 1. c. 4. §. 6. n. 7. p. 159

Resignatarius ante collationem potest variando pertinere, nec isto casu resignans nova indiget possessione. part. 2. cap. 4. §. 7. n. 14. p. 258

Vicarius.

Episcopus non potest beneficium curatum convertere in simplex per deputationem Vicarii. cap. 36. n. 1. & 5. p. 47

Cultus divinus non augetur per deputationem Vicarii, nisi etiam Principalis curam exerceat. cap. 36. num. 3. p. 47

Concilium Tridentinum prohibet conversionem beneficii curati in simplex. c. 36. n. 5. p. 47

In Parochialibus unitis, Episcopus potest Vicarium perpetuum constituere. ibid. n. 6. p. 47

Vicarii perpetui deputatio non habet locum in beneficiis dependentibus non unitis. cap. 36. numero 7. pag. 47

Vicarii perpetui deputatio fieri non potest per Episcopum, nisi in visitatione, & iuxta substantiam capituli. c. 36. n. 8. p. 47

Vicarii perpetui deputatio locum habet, etiam si beneficium regulare possideatur per sacularem, et dispensatione Apostolica. c. 36. n. 9. p. 47

Per deputationem Vicarii perpetui beneficium redditur simplex, & sine cura. c. 36. n. 10. p. 47

Referuntur varii casus, in quibus non est procedendum ad deputationem Vicarii perpetui, sed temporalis & amovibilis. c. 36. n. 11. p. 47

Ad quem spectet nominatio Vicarii perpetui in Ecclesiis unitis Collegiis, Capitulis, vel Monasteriis. c. 36. n. 12. p. 47

Referuntur plures Rotæ Romanæ decisiones, in quibus tota materia deputationis Vicarii perpetui continetur. c. 36. n. 13. p. 47

Vicarius Generalis Episcopi non potest autoritate alienationem bonorum Ecclesiarum, nisi ad id speciale habeat facultatem. c. 38. n. 1. p. 171

Vicarius Episcopi sedens in Capitulo, quem locum obtinere debeat. c. 109. n. 5. p. 172

Vicarius Generalis non potest beneficia conferre sine speciali mandato. capit. 118. numero 5. pag. 210

Vicarius Generalis potest instituere in beneficiis protonatis sine speciali commissione. c. 118. num. 11. pag. 212

Vicarius Capituli, sede vacante, potest conferre beneficia Patronata. c. 118. n. 35. p. 212

Vicarius

Rerum & Verborum.

- Vicarius, sede vacante, potest autorizare juspatro-
natus. part. 2. c. 4. §. 9. n. 16. p. 303
- Vicarius Episcopi, illo absente, & in remotis regionibus agente, quæ possit facere sine speciali mandato. dicto §. 9. n. 18, 19, & 20. p. 303
- Vicarius non potest se ingerere, si commissio data fuerit Episcopo, sed tamen Episcopus post præsentatam commissionem illum potest subdelegare. part. 2. c. 4. §. 2. n. 13, & 14. p. 191
- Vicarii perpetui quando, & quomodo deputandi. part. 2. c. 3. §. 9. n. 18, & seqq. pag. 277
- Vicarii perpetui & temporales quando, & in quibus casibus deputandi. part. 2. c. 1. §. 5. numero 1. 2. & 3. pag. 230
- Ad quem spectet deputatio Vicarii perpetui in parochialibus unitis pleno jure, vel non pleno: & de variis modis unionum factarum monasterio, vel dignitati. dicto §. 5. per totum. p. 230
- Vicelegatus.*
- Vicelegatus nihil potest statuere contra jus commune. c. 30. n. 9. p. 38
- Vicelegatus Avenionensis omnia potest quæ Legatus. c. 70. num. 10. p. 118
- Vicelegatus Avenionensis vigore facultatum Legationis, potest dispensare religiosos: ut transeant ad regulam laxiorem. c. 92. n. 1. p. 158
- Vicelegatus concedens religioso Minimo ut transeat ad regulam laxiorem, censetur etiam illum dispensare ab omnibus quibus obligatur in consequentiam illius regulæ. c. 92. n. 2. p. 158
- Vicelegatus ex facultatibus potest omnia quæ Major Vrbis Pœnitentiarius. c. 92. n. 14. p. 159
- Vicelegatus ex causa potest Minimis concedere elum carnium. c. 92. n. 15. p. 159
- Vicelegatus potest conferre beneficia electiva, collativa, seu confirmativa. c. 99. n. 11. p. 174
- Vicelegatus ex facultatibus potest dispensare super ætate, sed hoc prohibetur per Concilium Tridentinum. part. 2. c. 3. §. 6. n. 16. p. 270
- Vicelegatus Avenionensis ob justam causam absentia potest deputare Locumtenentem pro collatione beneficiorum. dicto §. 6. n. 33. p. 270
- Vicelegatus Avenionensis potest admittere resignationes cum reservatione pensionis. part. 2. c. 4. §. 7. num. 24. p. 298
- Vicegerens.*
- R. P. D. Vicegerens Avenionensis, non potest sine speciali commissione procedere ad sententiam declarationis nullitatis professionis. cap. 77. num. 7. pag. 130
- Virgines.*
- Virgines Sanctæ Ursulæ in quo differant à Virgibus tertii Ordinis. c. 2. n. 3. p. 3
- Virgines tertii Ordinis an succedant in Gallia. cap. 2. num. 3. p. 3
- Votum clausuræ reddit Virgines incapaces successionis in Gallia. c. 2. n. 4. p. 3
- Visitatio.*
- Omnes Ecclesiæ tenentur contribuere ad expensas visitationis. c. 25. n. 4. p. 26
- Excipiuntur Ecclesiæ exemptæ. ibid. n. 5. p. 26
- Item Ecclesiæ paupertate laborantes. ibidem num. 6. pag. 26
- Item excipiuntur hospitalia infirmorum, leproforum, & similia. ibid. n. 7. p. 26
- Episcopus nihil ultra expensas visitationis petere potest, imò nec fragmenta ad domum suam deferri curare. c. 25. n. 9. p. 26
- Pœna Episcopo, & ejus domesticis aliquid ultra vicium in visitatione petentibus, quam sit imposita. cap. 25. num. 10. p. 26
- Visitati possunt expensam visitationis pecunia redimere. c. 25. n. 11. p. 26
- Episcopus in terris Ecclesiæ Hospitalia visitare potest. c. 25. n. 12. p. 26
- Quid servetur in Gallia circa potestatem Episcopi quoad visitationem Hospitalium. cap. 25. num. 13. pag. 16
- Episcopus quoad motum correctionem sub prætextu visitationis non potest procedere judicialiter, nec formare processum. c. 62. n. 16. p. 98
- Vitiati.*
- Episcopus cum corpore vitiatis non potest etiam ad primam tonsuram dispensare. c. 94. n. 4. p. 162
- Vnio.*
- Consensus Abbatis cuius est conferendi beneficium unendum, non est præcisè necessarius pro validitate unionis. c. 37. n. 1. p. 48
- Sufficit consensus Abbatis post unionem præsticus pro illius validitate. c. 37. n. 2. p. 48
- Clausula unionis, etiam quod interesse habentes vocat non fuerint, non attenditur in Gallia. c. 39. num. 3. pag. 48.
- Appellatur ab unionibus nulliter factis, etiam post centum annos, & amplius, in Gallia. c. 37. num. 4. pag. 48.
- Dominus loci, vel populus citandi non sunt in unionem faciendam. c. 37. n. 5. p. 48
- Vnio non audito Regio Procuratore, nulla declaratur, non obstante lapsu temporis. cap. 37. num. 7. & 8. p. 48
- Vnio regulariter valida præsumitur post longissimi temporis spatium, si per illud continuò fuerit observata. c. 37. n. 9. p. 48
- Vnio præsumitur valida post quadraginta annos, si titulum habeat; si minus post tempus immemorabile. c. 37. n. 10. p. 48
- In unionem sufficit titulus putativus cum observantia quadragenaria. c. 37. n. 11. p. 48
- Vnionem beneficii principalis sufficit esse validam, nec de accessorio quærendum est. cap. 37. num. 13. pag. 49
- Vnio probatur etiam conjecturis. cap. 37. num. 14. pag. 49
- De unionem facta monasterio, & de potestate deputandi Vicarios in beneficiis unitis. part. 2. c. 3. §. 9. per tot. p. 276
- Votum.*
- Votum non debet operari contra intentionem voventis. c. 51. n. 26. p. 76
- Votum est lex ex sola voventis intentione confurgens. c. 51. n. 27. pag. 76
- Tempore Apostolorum, & multò post, religiosi votis simplicibus contenti erant. capite 51. num. 28. pag. 76
- Vovendi religionem triplex est modus. Primus in genere, per quem bona non applicantur certo monasterio. Secundus in specie, quando quis affiliatur certo ordini. Tertius in individuo, quando affiliatio fit respectu certi Conventus particularis tantum. Et quis sit effectus hujus triplicis voti. c. 65. n. 4. p. 103
- Votorum renovatio, quæ vitiosum habuerunt initium, non reddit professionem validam, nisi ratificans seu renovans habuerit notitiam nullitatis professionis. c. 78. n. 10. p. 133
- Vota simplicia non obligant ad certam religionem, sed respectu certæ religionis fieri debent, ut ad illam adstringant. c. 113. n. 8. p. 200
- Votum simplex fit Deo immediatè: votum verò religionis

Index Prior Rerum, & Verborum.

ligionis fit quidem Deo; sed mediante persona Superiorum Ordinis. c. 113. n. 9. p. 200
 Votum simplex qui emisit, potest à religione recedere, quando non fuit emissum Superiori illius Ordinis, & respectu certæ religionis. c. 123. n. 10. pag. 200.

Vox, Voces.

Virum qui sunt de alio corpore, possint adhærere voci aliorum Patronorum alterius corporis: & utrùm hoc casu voces conjungantur cum alia voce perfecta? Refertur opinio Peregrini. cap. 32. num. 32. pag. 42

Sed tamen contrarium judicatum fuit in Rota Romana: quia major pars unius stipitis absorbet minorem, & minor pro nihilo reputatur. c. 32. n. 33. p. 42

Voces quomodo computandæ sint inter Patronos præsentantes, quando sunt plures hæredes, donatarii, vel legatarii ex diversis partibus instituti. part. 2. c. 4. §. 9. n. 31. & 32. p. 304

Vsura.

Sententia lata in causa usurarum nunquam transit in judicatum. c. 77. n. 11. p. 130

Vide plura in verb. *Sententia*.

Vsufuctus.

Vsufuctus extinguui non potest in præjudicium creditorum. c. 35. n. 6. p. 46

Vsufuctus quando finitur facto usufructuarii, successor tenetur stare locationi. capite 66. num. 13. pag. 107

Quæ sit differentia inter usufructuarium, & beneficiatum in materia locationis. capite 66. num. 16. pag. 107.

Vtilitas.

Vtilitas in concessione emphyteutica rerum Ecclesiæ, consideranda est habito respectu ad tempus concessionis. c. 119. n. 19. p. 214

Vulneratio.

Vulneratio simplex, etiam cum effusione sanguinis, non causat irregularitatem, nisi mors, aut membri mutilatio sequuta fuerit. capit. 97. numero 35. pag. 172

Vxor.

Vxor religionem professæ, si à marito revocetur in casibus in quibus illius revocatio conceditur, tenetur ad religionem quam professæ est redire, mortuo marito. c. 53. n. 14. p. 80

Vxor cogenda est cum marito cohabitare, etiam per censuras Ecclesiasticas. capite 79. numero 11. pag. 135.

Vxor nondum traducta addomum mariti non lucratur augmentum, nec jocalia, secundum quoddam, quæ dantur in præmium virginitatis. cap. 116. n. 4. pag. 205.

Afferantur DD. contrarium sentientes, alii vero asserentes hanc quæstionem Imperiali decisione indigere. c. 116. n. 5. p. 205

Vxor nondum cognita, licet traducta, metum allegans, non est viro restituenda. cap. 120. num. 24. pag. 217